

687

18.24 - 14

Caja
A-29

mei madud

s b
8
R del nom

Jan 12

**Questiones logice secundum
 viam realium et nominalium
 vna cum textus explanatione
 magistri Anthonij coronel.
 Fideliter correctuz remēdatuz.**

Impressus salmātice

quomms
 quomms
 quomms
 quomms

quod
 quomms
 quomms
 quomms

o. i. d. i. d. i. s

BIBLIOTECA
 UNIVERSITARIA
 DE
 GRANADA

Accurrunt michi cuncta bona pariter cum illa sapientie capite septimo hec vba q̄ p̄ logice errorio i mediū sunt assūpta scribuntur veteris ac nove logice cōtinentiā diligētī indagine atq̄ atq̄ etiā cōsiderātū nobis p̄ua dei ḡfa innotuit logice tractatus circa figura 7 rēfos versari. 7 hinc ē vnā d̄ trib⁹ sermō rōnalib⁹ logica ēē sciētiā. Nā vt inquit diu⁹ Augu⁹ stin⁹ libro duodecimo d̄ ciuitate dei capite octauo. oē sapientie studiū circa actionē 7 p̄tēplationē versat sub quoz vno mēbro triplex d̄ sermone sciētia cōmetur grāmatica circa cōgruū 7 incōgruū intēdit rēthorica circa ornatū s̄monē versat. logica vero veritatē a falsitate discernit. Et quo quisd̄ facile intū erit p̄tē logice sup̄ alias de sermone sciētiā excellentiā sepe cū s̄mo nis ornatu falsitas occultat q̄ virtute logice māifesta tur. 7 hinc ē spiritū sanctū voluisse plano stillo sacras lītras scribi vt veritati ei⁹ q̄ omnib⁹ ē fortior vt habetur eisdē. 3. c. 3. et sanct⁹ thomas declarat. 12. quolibeto articulo. 14. c. 1. effiacia attribuat. Unde p̄ia petri. 2. nō indoctas fabulas secuti notā fecim⁹ vobis dñi n̄fī Iesu xpi v̄tutē 7 p̄feciētā. sciētie q̄ tū florē in oratiōe querit pot⁹ rebus humanis 7 caducis qm̄ diu nis cōpande sūt de logica vero oppositū ē p̄cedendū q̄ cōgruitate sermonis supposita veritatem ingrit falsitātē fugat 7 repellit. Scribit p̄mo regū. c. 17. samue li p̄p̄ete (qui ex diuino p̄cepto domi tesse ei⁹ dauid filiū cōstituentū regē venerat) deū dixisse ne in aīquo zū filiorū elegātiā 7 p̄citatē attenderet cū ipse non extertora q̄ omnib⁹ patent sed cor null⁹ simulationis habitaculū p̄scrutat. Dialectica autē non cultū sermone nō rēthoricā circūtionē sed breuissima via tāq̄ ino tu naturali in veritatē tēdit in quo eā ceterē speculati ue sciētie imitant vt p̄clare d̄ philosophic⁹ disciplinis in quādā epistola ad hermolaū barbarū Jobanes pi eps ostēdit. hui⁹ autē artis interpres debet esse studens assiduus nec vnq̄ sine p̄tento studio lectiones faciens. nec multū tēporis inter studiū 7 lectionē labat ne ani m⁹ illucel illic distundat nō alioz regētū detractor ne ipse odiū generet neq̄ etiā laudator excessu⁹ ne i de in suoz auditoz cōtēptus veniat nō scolasticoz em p̄tor sed ab hoc sicut ab igne infernali caueat q̄ nō so lum sibi sed toti regētū cōitati nocet et nobilissimū re gēdi officiū tū p̄pter frequētissimoz labdres cum p̄pter antiā morigeradi auctoritatē vile 7 cōtēnduz red dit nec esse debet pecuniāz extractor sed a p̄tētib⁹ susci piat debitū. 7 hoc v̄is 7 modis honestis p̄uret 7 si a liquid vltra offerat suscipiat pauperib⁹ si opus sit in totū dimittat debitū nulli sub colore matorē habendū pecuniā vel ne a sua discedat lectione locū in actibus futuris p̄mittat quia talia loca secūdu scolasticoz me rita distribuēda sunt nec tēpore quo tā scolasticis non adē abeūdi facultas minus circa lectionēz insisset in quib⁹ bonū seruabit ordinē p̄cipue operā dabit circa cōta 7 suadāmētā 7 hec vt ab omnib⁹ capiāt. diligētīā adbibebit nichilomin⁹ p̄ magis ingeniosū m̄tas. vt nulla trāseat lectio quin aliqd̄ punctū notandū dicat q̄ lectio q̄ nullū punctū mēndie dignū habet lectio nis nomine indigna ē nulli vnq̄ alteri⁹ lectionis sco lastico vt ad suā lectionē veniat p̄suadeat fortassis nō minus d̄ hoc q̄ de furto veniret 7 arguēd⁹ nulla alia via p̄uret scolasticos q̄ laborib⁹ assiduis et frequēti

bus 7 bonis lectionib⁹. Jā vero a sex annis cōtinuis sū regēs in multis laborib⁹ 7 erumnis nunq̄ tamē al teri⁹ lectionis scolastico (suo regente dimisso) ad me venire p̄suasi. Sit nec multuz seuerus 7 grauis nec fa miliaris nimis sed in hoc mediocritatez seruabit sit veltib⁹ nō antiq̄s nec inuidis indut⁹ poterit aliq̄ndo in lectione p̄cosa interserere q̄ talia sūt alioz conditi na. Sophisticā quātū patiet iuuenū capacitas apleca ref̄ p̄tē tamē tactis logice solidis fūdamētis redditur em̄ ingenū calliditate logice limitū p̄optuz ad arguē dū solidū respōdendo sub verboz breuitate. Turpissī mū tū erit 7 occurrētib⁹ solidiorib⁹ in logica 7 philoso p̄bia materijs sophisticā nō dimittat vt solidiori cibo intellet⁹ nutriat p̄decurabit tū iuuenes sepe inter se ali qd̄ logicale exercitiū hēre. Et ei logica sciētia aliaz sci ētiāz velut sal ciboz p̄ditina 7 oim sciētiāz p̄ncipioz ostēsiua verū autē nec p̄fecte sciē nec quis aberrare sal uat nisi p̄ logicā p̄llator d̄ia p̄mo epicūz 7 alios necesse fuit salti quia abiecta disputadi sciētia d̄ reruz veritate ingrebat. Boeti⁹ in comētarijs porphirij. p̄mī querētes p̄bificā veritatez 7 naturam rerū diuer terūt p̄pter paucitatē exercitiū in dialectica comētator in p̄mo p̄bificozū. vnde ipse in p̄logo colliget sic dicit scias q̄ aliquis nō poterit stare supra finē huius libri nec aliquā partē eius nisi ille q̄ legerit totam logicāz q̄quidē logica totius philosophie pars organica ē de fendēs nos a malis in practicis 7 a falsis inspeculati uis simplicis in p̄dicamētozū cōmēto. Cōtēplatiūz igit bis sane dicere p̄t q̄ logicā ad apicē vsq̄ cōsequi t⁹ ē venerūt michi cūcta bona 7c. q̄ fuerūt verba a p̄ncipio assūpta. Logica duas partes p̄ncipales cōtinet vnā logicā veterē appellam⁹ aliaz logicā nouam dici mus q̄quidē p̄tes duob⁹ testamētis veteri 7 nouo nō immerito cōparari possunt p̄pter multas q̄ occurrūt cōsiderati cōgruētie p̄ma ē nā sicut vetus testamētum fuit homini traditū ante nouū: sic logicā veterē prius noua fuisse nētā ab omnib⁹ asserit. Secunda ē sicut vetus testamētū ordinat ad nouū sic veterū logicā ad nouā ordinari concedim⁹. 7 sicut vet⁹ testamētū erat imp̄fectus. Itāz sicut ap̄stol⁹. lex nemines ad p̄fectio nes ducit: sic p̄ veterē logicā null⁹ in p̄fectū logicū eua det. et sicut vet⁹ testamētū p̄ prophetas multos 7 pa triarchas est cōditū diuino tamē flate spiritu nouuz autem testamētū p̄ personāz q̄ q̄ ver⁹ ē d̄c⁹ lex regū 7 dñs dominātū vt habet Jobānis. 2. Lex autē per moyses data ē. gratia autē 7 veritas p̄ iestuz facta est. sic veterē logicā multi p̄blosophi inuenit et p̄dica mēta architas tarrētūz p̄dicabilia porphirius 7 op̄nio fuit vt narrat Boeti⁹ sup̄ p̄i armenias eūde libru andronicū fecisse sed Aristoteles p̄blosoph⁹ philoso p̄boz nouā logicā inuenit 7 sicut vet⁹ testamētū datū fuit populo rudi 7 quasi inānis puerilib⁹ cōstituteno nū autē testamētuz tā virtis p̄uctis 7 p̄fectis vt decla rat Augustinu⁹ d̄ sermone dñi in mōre: sic logica quā veterē vocam⁹ iuuenū exercitiū deseruit noua vero p̄ nectoz 7 exercitator studio ē digna 7 hinc ē petrū bis panū postiora nō abbreviasse hui⁹ logice it̄p̄tatio nis p̄ncipiā. hūm⁹ nō n̄fīs virib⁹ sed illi⁹ autilioz de quo dicit bēat⁹ Jacob⁹ in sua canonica q̄ eget sapien tia petet adeo q̄ dat affluētē 7 non improp̄erāt cōsifi 7 p̄mo veteris interpretationi operam dabimus a p̄dicabilibus porphirij initium sumendo.

Questiones logice: Magistri Antonij
Coronel Introductio.

So me ipsum non arbitror
apprehēdise dicebat apostulus
ad philippētes. 3. **N**ā cūctē res
difficiles inquit ecclesiastes ca-
pite pmo 7 rationē assignās sub-
dit nō pōt hō explicare sermone
Unde si ad ea q̄ sūt manifestissi-
ma nature intellect⁹ nosse se ha-
bet sicut ocul⁹ noctue ad lumen solis: ut dicit pbūs. 2
metaphisice: quō se habebit i illaruz rex q̄ in se difficil-
lime sūt investigatiōe. **P**rofecto nō sōiū sicut ocul⁹ no-
ctue ad lumen solis: sed sicut recus respectu coloris de
quo dicit Aristoteles in scdo de anima q̄ male de colo-
rib⁹ indicat inter omnes q̄stiones difficiles q̄ circa re-
alitates 7 metaphisicas q̄ditates moneri solēt diffi-
ciliores existūt. In tācū vt vix eiusdē vie sequaces inter
se cōueniāt in suaz conclusionū intellectu s; quia rerū
difficultas in intelligendo in omni sciētia noticia termi-
noz superat. Ideo in hac parte hui⁹ vie realis termi-
nos declarare intendim⁹ et primo inchoabim⁹ a no-
tificatione hui⁹ termini realis q̄ duob⁹ modis accipit
Vno mō vt dicit ab illo termino res qui est vnus de sex
transcēdentib⁹ 7 tunc dicim⁹ q̄ realis dicunt q̄ in of-
bus diffinitionib⁹ 7 diuisionibus intēdūt res 7 nō ter-
minos diuidere 7 diffinire omnesq̄ denominatiōes p̄-
dicabiliū 7 p̄dicamētōz reb⁹ 7 nō terminis attribuūt
sicut cōtrario neminales p̄fiterēt q̄ talia noib⁹ 7 nō
reb⁹ afferant puenire.

*duo dicit
vnde dicitur*

Et aduerte q̄ hic vocamus res entia q̄ non sunt
termini iuxta sententiā Augustini libro pmo de ciuitate
dīplana capite pmo. Alio mō capis vt dicit ab illo ver-
bo reor reris qd idē est q̄ imaginari 7 tunc dicim⁹ q̄
reales dicunt quasi imaginātes per abstractionē p̄cisi-
uā separata q̄ in re cōiungūt iuxta mentē p̄bi i scdo
p̄phisicōz dicentis Abstrahētū nō est mēdaciū. quid
aut sit abstractio p̄cisiua dicef inferi⁹. **V**isa ergo ratio-
ne vocabuli has q̄stiones imp̄sentiaz determinabim⁹.
Prima de relationib⁹ d̄ quib⁹ duplex agitabit
p̄ctus. **P**rim⁹ de relationib⁹ realibus cū suis mem-
bris. Secūda de relationibus rōnis. Secūda q̄stio erit
de formalitatib⁹. 1. de diffinitionibus. Tertia q̄stio erit
de naturis. Quarta erit de signis originis nō pro illa
pte que ad materiā diuinaz p̄ductionū applicātur s; p̄
illa que ad metaphisicā deseruire pōt. de idēitate
aut totius cuz suis partib⁹ quā negat Scot⁹ in tertio
diffinitione scda nō est n̄fuz disputare. Et has questio-
nes determinādo declarabimus quid circa eas sente-
rit sanctus Thomas.

*sentia
lib*

Pro prime questionis illucidatione **N**otādū
est primo q̄ triplex est relatio. Quedā ē relatio realis
q̄daz ē relatio aptitudinalis quedā est relatio rōnis. d̄
q̄bus mēbris trib⁹ agef in sequētib⁹ **R**elatio realis ē
habitudō inter duas res quaz vna ē eius fundamētū
7 altera ei⁹ termin⁹ sic h̄is q̄ implicat cōtradictio-
nem talem habitudinem esse 7 non esse res illas quaz
eius terminuz 7 fundamētū vocamus 7 hoc omni
actu intellectus seculo.

Pro cuius diffinitionis declaratione **A**duertē

duz est q̄ duplex ē accidēs reale. quoddā est accidēs
absolutuz. Aliud accidēs est respectiū.

Accidēs absolutuz est accidēs sic se habens q̄
ei non repugnat p̄ aliquā potētā esse 7 nulli inherere
Nisi inherere nō requirit ad suū esse aliud accidēs al-
teri inherere: datur exemplū albedo est accidēs abso-
lutū q̄ per diuinaz potētā pōt esse 7 nulli inherere
7 licet inherere alicui subiecto nō tamē requirit ad suū
esse aliud accidēs alteri inherere **N**am pōt ee per diui-
nam potētā q̄ albedo insit papiro vel rei alteri licet
nullum accidēs alicui rei alteri insit. **N**ōc patet si de
conseruaret papiro alba omnibus alijs creaturis de-
structis.

Et idē potest dici de quocunq̄ alio accidēte ab-
soluto 7 hinc ē q̄ absolutū d̄ quasi potens absolutū ad
suū esse a cuiuslibet alteri⁹ accidētis cōcomitātia.

Accidēs respectiū est accidēs oppposito mō
se habēs. datur exemplū similitudo vnus albedinis
ad aliaz sic se habet q̄ impossibile ē oī potētie q̄ sit 7
nulli insit vel q̄ insit quin aliud accidēs alteri insit. **N**ā
si similitudo est: aliquid est simile 7 alicui est simile. **E**t
hinc ē q̄ dicitur respect⁹ q̄si aliud respiciēs. 1. ad sui e-
requiritēs aliud accidēs 7 ista certe dicta sūt de vtroq̄
accidēte multū p̄formiter ad mētem realiū.

Ex quo patet paulum venetum delirasse in sua
metaphisica dicētē deū posse seruare aliq̄d accidēs
respectiū termino 7 fundamētō d̄structis Quia tūc nō
posset assignari discrimē sufficiēs int̄ respectiū 7 abso-
lutū ē opz cū p̄dicamēta realit̄ distigātur ponere rela-
tionē essentialit̄ relationē hoc autē patet per Scotū
in tertio di. 1. q. 1. ar. 3.

Secūdo sequitur q̄ nūq̄ est vnus accidēs res-
pectiū i aliquo qui aliud accidēs respectiū sit p̄ alio
exēpli gr̄a si in aliquo sit relatio p̄nitatis necesse ē in
aliquo ee relationē filiationis Et si in aliquo ē simili-
tudo necesse ē in alio esse similitudinē.

Secundo differunt accidēs absolutuz acci-
dēs respectiū **N**ā quodlibet accidēs absolutuz h̄z
ptes intēhuas vt extēhuas. Sed quodlibet accidēs res-
pectiū caret partib⁹. **P**robat d̄ vno manebit de omni-
b⁹ p̄bati paternitas q̄ pater denoiatur pater non h̄z
ptes extēhuas q̄ tūc vna pars fundamētū dicef pater
7 similiter alia. q̄ aut careat partib⁹ intēhuas p̄batur.
nā tūc seq̄ret q̄ aliquis eēt magis pater q̄ ali⁹ 7 q̄ ip̄e
vno tpe posset ee magis pater q̄ alio quoz vtrūq̄ est
falsū cōsequētia p̄batur. nā illa intensio posset minui
vel augeri quo facto intētū sequit̄. **S**ed aliq̄ scotiste di-
xerūt similitudinē habere ptes extēhuas de q̄ nō cur re-
ret illud argumētū. Sed h̄ vt falsū **T**ū pmo q̄z simi-
litudo sequit̄ q̄tate vt qualitas ē 7 nō vt ē q̄tata **T**ū
scdo q̄z nō videt̄ q̄re oēs similitudinē nō erūt eiusdēz
rationis sed similitudo sciētie ad sciētiā nō est extēl a
ergo Sz q̄qd sit de istis p̄bationib⁹ tūc q̄ vniversalit̄
oēm relationem inerten sam.

Tertia differētia ipsorum accidentium est ex par-
te eoz quib⁹ insit **N**ā accidēs absolutū qd h̄z extēhu-
nas ptes semp̄ inest toti subiecto 7 pars partū subiecti
Sed accidēs respectiū inest toti 7 nulli parti

Quarta differētia est ex parte de nominationis
eoz qd insit **N**am hoc cui inest accidēs absolutum

*in quo dicitur accidēs absolutū **A**ij inest
tota Si pars pars accidēs in respectiū
inest totū s; nulli parti*

*ut p̄z in Sacrament
indivisiū*

*Inmō ad similitudinē
gr̄a in albedinis
mōtū in p̄z in 8 ac
mento similitudinē*

*Que est Relatio
implet est p̄cisiua
q̄ h̄mō q̄ aliāz p̄
na p̄ oppz ut nō d̄
intellectū de ē ut q̄o*

Questio

vocat subiectu 7 cui inest accidēs respectuū vocat fundamētū. Sed istud discrimē er beneplacito ipōnētis terminos ad significādū depēdet

**Notādū est secundo q̄ fundamētū relationis est illud cui relatio inest v̄ q̄ tale v̄ tale ab ea denomi-
nat. datur exēplū albedo ē fundamētū similitudinis q̄ albedo est cui inest similitudo 7 similis ab ea denomi-
nat. 7 tale fundamētū ē duplex fundamētū ppinquū 7 remotū
fundamētū vero ppinquū ē ratio fundamētū relationē b̄ est illud r̄c cui aliquis respectus fundamētū
aliquo. S3 fundamētū remotū ē illud qd vltimate dno
minat ab ipsa relatione. datur exēplū albedo ē fundamē-
tū ppinquū similitudinis q̄ ratione albedinis res al-
ba dicitur similis. Sed res alba d̄ fundamētū remotū
q̄ ē id qd vltimate simile dicitur: ratione rei albe. nihil
d̄ simile similis potētia generādī ē fundamētū ppinquū
paternitatis 7 res que ē p̄ fundamētū remotū d̄
terminus relationis ē fundamētū alteri⁹ relationis oppo-
site sine q̄ alia relatio esse nō pōt. datur exēplū fili⁹ ē ter-
minus paternitatis q̄ fundamētū filiatiōis sine q̄ filiatio-
ne paternitas eē nō pōt quare in diffinitōe dicebat se-
cluso actu intellect⁹ declarabit cū ageť d̄ relatione ra-
tionis. Et aduerte q̄ tres cōditōes requiritur sūt ad re-
lationē realē. Prima q̄ possit esse sine actu intellect⁹
v̄ voluntatis. Secda q̄ sit inter extrema realia. Tertia
q̄ extrema realiter distinguantur vt colligit a doctore sube-
m̄ in p̄mo d̄lectōe. 2. q. 1. De quo magis dicitur in 1.º**

**Tertio notādū est q̄ talis relatio est duplex. que
dā ē intrinsec⁹ adueniēs. qdāz ē extrinsec⁹ adueniēs. Re-
latio intrinsec⁹ adueniēs ē relatio sic se h̄s q̄ surgit s̄
damētū 7 termino posit⁹ sic se q̄ nō s̄t terminus 7 fun-
damētū eē in re: natura quin illa relatio sit datur exēplū
v̄ paternitas sortis patris ad platonē filiū ē h̄m̄ ē
q̄ nō stat sortē 7 platonē eē i re: natura qui sortes sit
pater ei⁹. Sed h̄ intelligēdū ē postq̄ semel talis relatio
fuerit posita. Nā alias oppositū ē verū q̄ si de se solo
p̄durisset sortē 7 platonē ita essent illi duo 7 null⁹ esset
pater alteri⁹ sed postq̄ semel sunt p̄ platonis non stat
q̄ sortes 7 plato sint quin sit p̄ ei⁹. Relatio extrinsec⁹
adueniēs ē relatio sic se habēs q̄ stat fundamētū 7 ter-
minū eē sine ipsa relatione. exēplū d̄ ppinquitate sortis
ad pilare. Nā stat sortē eē 7 pilare esse 7 nō eē talē. p̄
quitatē. hoc p̄ q̄ ppinquū vel distāti⁹ se habet sor-
tes cū pilari p̄m̄ generis sūt omnes relationes possit
in q̄to p̄dicamēto 7 secūdi ḡnis sūt oēs relaōes po-
sīt in sex vltimis p̄dicamētis. d̄ quib⁹ tractauit gilber-
t⁹ porretan⁹ in suis sex p̄ncipijs d̄ qd⁹ aristoteles. p̄-
ter corū facilitatē s̄b breuitatē locutus.**

**Quarto notādū est q̄ duplex est relatio quedā
ē relatio egparētice. Alia ē relatio disqparētice. Relatio
egparētice ē relatio cui alia eiusdē ratiōis correspōdet
i suo termino exēplū sint. a. 7 b. due albedines similes si
militando a alio. Relatio egparētice q̄ i b̄ correspōdet
ei alia relatio s̄b alia similitudo eiusdē ratiōis cū a
Sed relatio disqparētice duplex. Nā qdā s̄datur sup
quantitatē. quedā s̄datur sup potētiā actiua 7 passiua
de quib⁹ loquitur aristoteles in q̄to metaphisice. 7 nos
dicem⁹ inferri in p̄dicamētis. Sed p̄ nunc ponit dif-
finitio relationis disqparētice que talis est.**

**Relatio disqparētice ē relatio cui correspōdet
relatio alteri⁹ ratiōis termino veluti cū paternitas**

**duplex est relatio. Nam sup b̄m̄z m̄m̄z
b̄m̄z ex camel q̄na d̄m̄z ut similitudo b̄m̄z**

**inuenit. 7 d̄ oēs ad qualitates ut d̄sumendo conijerem⁹ Et conij et h̄z
ibz s̄nt eē parante. 1. eig 3 v̄m̄z aliz s̄m̄z q̄ fundamētū superlatiōis ex passiōe
p̄mitas et filiatio. alia ē q̄ fundamētū superlatiōis ut mensuratio et redit
a paternitas a s̄b d̄m̄z d̄m̄z b̄m̄z q̄ q̄to h̄m̄z res est perfecta tanto
ibz et perfectior mensura v̄m̄z d̄m̄z est mensura d̄m̄z creator et h̄z s̄nt d̄m̄z p̄m̄z**

Prima. Res est distincta ab alia & dicitur distincta si
non ex se habet alio q̄ no s̄m̄z p̄m̄z q̄ est q̄no p̄-
h̄m̄z q̄ no s̄m̄z p̄m̄z q̄ est q̄no p̄-
h̄m̄z q̄ no s̄m̄z p̄m̄z q̄ est q̄no p̄-

et relatio disqparētice q̄ correspōdet alteri⁹ ratiōis
relatio in alio extremo scz filiatio.
**Quinto notādū ē q̄ adhuc duplex ē relatio rea-
lis. Quedā ē a suo fundamētō realiter distincta. quedā
est idem suo fundamētō.**
**Pro cū⁹ diuisionis declaratiōe aduertēdū ē q̄
duplicit̄ fundamētū relationis se h̄s pōt. vno mō
fundamētū pōt eē sine seō alio mō nō. Exēplū p̄m̄ illa
res q̄ ē fili⁹ manet i re: natura patre mortuo. Exēplū
secūdi creatura nullo mō pōt eē sine deo nā de⁹ nō s̄m̄z ē
causa inesse sed i p̄seruari i se eē in b̄ dicerem⁹ q̄ pater-
nitatis ē relatio realis a fundamētō distincta 7 filiatio ē
cū eē possit illa res q̄ ē pater sine filio 7 eōdē. Sed re-
latio creature ad deū nō ē distincta realiter a creatura
cū nō possit eē sine deo 7 eōdē mō distinctio paternitatis
a filiatiōe nō realiter distinguit a paternitate cū paterni-
tatis eē nō possit sine filiatiōe. p̄d̄sum⁹ h̄c pōt eē alia
relatiōis diuisionē scz. Duplex ē relatio. qdā ē ad quā
est p̄ se mor⁹. qdā ad quā nō est p̄ se mor⁹. Sed q̄a op̄o-
tet declarare qd est ad aliquid eē p̄ se motū nichil nūc
de diuisione facta S3 recolligēdo ea q̄ dixim⁹ habētur
hec p̄ ordinē. Primo qd ē relatio realis 7 quot sūt cō-
ditōes requisite ad relationē reales discrimē inter re-
absolutā 7 respectiua 7 d̄ multiplicitate relationū re-
aliū quib⁹ visis 7 p̄libatis restat ea exāmpare vt veri-
tas cognoscatur.**

**Ideo querit̄ vtrū sit ponēda aliq̄ relatio ab oī re
absoluta distincta. Circa quam q̄stionē duas inuenio sa-
mosas optiōnes nominaliū p̄m̄a p̄te negatiua esse
ratiōis realit̄ scdaz p̄te affirmatiua tenētū. S3 in requē-
tib⁹ hoc ordine gradierem⁹. Primo scdaz p̄te defēsa
bimys 7 seō p̄m̄a 7 p̄babit seōa p̄ argumenta facta
p̄ta p̄m̄a sicut p̄m̄a p̄ argumēta facta p̄ta scdaz 7 bre-
uitati studēdo ponā argumēta p̄stantas. sit igit.**

**Prima instātia bene sequit̄ oēs ens ē accidēs v̄
sustātia. S3 omnis relatio ē ens ergo oīs relatio ē acci-
dēs vel sustātia sed nulla relatio ē sustātia formalit̄
7 loquēdo d̄ relatione creata ergo ē accidēs 7 tunc sic
capiam⁹ vna relatione 7 gra exēplū sit paternitas 7 ar-
guit sic. p̄d̄t̄m̄t̄as ē accidēs ergo diuisibile vel in-
diuisibile. S3 nullū istoz ē dicēdū igit maior ē nota
minor p̄z et q̄o quod illoz. Si dicas vt dicēdū est est
accidēs indiuisibile.**

**Lōtra si ē accidēs indiuisibile sequit̄ q̄ inest to-
ti fundamētō 7 cuiuslibet eius parti cuius opp̄m̄ supra
Assignādo discrimē iter accidēs absolutū respectiua
est p̄cessus 7 p̄m̄a p̄z. Nā q̄a rationalis ē indiuisibilis
asserunt aristoteles tertio de aia eē in toto 7 in quibet
parte. Similiter q̄ angel⁹ ē indiuisibilis eēcessit̄ seō-
tus in seō q̄ si est in aliquo loco est i quibet ei⁹ parte.**

**Respōdet p̄ p̄positiōes relatiōis accidēs indi-
uisibile tā in p̄tes extēsiuas 7 itēsiuas s̄ supra p̄batū ē
Secūda p̄positiō ē impossibile ē aliq̄d absolutū
7 indiuisibile (secludo p̄cta) in aliquo eē habēti par-
tes quin sit in qualibet eius parte quā p̄positiōes p̄-
bat p̄positiō adducta.**

**Tertia ē oppositū venit cōcedēdū de indiuisibili
respectiua vt superi⁹ p̄batū ē. Acc aliud est assignādū
p̄ discrimine nisi natura rei q̄ indiuisibile absolutū sic
se habeat vt dictū ē et etiā respectiua p̄uenit a natura**

**q̄to angeli ē malis ē v̄m̄z p̄tato s̄m̄z p̄m̄z
beatus longi.**

**inuenit. 7 d̄ oēs ad qualitates ut d̄sumendo conijerem⁹ Et conij et h̄z
ibz s̄nt eē parante. 1. eig 3 v̄m̄z aliz s̄m̄z q̄ fundamētū superlatiōis ex passiōe
p̄mitas et filiatio. alia ē q̄ fundamētū superlatiōis ut mensuratio et redit
a paternitas a s̄b d̄m̄z d̄m̄z b̄m̄z q̄ q̄to h̄m̄z res est perfecta tanto
ibz et perfectior mensura v̄m̄z d̄m̄z est mensura d̄m̄z creator et h̄z s̄nt d̄m̄z p̄m̄z**

rei que nobis a posteriori manifestatur. **Secda instatia** e q d'erilozie a realibus equ' olza nominat datus duab' reb' realiter distinctis qru nula e de' nec vna e pars alteri' pot de' quacitq' caru sine alia p'seruare sed pater 7 filii 7 paternitas 7 filiatio fut buimimodi vt coitat ergo pot de' illas res q fut pa ter 7 filii' cōseruare destrucis relationib' illis 7 ecōtra dicit in maiore qru nulla e deus qz fortis 7 de' rea liter distinguntur sed de' non pot seipm destrueri. dicit nec pars alteri' qz fortis nō potest esse sine aia.

Ridetur q istud argumētū scot' i plerios locis. soluit dices maiore in ppria forma eē falsa s; addēdū esse illi nec altera eaz est ens respectuū quo additō et debite substimēdo minor erit falsa.

Tertia instatia est si relatio distinguit realiter a suo fundamēto sequeret pcessus in infinitū i reb' p'ns e falluz 7 p'tra p'biu tertio pblicoz 7 p'mo de celo ergo 7 a'ns. sequela p'bo 7 capio forte patrem cui' paternitas sit. a. et arguo sic si. a. distingueret a forte eadez ratio ne distinctio qua distinguit. a. a filiatione exēpti g'a di stingueret ab. a. voco illā distinctionē. b. 7 eadez ratioe q b. distinguitur ab. a. distinctio ipsius. b. a filiatione disti gueret a. b. sit illa distinctio. c. 7 sic in infinitūz eundo 7 p consequens p'positū.

Ridetur p ppōnes Quaz pma e **NA e incōueniens** dare infinitas relatiōes hoc p3. **NA** pstat q i forte sint infinite ptes quaz qlibet ab alia distinguit rali ter ergo ibi sunt infinite distinctiones 7 p p'ns infinite rela tiōes. Et si dicas ergo fortes portat infinitas res.

Ridetur q nō est incōueniens de rebus respecti nis loquēdo quia tales nullis pōderis sunt.

Secda ppō fallum e in casu tuo q detur pcess' i infinitū i reb' realiter distinctis. hoc p3. **NA** er dicitis superi' patet q. b. nō distinguitur realiter ab. a. cum a. nō potest esse sine filiatione.

Tertia est Argumētū cōcluderet qd intēdit si lo co filiationis posuisses res q nō eēt reqsita ad eē. a. ver. bi g'a si loco eius posuisses vnū angelū.

Quarta ppō est **NA** non fuit intentio philosophi i locis p'alle gatis negare infinitatē respectuū sed rerū absolutarum non facientium vnum.

Quarta instatia est in aliquo casu fortes e pater platonis 7 nō p paternitatē ab eo distinctā ergo ppo sitū **A**ns patet ponat q fortes cognouisset berthā que postea pepisset platonēz tūc sic a' fortes e pf' platonis 7 nō p aliquā relationē sibi additā ergo ppositū **A**ns p3 p maiore nō bz difficultatē s; p minori p3 oppositō datō Quero qn fortes incipit habere respectus vel qn p'mo cognouit berthā 7 hoc nō quia nichil erat fili' vel qn primū plato fuit in rerū natura 7 tūc sic arguit sequeretur etiam q in quolibet alio homine causaret respectus similis psequens est falluz ergo 7 a'ns conse quentia p3 quia nullus alius a forte e pater platonis **NA** egeat alia prabatione consequētis falsitas sequela patz nā si in forte 7 in nullo alio causaret respect' **NA** hoc ideo esset propter actū fortis p'teritū **NA** Sed sic est q ille actus p'teritus non est 7 quod nō est nec imedia te antea fuit nullius rei e cā totalis nec partialis ergo fortem cognouisse berthā non potest esse cā q in forte causetur respectus datus qd est p'positus. **NA** null' em

vnq negant q illud quod nō est nec immedate antea fuit sit cā alicuius quod iam sit.

Respōdet q hoc argumētū est multū apparēs 7 quicqd dicatur michi credite nuqz soluetur in radi ce. Sed dicitur primo q respectus vel relatio non cau sator sed concausator id est cōsequitur aliarū rerū pro ductionē sed hoc nichil e dictu est contendere de termi no qz primus causare vt tantum valet sicut dare esse post non esse in qua significatione p'cedū dūbio p'ce dit argumētū ideo aliter dicitur q licet illud quod non sit nec immedate antea fuit non pot esse causa rei absolute bene tū respectiue.

Sed cōtra hoc sic arguit **NA** ratio quare id qd non est nō pot eē cā alicui' e qz dare eē p'pōnit esse **NA** vel causare p'pōnit eē ergo idē est quo ad hoc d' re absoluta 7 respectiua 7 certe nullū argumētū pot fieri ad pbādūz rē q nō est non posse esse alicui' causa quin etiā fieri potest circa respect' 7 p'p'terea dixi q difficile erat in radice argumētum solvere.

Quinta instatia est aliquib' suppositis quomz p mū e **NA** creaturā nō posse creare immo ex dicitis habet q de' nō pot creare respectū. Secdo supponit q inherē tia relationis ad fundamētū non distingunt realiter a relatione. **NA** prima suppositio i forma habet a Scoto in quarto distinctione 7 questione **NA** et scda habetur ab eodē in tertio distinctione p'ma q'stione tertia quib' duabus suppositionibus factis.

Sic arguo. relatio prius i se e q inheret quia e fundamētū inherētē et fundamētū prius natura e q relatio sed nichil pot esse prius nā eo cum quo e idem ergo relatio distinguitur realiter a sua inherētia.

Respōdet solutionē qre inferius vbi tractat de distinctione formali **NA** in sua logica pte p'ma in ca pitulo de ad aliqd 7 etiā i suo cōmēto p'dicamētoram 7 p'mo sentētiaz facit aliq argumēta que nō multum valēt. Arguit p'mo sic. **NA** sequetur q duz aliu' moueret causeret infinitas entitates in celo hoc p3 qz h' p'ping or vl' distātor cū multis partib' celi hoc parū est con cedere de entitatibus respectiuis.

Sexta instatia e inquisitiua hui' q'stionis **NA** relatio pot imutare potētiā cognitiuam ad sui cognitio nē 7 videt q sic **NA** solū dicit hoc eē vnūqz rei p'p'ius vt seipsā natur aliter cōtēter representet. Sed se naturalitē cōtēter representare nichil aliud e q immutare potētiāz cognitiuā ad formatiōnē notitiē sue igitur.

Sed oppositū arguit **NA** az tūc sequit q impfc ctis' causaret pfectū. p'ns e falluz 7 p' doctrinaz doctor is subtilis in plerisq locis ergo 7 a'ns. p'ntia p'bat. **NA** a noticiā in aia e accidēs pfecti' q sit relatio **NA** az e accidēs spirituale 7 p' p'ns nobili' qz qd cūqz aliud ac cidēs corporeale vel respectiū cū quodcūqz accidēs ab solutū sit pfectus qz aliqua relatio.

Respōdet q instatia assumit dubiū et cōcludit et dubium.

Dubium ei est an relatio sit imutatiua potētiē cognitiue 7 ego credo q non qz talis imutatio actiua nō e v'isibile 7 possit puenire (cū sit p'fecta actio nisi rei absolute) **NA** tū dicit scotū tenere relatio nē imutare ad noticiā intuitiua qd omnino reputo fal sū **NA** p'mo qz tūc relatio eēt causa effectiua absoluti i **A** iij.

emgrō e qz scōtū e qz se h' e d' d' a ad p'ba

quod qz dicitur qd nō potest esse sine filiatione

Hoc ideo esset. qz conceptus summo effectus in se. et nō in alio ponitur fundamētū p'ntiat q dō se p'p'ius p' gēnē d' cum alia p'ntiat et nō in p'ntiat soluz p' potētiāz p'ntiat Respondeo qz illud nō h' nec immedate an q' fuit h' illud esse p'ano effectus quod suff' vt sit cā aliu' q. o. o

h' argū qz paternitas qz e p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s'

ad creaturā nō potest esse p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s'

ad hoc h' q' nō potest esse p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s'

ad h' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s'

ad hoc potētiāz h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s' h' p'ntiat i' mō e cā s'

ut nō

Quod si magis aliquid esse a se ipso dependet
tunc modo quo ad se tunc ut filius a patre: alio modo
in consuetudine et ut in materia mixta: &

Tertia instantia est nulla est relatio realis non reali
ter distincta a suo subiecto ergo propositio est probata.
Nam si sic maxime est de peccata creature ad deum sicut hoc
non igitur. An pro maiore patet ex dictis et pro minore probatur.
Nam vel illa est de peccata in creati vel in conservari sicut hoc
non igitur maior patet quia imaginabilis est aliter: modus
de peccata omnes creature de peccata a deo. et minor probatur
tunc duobus suppositis quod doctor subtilis dicit in secundo sen-
tentiarum. Primum est quod creare idem est quod aliquid dare esse de
novo. Et conservare idem est quod antiquum esse servare.
Ex quo inferuntur duo correlativa. Primum est quod
res in primo sui esse non conservatur. Secundum est quod res post
primum sui esse non creatur. patet hoc ex terminorum re-
lationibus quibus suppositis.

Sic arguitur sit de peccata in creati. a. et de peccata
in conservari b. Tunc sic si de peccata creature ad deum
identificat realiter cum creatura vel illa de peccata est a.
vel b. sed nec b nec illud ergo propositio maior patet ex di-
ctis quod dicitur creature ad deum nulla est de peccata alia
aliter: minor probatur nam gratia crepti sit sic quod c. age pro creati in b
instanti quiddam angelus durabit per bona sequitur bene sequi-
tur a. post hoc erit a. non post hoc erit ergo non sunt idem
realiter a. et c. p. a tenet per modum quo doctor subtilis pro-
bat in eodem secundo relationes distinguere a rebus absolutis et
a necesse probatur et casu cum suppositis. Similiter bene
sequitur c. nunc est et b. non est ergo non sunt idem realiter. An
pro eodem modo cum suppositis et consequentia tenet eodem
modo sicut precedens igitur.

Pro solutio advertendum est quod creare importat
duos respectus. Unus est habere esse ab alio aliter respectus est
in esse nunc et ante fuisse primum est realiter sicut in secundo b. pro
proditores relationis realis superpositas. Conservari
vero est importat duos respectus. Primum est habere esse ab
alio. Secundo est iter esse nunc et fuisse aliter quod primum est realiter
ides que importat creare, et secundo rationis quod per eadem prodi-
ones relationis pro solutio stat in b. creare et conservari quod
ad respectum reale que importat idem sunt iter se et cum crea-
tura sicut non quo ad alios duos respectus quod non sunt reales.
Ex quo facile est elicere solutionem ad formam argumenti
hoc scotus in quolibet questione duodecima.

Quarta instantia ad probandum quandam regulam su-
perius positam quod dicebat quod quicquid fundamentum relationis
non potest esse sine suo tercio. non distinguit realiter a fundamen-
to vno nature humane ad verbum et relatio realiter distincta
a suo fundamento et tunc fundamentum non potest esse sine tercio
propositum maior est scotus in tertio distinctio et quodam prae-
ter rationem probatur nam res potest diminui in sua humanitate et tunc
manebit verum et eternum sine unione igitur illa vno realiter
distinguit ab utroque tercio. Minor probatur nam humanitas est
possibile est quod sit nisi a verbo personarum ut inquit magister
in prima opera trinitatis indivisa sunt ad extra.

Respondetur quod illud argumentum facit scotus in ter-
tio loco allegato et respondet ad ipsum sic quod bene verum est
quod humanitas esse non potest sine verbo sed bene esse potest sine hoc
quod verbum sic se habeat respectu eius quod quidem scotus pro-
duas propositiones sequentes declaratur quarum

Prima humanitas esse non potest nisi conservetur
a verbo et hoc est vera.

Secunda propositio est humanitas bene potest esse sine hoc quod
a verbo de peccata b. est sine b. quod a verbo suscipit. Et si quis

quod est dicitur quod in secunda propositione dicitur quod natura humana
bene potest esse sine b. quod a verbo suscipit et notum est quod nichil aliud
ad potest responderi nisi quod potest esse sine hoc quod sit humanitas
vniuersa verbo. Nam verbum suscipit humanitatem nichil aliud est
quod humanitatem esse verbo vniuersa. Et quod propter idem est dicere huma-
nitas potest esse sine b. quod suscipit a verbo et dicere humanitas
potest esse sine hoc quod vniuersa vel sine hoc quod habeat unione.
Contra quod iam sic arguitur terminum relationis sic vel
sic se habere est ratio terminandi sicut fundamentum
tunc sic vel sic se habere est ratio fundandi sicut est quod naturam
humanam de peccata a verbo non est ratio terminandi unione
cum talis de peccata idem est quod ipsa vno igitur propositum
sicut argumentum non solum currit per scotus sicut etiam per alios
in tertio. questione prima tenent illam ineffabilem unione esse
relationem realiter distinctam a natura humana propter aliquod
argumentum quod ipsemet in multis locis huius doctrine aliter
post soluetur.

Respondetur ad argumentum quod non oportet in natu-
ra humana potest aliquid ratione cuius fundet istam unione quod
respectus extrinsecus adueniens ut scotus dicit potest esse non
fundamento sine b. quod fundamentum vel terminus aliquid aliud acq-
rat. Et si dicas nunc fundamentum accipit aliquam relationem
extrinsecus adueniens sine mutatione de peccata mutatione quod
mutat a non habendo illam relationem ad habendum illam.

Respondetur quod hoc non est verum de omnibus relationibus
extrinsecus adueniens quod aliquid alia mutatio precedat in fun-
damento vel in tercio vel in alio. Nam supposito quod natura a
buelis in b. instanti non sit assumpta nec vniuersa verbo potest im-
mediate post b. esse vniuersa sine aliquid alia mutatione et b. quod
erit quod relatio extrinsecus adueniens potest esse tercio mutatio
nis ut scotus dicit et multa alia creptia ponit possunt in
creaturis. ut si de ab eterno produxisset a. agens et b.
passum in debita appropinquatione et visus nunc impediisset
actiones iter illa et iam dimittat illa suis naturis a. agens
acquiret relationem actionis sine b. quod aliter mutet. verum
est quod ibi aliud mutabitur scilicet b. passum.

Duplex occurrit dubium. Primum est verum vna re-
latio potest esse fundamentum alteri. Secundum verum ad multipli-
cationes relationum eiusdem rationis sequat multiplicatio
fundamenti. Ad primum respondetur quod vna relatio potest esse funda-
mentum alteri. b. probatur nam prinitas est res distincta a lapide
quod est distinctio fundata in prinitate et teriata ad lapidem. Acc-
e tenentis quod relatio referat b. est quod denotat talis vel ta-
lis ab alia relatione sicut est inconueniens quod scripta referat.

Ad secundum respondetur quod sunt opiniones. Prima est
s. a. quod tenet partes affirmatiua. dicitur enim possibile esse quod
sine plures prinitates et quod non sint plures patres hoc vi-
ditur in 3. in 2. quod quolibet sui principalis ratione quod duo
acciditua solum numero differetia non possunt esse in eodem sub-
iecto et sic due prinitates esse non possunt in eodem sicut quod b. fun-
damentum est debile a multis patribus in materia de ite sicut for-
maz negat. Respondetur si vult dicere cum scoto in tertio disti-
ctio octava quod in eodem patre possunt esse plures prinitates
vbi gratia sicut b. decem filios dico ad vnum quod eorum for-
te habere vnam prinitatem. Et similiter plato respectu patris
b. vna filiatione et respectu matris vnam aliam. Et si di-
cas nunc sunt duo acciditua eiusdem rationis. an eodem fun-
damento nisi faciunt vnum sicut due paternitates non faciunt
vnum igitur.

Respondetur quod sic debet intelligi illa proposi-
tio quod nunquam duo acciditua eiusdem rationis sunt

relatio terminandi

inter duo contradictoria
semper relatio terminandi
patet non identitate
id est terminandi

propter quod terminatio
et affirmatio fundantur
substantie ad accens duplex
et habitudo substantie
ad substantiam aliam sub-
rent ad idem inheret
prima substantia nulla
imperfectio accipit ab
accens et sic in prout
relatio terminandi ad humanitatem
sicut in forreperum si
betantia in perfectio
quod si dicitur in tercio ad nul-
e relatio terminandi in prout
in accens perfectio

magis

ca. q. ed. m. e. a. p. v. 8.

humanitas potest dupliciter considerari vno modo quod
creari et conservari et sic non recipitur esse sine tercio
et illa relatio creatio et conservatio distinguitur
formali et non reali a suo fundamento alio modo potest
considerari ut b. in verbo dicitur in modum hypostatis et
sic humanitas non recipitur esse sine tercio quod est b. in
dicitur cum illa et sic illa dicitur quod est b. in
a suo fundamento et sic dicitur in trinitate sicut dicitur
ad illud terminatur

Sug

simul nisi faciant unū vel habeat diversos teros p̄mū ponit p̄ accidētib⁹ absolutis. scdm̄ prespectuū. Ita q̄ de relatione reali dicimus habētur a scoto in sumu. mirabilib⁹ locis siue doctrine p̄cipue in logica capitulo de ad aliquid 7 in q̄rto metaphisice q̄stione vndeci. ma 7 in scdo sententiariū d̄m̄ctōe p̄ma q̄stione quinta vbi d̄ principali int̄to loquit̄ p̄ gādēse de d̄m̄ctōe relationis 7 fundamētō 7 terio. De alijs aut̄ p̄prietatib⁹ 7 d̄m̄ctōib⁹ relationū que posite sunt bz̄ ip̄e in multis locis p̄imi terij 7 quotlibet.

Equit opinio noī aliu in q̄ varij varia senserūt 7 q̄ longū eē eoz narrare o p̄m̄ctōes breuē 7 succinēte scd̄uz hāc viam qd̄ michi vltimate tenēd̄uz videtur ponam. Pro quo sit.

Prima pp̄o iste termin⁹ relatio capit̄ duobus modis p̄me 7 scd̄e int̄entionaliter. Scd̄e int̄entionaliter sumpt⁹ supponit p̄ terminis cōnotādo q̄ habeat mōdū significadi predicamēti ad aliquid. Sed p̄me int̄entionaliter sumpt⁹ supponit p̄ aliquo cōnotādo q̄ se habeat aliquo qualiter respectu alicui⁹ rei vbi ḡra illa res q̄ ē pater dicit̄ relatio quia aliq̄lter se habet i ordine ad filiū qz̄ ipsum genuit similiter sortes dicit̄ relatio quia aliq̄lter se habet respectu platonis qz̄ ab eo d̄stin/guit. Ex quo inferitur q̄ isti duo termini relatio 7 relatiō sunt termini synonymi sicut verus 7 veritas hō et humanitas. Scd̄o sequit̄ q̄ d̄m̄ctō hui⁹ termini relatio ē talis. relatio ē res aliq̄lter se habens respectu alicuius rei.

Scd̄a p̄positio Nō est multū in v̄su in via nominaliū dicere fundamētū relationis. v̄l termin⁹ relationis v̄l q̄ aliq̄ relatio ē extrinsec⁹ v̄l intrinsec⁹ adueniēs.

Tertia pp̄o hoc tamē non obstante possum⁹ dicere q̄ iste termin⁹ fundamētū relationis scd̄e int̄entionaliter sumpt⁹ supponit p̄ aliquo termino cōnotādo q̄ ad aliū terminū refer̄. Et iste termin⁹ termin⁹ relationis supponit p̄ aliquo termino cōnotādo q̄ ad ipsum aliū termin⁹ referat 7 sic dicem⁹ q̄ iste termin⁹ pater ē fundamētū relationis 7 iste termin⁹ filius ē termin⁹ relationis. Unde vnus terminū ad aliū referri nichil aliū ē q̄ inter eos similit̄ cōsequētā valere. pater est ergo filij pater ē et ille termin⁹ qui ponitur in recto est terminus q̄ referitur 7 termin⁹ qui ponitur in obliquo ē termin⁹ ad quē refer̄. Vel vt dicit iohānes drop ē termin⁹. Ex quo sequit̄ q̄ idē ē fundamētum 7 terminus relationis respectu eiusdem sed diuersis rationibus.

Quarta p̄positio relatio intrinsec⁹ adueniēs est res sic se habens in ordine ad aliquā rez qualiter non pōt nō se habere ambab⁹ existētibus. Et extrinsec⁹ adueniēs ē res sic se h̄ns in ordine ad aliquā rem q̄lter pōt nō se h̄re ambab⁹ existētibus. exm̄ p̄mi sit sortes pater platonis sortes sic se habet respectu platonis q̄ ambob⁹ existētib⁹ nō pōt non sic se habere qz̄ si ambo sunt sortes ē pater platonis 7 plato fili⁹ sortis. et eplū scd̄ndi sortes sic se habet respectu asini q̄lter pōt non se habere qz̄ p̄pinque 7 pōt nō esse ei ita p̄pinqu⁹. Sed d̄m̄ctōe relationis intrinsec⁹ adueniētis intelligat̄ pōt q̄ res realiter se habet v̄l habuit respectu alteri⁹ rei qd̄ ponit̄ p̄pter similit̄ causā p̄pter q̄m similit̄ p̄tula

taliter

ponebat in d̄m̄ctōe relationis intrinsec⁹ adueniētis in p̄cedēti via. Ex quo p̄ supposito q̄ sortes sit fili⁹ us platonis sortes respectu platonis ē relatio intrinsec⁹ vel extrinsec⁹ adueniēs. intrinsec⁹ qz̄ ei⁹ fili⁹. extrinsec⁹ qz̄ ab eo d̄tat sic vel sic.

Quita pp̄o nichil est fundamētū relationis p̄me int̄entionaliter capiēdo terminos 7 intrāsitue nisi da retur aliquis sensus multū impropi⁹. H̄is visis ponitur p̄clusio respōsiua ad questionē scd̄m̄ istā. viam.

Om̄nis res est res absoluta 7 om̄nis res est res respectiua. Ex quo sequit̄ q̄ nulla relatio distinguitur a re absoluta. Respōsiua

Pro cui⁹ cōclusionis declaratione aduertēd̄uz est qd̄ vocam⁹ rem absolutā scd̄m̄ istā viā. Dico q̄ iste termin⁹ res absoluta ē termin⁹ scd̄e int̄entionis significans aliquid de materiali significato cōnotādo q̄ sit significabile p̄ t̄fz̄ absolutū. Cū nō d̄r res absoluta q̄si potēs eē sine alio qz̄ t̄nc nulla creatura eēt res absoluta cū sine deo eē nō possit. Prima ps̄ p̄clusiōis ē manifesta cū q̄libz̄ res pōt significari p̄ tei minū absolute. scd̄a pars p̄bat. Itā q̄libz̄ res m̄di aliq̄lter se habet i ordine ad quālibet rē. Itā ē cadē sibi p̄p̄ a q̄libet alia d̄slicta. Et si dicas qd̄ ē b̄ dictū q̄ sortes aliq̄lter se habet respectu sumpt⁹ vel respectu alterius.

Respōdet̄ q̄ hoc nichil aliud ē q̄ de sorte verifi cari aggregatū ex t̄fo recto supponēte p̄ sorte 7 obliquo supponēte p̄ alio vel p̄ eo vt cū dicim⁹ sortes est p̄ filij sortes distinguit̄ a platone taliter q̄ t̄fz̄ rect⁹ sit illatū illi⁹ p̄p̄ri vt h̄n sequit̄ sortes ē p̄ ergo sortes ē filij p̄ 7 etiā sequit̄ sortes ē idē ergo sibi p̄p̄ ē idē 7 etiā sortes distinguit̄ ergo ab alio distinguit̄. Oppositū hui⁹ cōclusionis tenuit̄ oīā in primo d̄m̄ctōe tricesima p̄ma. 7 i scdo q̄stione. p̄ma 7 i iua logica p̄te p̄ma i p̄dicamēto d̄ ad aliq̄ sup̄ p̄dicamēta p̄dicamēto eodē in quib⁹ locis dicebat̄ guillelm⁹ q̄ relatio nūq̄ accipit̄ p̄me int̄entionaliter sed semp̄ scd̄e 7 n̄t̄ hoc probare p̄ d̄m̄ctōes q̄s de ad aliquid assignat p̄b̄ns i p̄dicamētis de quib⁹ videbit̄ i suo loco. Sz̄ certe b̄ ē falsū. tū p̄mo qz̄ aristoteles d̄m̄ctōe ad aliq̄d vt ē gen⁹ generalissimū p̄stat q̄ nō ē genus generalissimū scd̄e int̄entionaliter h̄ p̄me. Scd̄ d̄ b̄ magis in eodē p̄dicamēto qm̄ p̄clusionē firmissime negat scot⁹ i scdo. dist. i. q. 5. Cui⁹ motiua p̄ aliq̄s istātiā ponā q̄ruz.

Prima est hec similitudo et albedo realiter disti gunt ergo int̄enti. capio teros in ante v̄l. An̄s p̄bat nā b̄n sequit̄ albedo erit 7 similitudo nō erit ergo disti gunt. n̄a tenet qz̄ impossibile ē habere euidētiorē mōdū ad p̄bādūz d̄m̄ctōne duarū rerū qz̄ necesse est q̄ dat⁹ duab⁹ reb⁹ de quib⁹ verū ē dicere q̄ sic se habent q̄ vna erit qm̄ alia nō erit q̄ inter se distinguitur. An̄s p̄bat supposito q̄ postea sit b̄ albedo et nulli sit similit̄

Respōdet̄ q̄ hoc argumētū solet fieri cōmunit̄ a realib⁹ ad probandum d̄m̄ctōne refut̄ quas nominales asserūt inter se idēficari 7 solet ab eis sic forma ri. Quādo cūq̄ aliq̄ sic se habent quorum vnus manet altero non manēte realiter distinguitur. Sed albedo 7 similitudo sunt hui⁹modi igitur.

Respōdet̄ q̄ maior ē vera in sensu in quo sit pro cedit in sensu isto quando aliqua sic se habent q̄ vnus erit in aliquo tempore et aliud non erit in eodē t̄pe ilz̄

Relationum

Relatio secundae intentionis
nā est t̄is connotatiua
de m̄ā supponēns p̄o
significatiua connotatiua
d̄ q̄ significat suūz si
om̄niūz i n̄ ordine ad
p̄p̄t̄ alteri⁹ q̄ terminū ut
pater. //
Relatio et fundamētū
t̄is i n̄ via nominali
ē int̄entionaliter capiti scd̄e
v̄l t̄is connotatiua
notantes Modūz sc̄ h̄en
//

la realis distinguitur et ad minores dicitur quod potest capi in dupli-
 ci sensu. Uno modo albedo et similitudo sic se habent quod al-
 bedo erit quod non erit similitudo iste sensus est verus in casu
 posito. Alio sensu est albedo et similitudo sic se habent quod
 albedo erit in aliquo tempore et similitudo non erit in illo tempore
 Et hoc dupliciter videlicet quod similitudo non erit similitudo in
 illo tempore et redit in idem cum primo sensu. Vel quod similitudo non
 erit ens vel aliquid in illo tempore. Et iste sensus est falsus.

Tunc ad formam argumenti dicitur concessa maiore di-
 stingendo minore. Vel in primo sensu conceditur minor et ne-
 gat prima nec est in dario quod nullo modo est debita substitutio
 ut patet intelligitur. In secundo sensu concessa prima negat minor
 quod similitudo erit quod albedo erit quod oppositio dicitur et
 potest. Nec albedo erit quod albedo erit et hoc albedo est si-
 militudo erit quod similitudo erit quando albedo erit et sic
 patet ad primam instantiam.

Secunda instantia est sequetur quod idem esset et non
 esset prima implicat ergo intentio prima probatur et capiat sor-
 tes cuius volo partes post hoc instantias esse separatas.

Et arguo sic. Vel ista pars primo est aliquid ab-
 utraque parte et ab ambabus distinctum vel non. Si primum est il-
 lud non potest esse nisi aliis respectibus sequitur oppositio ut patet
 est aliis respectibus quod nec est fundamentum nec terminus, si idem te-
 quod quod post hoc instantias erit sortes et sic erit et non erit prima
 probat. Nam si ille partes in instantiis sortis constituitur post
 hoc nullam rem potest sequi quod post hoc instantias et constituitur sortis
 Si neges prima; dicitur quod non erit vinitas. Quero a te quod
 intelligis partes esse vinitas et cum nichil aliud sit partes esse
 vinitas nisi partes constituitur vinitas sequitur quod tua solutio est
 quod iste partes postea non constituitur sortis quia non constituitur
 quod nichil est.

Quod confirmat stat bene quod anima et materia non consti-
 tuunt vnitatem nisi anima localiter non se parat a materia hoc deus
 potest esse facere.

Ita quod ratio quod est quod iste partes prius constituere
 bat vnitatem et ita non constituitur cum nec sint mutata localiter
 nec aliqua res amiserunt et ista instantia procedit sine tenca-
 m' totum a suis partibus distinctum sine cum ipsis identificatus.

Et confirmat quod periret dicitur scilicet: omnis causalitas
 rante se de se experientia. Eadem enim aquam calefieri
 ab igne et igne ab aqua et consequentia probatur ad
 hoc quod agens naturale agat requirit appropinquatio tunc sic
 Vel ista appropinquatio est aliquid distinctum ab agente et
 passo copulati et copulati vel non. Si primum oppositum. Si
 secundum sic arguitur cum appropinquatio nichil aliud sit quam agens
 et passus sequitur quod in quocumque tempore agens et passus erunt
 erunt appropinquata et per consequens inter ipsa tempore erit actio
 quod est falsum vel nunquam quod est oppositum.

Respondet quod istud argumentum petit vnam difficultate
 te accurrum ut patet. An potest fieri transitus de contradictorio in
 contradictorium sine mutatione alicuius rei hoc est sine acquisitione
 et perditione alicuius rei et declarabit primo casu et postea
 disputabitur.

Querit in questione sententialem assumptis a. et b. con-
 tradictorius possibile sit quod a nunc sit vera et b. falsa et po-
 stea a. sit falsa et b. vera sine perditione vel acquisitione
 alicuius rei et sententia scilicet stat in sequentibus propositioni-
 bus quarum.

Prima est non potest esse transitus de contradictorio in
 contradictorium sine acquisitione vel perditione alicuius rei abso-

lute vel respectu. hoc propter persuaderet scilicet: si nulla
 facta est mutatio omnia se habent sicut aera a parte rei et con-
 sequenti propter nulla erit mutata de veritate in falsitate
 Quia ab eo quod res est vel non est oia dicitur vera vel falsa in-
 quit aristoteles in post predicamentis.

Secunda propositio alicuius sunt contradictoria inter quas
 non potest fieri transitus nisi aliquid absolutum acquirat vel dep-
 dat hoc patet in istis sortibus et sortibus non est et eodem modo patet quod
 aliquid sunt contradictoria inter quod non potest fieri transitus sine acqui-
 sitione vel perditione rei respectu hoc probat de istis
 Paternitas est. nulla paternitas est loquor de paterni-
 tate in diminis.

Tertia propositio est aliqua sunt contradictoria cuius
 extrema supponit per respectibus vel relationibus iter quod non
 potest fieri transitus nisi aliquid absolutum acquirat vel depdat.

Pro cuius propositiois probatione. Notandum est
 quod nunquam aliquid fundamentum acquirat relationem intrinsecam
 adueniente vel depdit: quod aliquid absolutum acquirat. et dep-
 dat hoc probat nam si sortes non sit per et fiat per necesse est quod
 aliquid fiat filius. Similiter si est per et desinat esse per necesse est
 quod ipse vel filius moriatur similiter a. albedo incipit esse simi-
 lis b. albedini oportet quod a. vel b. incipiat esse.

Ex quo patet quod inter ista contradictoria similitudo
 est nulla similitudo est. paternitas est nulla paternitas est
 si potest fieri transitus sine acquisitione et depditione rei absolute.

Quarta propositio est aliqua sunt contradictoria inter
 quod potest fieri transitus sine acquisitione vel depditione alicuius
 absoluti verbi causa a. propinquitas est a. propinquitas non est sunt
 duo contradictoria iter quod potest fieri transitus sine acquisitione
 vel depditione alicuius absoluti nam sit a. propinquitas quod est
 inter sortem et pilam quando sortes distat a pilam per
 vnitatem pedale constat quod ista propositio a. propinquitas non est
 potest fieri vera sine alicuius absoluti depditione vel acqui-
 sitione hoc patet si sortes fiat distans a pilam similiter ista
 nunc est vera natura humana est vinitas vbi potest fieri fal-
 sa hoc quod verbum dimittat humanitatem constat quod in tali
 dimissione nullus absolutus perdit nec acquirit. Pro
 cuius maioris declaratione.

Aduerte quod ut dicit doctor subtilis intertio distin-
 ctione prima et questione prima triplices sunt relationes. Ali-
 que sunt relationes quibus fundamentis repugnat esse sine ipsis
 hoc est implicat perditionem fundamentum esse sine tali relatione
 et iste relationes sunt iste quod diximus identificari cum fundame-
 ntis suis. Alie sunt relationes sic se habent quibus fundamentis
 non repugnet esse sine ipsis nichilominus tunc est impossibile fun-
 damentum et terminum esse quod sit illa relatio et crepescat de
 similitudine et sunt relationes quod in se aduenire asserer-
 bam superius et in eodem loco scilicet asserit. Alie sunt relati-
 ones quibus fundamentis non repugnat esse sine ipsis et tunc est
 possibile terminum et fundamentum esse sine ipsa relatione et
 plura de propinquitate et distantia et vnitatis aliter de omnibus
 relationibus extrinsecis aduenientibus.

Ex quo patet quod inter contradictoria quartum extrema
 supponit per relationibus extrinsecis aduenientibus potest esse
 transitus sine acquisitione vel depditione alicuius absoluti.

Secundo sequitur quod ad relationem extrinsecam
 aduenientem est per se motus hoc est talis relatio potest
 esse per se terminum mori vel mutationis voco per se termi-
 num mutationis quod tali mutatione acquirat primo et per consequens
 sicut calor est terminus calefactionis quod calefactionem acquirat.

no loquor de paternitate
ut abigitur capi istas duas
paternitas et paternitas
no. tunc dico quod h. q. vera
paternitas ista paternitas
est q. si filius. equi fita
sup ad identificatioz aliter
deponitur illa res q. est filius

huiusmodi Relatio est
Dependentia aegituz
ad aeternoz.
intelligit de fundamentis
et tiam de terminis

hoc corollarium debet intelligi sic qd no pot fieri nisi sit in ter duos contr adictio... vera gories no e alb9 debet... hoc e aliquod ens quod habeat ee pterea o vera...

Tertio sequitur qd nuq fit transitus de contradicito in contradicitoiu quaz extrema iporat veras res z no relationes rois quin fit aliq mutatio realis... in pmo distictioe decia i quo loco pdit tertiu z in vtro q loco dicit Aristoteles in qnto pbificoy vbi betur ad relatione no ee ple motu itellectisse dpmis z secudis...

Prima est aliqua pdicata contradicoria successiue pdicatur de sorte z sine aliqua mutatioe facta circa ipm hoc pz ens i hoc istati no ens i hoc istatu successiue possunt verificari de sorte licet sortes no mutet hoc pz na tam bec est va sortes e ens i hoc istati z bec erit vera bost bur instarts lapsu sortes e no ens in hoc in statu hoc licz sortes nihil acquirat nec o pdat qualiter intelligo sine hoc q sortes mutetur.

Secunda propositio pot fieri transitus inter aliqua contradicoria cuiusqda transitus mutatio temporis non erit in causa sine mutacione aliqua.

Pro cui declaracione Notandum e qd e multuz difficile declarare qd e dictu mutacionez tps no ee caz talis transitus qd nec gregorius dclarat nec alia cesis manifestat nec gabriel i scdo ostedit illi terminu significatione... Uno mo sic qd nuq fieret transitus de contradicito in contradicitoiu nisi tps mutaretur tunc mutatio tps dz ca tal transitus s hoc pot ee duplr. Uno mo de ple talio mo de pacchis. De p se vo qz talis transitus no fieret si ide tps maneret. dat expm sortes est in a. i istati sortes no e i a. istati fit a istas pris iter ista contradicoria sorte manete no pot fieri transitus si istud instas sp maneret. na affirmatiua sp eet va z per pris si sorte manete fiet transitus ab vna ad alia necesse e q tps mutet hoc sic dclarat... si sortes sit ia i a istati z sortes sp postea erit z a. instas etia nuq falsificabit affirmatiua z suo mo sic dicendu est d negatiua De p accidēs vo qz io requirit mutatio tps qz est ens successiuu z nullu tps pot durare nisi per seipsum.

Et ex hoc patet qd quicunqz tpe non mutato p possibile vel impossibile fit transitus de contradicito i contradicitoiu tuc mutatio tps no e i causa talis transitus... Hoc declarat exeplo fit. a. istas p possibile vl impossibile pti nuatu p b z c. dies z sortes i a. ista nu put correspondet b. diei fit albus z in a. instanti prout corresponde c. diei fit niger z no alb9 vides transitu iter ista pdicoria sortes e alb9 sortes no e alb9 lis tep no fit mutatu... Ex hoc patz qd ponendo casu qd sortes in b. die sit albus z in c. niger z ponam qd ptes tps sibi iuice succedat vt ia de facto succedut fieret transitus iter ista contradicoria sortes e alb9 sortes non e albus cuiusqdes transitus mutatio tps no e in ca de p se sed de p accidēs

Et quo ptz qd min bene dixit Gabriel in scdo vbi asseruit iposibile ee transire de pdicatioe in pdicitoiu qu mutatio tps sit i causa d p se qz alias no erat qstio... Alio igi qditer e intelligedu mutacione tepor ee cau laz transitus de pdicatioe in pdicitoiu... a gregorio in pmo eade distictione z qstione articulo secundo z aliacensi in pmo questione nona articulo scdo mltis z varijs z diuersis exeplist s3 berm qd gregorius ponit no v3 dicit ipse fit albedo in hoc instanti penetratiue cu sorte z ei no iberat sed imediate post hoc faciat de qd ei insit ia erit factus transitus inter ista contradicoria sortes no e alb9 z sortes est alb9 z tñ nihil e mutatu qd certe falsuz e qz notu est qd sortes e mutat ab albedine z est ibi alteratio instatanea licet veru sit qd no est facta localis mutatio adducit alia exepia no ad ppositu. Dicunt em qd rex potest tale legē stabilire voloqz sortes sit dignus ira mea nisi bodie apud me plato intercesserit p eo dicunt ia platone intercedere fiet transitus inter ista duo sortes e dign9 ira regis sortes no est dign9 ira regis nulla mutacione facta circa sorte z circa regē hoc nichil e dictu Tu pmo null9 ibi fit transitus qz affirmatiua nuq fuit vera vt patet itelligeti materia pdicionaliu pmissiuaz Tu scdo qz fit mutatio circa platone z ppositio sic assumit iposibile e q fiat transitus de pdicatioe in pdicitoiu sine aliq mutacione circa re vel res aliqs in quo scti pcedit argm Ideo ista sunt media p q nominales dnt niti pbare oppm illi propositiois.

Primum est supposito qd in hoc instati sol conseruet suu lumē in aere z seper de suspēdat actiuitatē solis z se solo cōseruet lumē fit transitus iter ista duo sol pseruet lumē z sol no cōseruat lumē sine mutacione circa rem aliquam.

Secundū modū est qd in primo capitulo secūdi tractat terminoz posum fit. a. notitia iocis i intellectu platonis z postea seruet de a i intellectu platonis i genere rei z no i genere noticie ibi fit transitus inter ista duo a e noticia a no est noticia sine aliq mutacione

Tertium mediū est supra positū sit a angelus in binstati no assūpt9 a deo z semp postea sit assūpt9 ibi fit transitus inter ista duo. a. angel9 e assūpt9 a angel9 no e assūpt9 sine aliq mutacione facta circa aliqua re s3 diceret scotista noiali petis principiu ia i omnib9 illis tuis exepis dictu e aliqua relatione depdi vel acgr. d nouo dicat nominalis o. realis parūctis i logica tuz e pbare oppositu rotūde nego tuū assūptū ideo ponit

Tertia propositio ad formā argumēti respōsiua qd talis e qd sic asstante toto casu si nulla res est mutata sequit qd natura humana no erit vnita cu antea no erat vnita. negat pna z ad pbationē cu dicitur si nulla res est mutata sequit oia se habere sicut antea z si omnia se habēt sicut antea z natura humana prius non erat vnita sequitur qd ia non est vnita.

Respondet qd omnia se habere sicut antea pot dupliciter itelligi Uno modo qd nichil est mutatu ali qua mutacione Alio modo qd nichil verificatur de asi quo qd antea non verificatur. si primo modo intelligatur concessio antecedente negatur consequentia. Sed scdo mo intelligedo concessio pna negatur antecedens

Uic doctor Respondet ad quosdam argumentum quod posset poni sc. ponit adom qd ante natura humana no sit vnita... vnde dicitur tunc ista e vera nulla natura humana e vnita deo z ista ista e vera natura humana e vnita deo probo ote... nullam rem acquirat nec deperdat quous vnica p vnionez z si nullaz rez acquirat nec deperdat vnionem z antea no erat vnita sequitur quod vnica no est vnita quousqz ad pmat tatez. naturem... qd conseruetur hanc qd non e... qd no qd impieat contradictionem.

Et si dicas qd hoc qd res non se habet eodem modo. sed mo sequit qd no se hnt eode mo primo mo nego qz ostensum e posse fieri transitu de cotradictorio in cotradictoria absqz mutatioe. Et si dicas qd e difficulte hoc plidicare fateor et quo no sequit esse falsuz. Et si iteru dicas facili e ista saluare relationibz positus veru e si ronabiliter ponant sz eas asserre e pluralitates sine necessitate ponere ptra pbu in pmo pbifico. Et si dicas no est sine necessitate positqz facili oia saluant ipis positis qz non positis dico qd asserere illud argm eluderemisi essent aliqua argumeta sz q superi facta sunt q magis vincunt ad negadas relationes qz faciltas in saluado ea q tacta sunt inter argnedu cogit ad eas ponedu. Sed illud argm e magni poderis.

Tertia instantia est quando ad veritatem vnius ppbnis q pot esse vera non sufficiunt due res requirit tertia sed ad veritate isti? ignis icipit agere in aquam (loquor d igne ab aq separato) no sufficit q ignis sit et aq nra in illo casu sunt et no agit ignis i aquam ergo requirit tertia res et illa non e nisi approximatio ignis ad aqua quia facta approximatione sequit actio ideo illa approximatio distinguit ab aqua et igne copulati et copulatiue q quide a primatio e relatio aliq dmo est manifesta et pbatur na si res tertia no requirit no videt qm due sufficiat.

Respondetur distinguidendo maiorem vel qn due res no sufficiunt qualitercumqz se habeat et sic transeat. Vel qn due res no sufficiunt si isto mo se habeant et sic negat qz possunt sufficere aliquo alio modo se habendo. etm est in pposito ad veritate hui? ignis incipit agere i aqua sufficit q ignis et aqua sint aliquo mo intese habetes scilicet q sint approximatati et sic patet ad instantiaz nam possunt inter se ignis et aqua aliter se habere sine hoc q in se aliquam re acquirant.

Quarta instantia est proterua et difficilis sequere tur qd daretur duo alba nullo mo similia nis e imposable ergo et ans nis pbatur. sumatur duo alba inter se similia a et b quoz similitudo sit exempli gra vt qtuor et intenda albedo a vsqz duz sit in subduplo simili ipsi b no magis intenso nec magis remisso et fit latitudo albedinis qua acquirat a in tali intensioe duorum graduu albedinis similitudo ipsius a ad b. perdidit duos grad? ergo sequitur q si iteru a acquirat alios duos grad? albedinis pdunt duo gradus similitudinis ipsi? a ad b. et facta pma acquisitione albedinis i a fuerit perditu duo grad? similitudinis ipsi? a ad b. et p secudaz tot grad? similitudinis pduntur sequit q nulla manebit inter a et b similitudo. et sic erunt duo alba no similia. pma pna probat nra no minoris acritutatis sunt duo grad? albedinis sedo loco acqsti q illi duo q in primo loco acquiruntur. sed p acquisitione primoz duoz graduu fuerunt pditi duo grad? similitudinis ergo p acquisitione duozu secudoz graduu pdunt alii duo grad? similitudinis sic habet prima sequetia et residu argumeti patet ex casu ergo pbatur probandum.

Pro solutione hui? argumeti aduertendum est qd quo vel quib? supponit iste teris similitudo quid vel qualiter connotat.

Ad quod dicitur quod potest primo dici qd supponit p re vna conotado qd habeat qlitate eiusde per

ciei cu qlitate qua bz alia res Sedo mo possum? dice re q supponit p aliquib? reb? conotado qd habeant qlitates eiusde speciei pmo mo capiēdo terminu concedēduz e si fortes et plato sint albi q fortes e similitudo et plato etiā e similitudo et ex pti q isti duo teri simile et similitudo sint sinonimi sed sedo mo capiēdo pcedēdu e illo casu q fortes et plato sint similitudo et ex eose quēti q isti duo termini simile et similitudo no ouertūtur sed sedo qnūqz istaz significationū argumētum procedit.

Secundo not adu st qd istud argumentū debet solui sicut quoddā arū quod de formidine opinionis fieri solet i pmo libro posterioroz capite vltimo et cōdez mo debet solui quoddā arū qd de intēhōne velocitatis moe? solet fieri in tertio pbifico. Et qz multa impinētia p argumeti solutiōe nro proposito dicēda sut ideo in locis pategatis eiu? solutionē quere.

Quinta instantia est Si relatio no distingueret et. sequet qd dominator faciēdo domam nihil faceret et gualit? artifer suo artificio nihil oparet et sic nullo mo veniret pmiad? qd e contra dictuz euangelij dignus est operarius mercede sua.

Respondetur primo reuoluēdo argumentū cōtra factorē vno supposito q aliquido pl? valet artificium et habitū circa aliquā materiā q ipsa materia.

Ex quo sequit Si per artē artificis in materiāz circa quā operat introduceat aliq relatio q maioris valoris esset relatio q absolute qd e sim? et cōtra omnes realizates. Sedo sepe ptingit futore maiorē pecuniaz habere p cōpōsitione vestis ex bono pāno qz p cōpōsitione vestis ex pāno no ita bono et hoc no inu? sit. sed supposito q ille vestes essent eiusde figure/relations in eis acqste sut eiusde? ratiōis ergo nulla e maioris valoris q alia ergo inu?te p vna piasqz p alia recipit

Ideo dicitur ad argumentū qd verū est tales artifices nichil facere sed faciūt res aliter sese habere q p mo se habeat p quo digni sut mercede. Aliq alie instantie fieri possūt quaz solutiones logico faciles sut. vbi gra q tales esset possibles incipit esse sessio? sessio no icipit eē imo nulla sessio icipit esse sessio fuit ab eterno et tñ null? fuit sedēs camisia sortis creuit i orto plato nis: calcei sortis fuerūt in dorso bouis tunica platōis q est parisi? fuit in hispania et tamē null? apportauit illa parisi? Ista factia sunt et solutione non egent.

Sanctus thomas tenuit que dicta sunt d relectio nib? sedm pna opinionē hoc dēpto (vt dicit capolus in pmo distinctione tricesima) qd dictū e de idēpitate relatiōis creature ad deū cū suo fundamēto vt p3 d potētia qlitē septima articulo nono et pma pte. q. xxviii. articulo pmo. vbi dicit creature ad deū eē relationē reale nichil dicēs d distinctione. xxvj. et. xxx. sedo ptagēti les hui? opinionib? disputatis et argumētatis hic in de pposse solutis euz bona pace aliorū notatis positio plus placet michi et nisi esset secunda instantia contra eam. facta opposita opinio non habet apparentiaz. tenet Hērīcus gandensis relationem non distingui a re absoluta cuius fundamenta qz no sunt tante efficacie sicut argumeta doctorū secte nominalis dimitiūt ad presens Idemqz tenuit petr? aureol? immo q magis e nulla rem respectiue se habere ad altiaz seclusa operatione intellectus In pmo concordant nominales

Maior
Sequella
ad pna
pna q
qz pna
pna q
pna q
pna q

Questio.

et secundū negant vt pz ex dictis eius. fundamēta nō sunt ad nostrum propositum congrua argumētābat gregorius d̄ distinctiōe fortis et platonis q̄ nō est res distincta ab ip̄s copulatis vt copulatiue. Nā ad hoc q̄ ista sit vera fortes distinguitur a platone videtur sufficere vtrumq̄ esse ⁊ vnū non esse alium. Nā in hoc clauditur omnis exponens eius ⁊ datus exponētibus veris sequitur veritas exponibilis. Magnū est argumentum meo iudicio si bene ponderetur.

Respondet tamen capreolus i primo tricesima distinctiōe q̄ dupliciter aliquid d̄ distinctum ab alio. Vno mō negative. Alio mō positive. Negative ē vnū extremū distinctiōis nō esse aliud. Sed positive est vnū extremū habere ad aliud respectū illū qui distinctio vocat. Tūc d̄ ad formā illud q̄ assumis sufficere ad distinctiōē p̄io mō sed nō scdo mō hoc nihil ē. nā notū ē q̄ ad distinctiōē negative nō requirit vtrūq̄ extremū eē. Nā ens ⁊ nō ens negative distinguitur ⁊ fortes ⁊ chimera qa ad talē distinctiōē sufficit forte nō esse chimera constat q̄ maior distinctio est inter fortem ⁊ platonē ideo nichil est dicere. Illa q̄ posita sunt inter arguendū sufficere ad distinctiōē p̄mo modo quia de illo nō dubitat sed argumentū vadit ad hoc q̄ illa sufficit ad hoc q̄ fortes distinguitur a platone quocūq̄ mō quo cōcedendū est sp̄os distingui ideo aliter d̄ q̄ ille terminus distingui pot̄ capi tripliciter. Vno mō vt tm̄ importat negationē vnū extremū ab alio quo mō cōcedendū est forte ⁊ antichristū distingui q̄ sufficit ad talē distinctiōē q̄ vnū extremū nō sit aliud licet vtrūq̄ esset q̄ addit. Ne dicas forte a forte distingui q̄ fortes nō est: q̄ tunc fortes non ē fortes non absolūdo verbū a tpe. Alio mō accipitur vt importat vtrūq̄ usq̄ extremū existētiā ⁊ negationē vnū ab alio quo modo accipit cōiter in exponibilib⁹ de differt. Alio mō accipitur vt nō solum hoc importat sed etiā respectū d̄ quo eōtēdū qui ē relatio realis intrinsec⁹ adueniens quo mō nō distinguerēt fortes ⁊ plato precise positū q̄ inter arguendū dixisti semp̄ tū dico q̄ est bona apparatus in via noialiu. Et hec de relatione reali feruendū vtrāq̄ viam dicta sufficiant.

Sequitur de relatione aptitudinali.

Relatio aptitudinalis ē aptitudo existens in aliquo ad aliquid agendū vel patiendū ab eo formaliter distincta ⁊ nō realiter.

Pro cuius diffinitionis declaratio ne aduertēdū est q̄ circa hāc materiā triplex est opinio. Prima est sancti thome in multis locis p̄cipue in tractatu de eternitate mūdi ⁊ p̄ma pte. q. 77. Vbi dicit q̄ talis aptitudo realiter distinguitur ab illo cui ē aptitudo. datur etiā resibilis in forte ē aptitudo q̄ dā ad ~~_____~~ ⁊ relatio distincta a forte quā de⁹ ab eo nō pot̄ separare qa necessario cōsequit naturā humanā. Et si querat ab eo vtrū sit substantia vel accidens. Dicit q̄ ē accidens ponibile in scda specie q̄litas q̄ est naturalis potētia vel impotētia ⁊ tale accidēs vocatur p̄p̄ia passio ap̄bisco ⁊ p̄p̄iū quarto mō a porphirio. Alia ē opinio doctoris subtilis quā ipse tenet in multis locis p̄cipue in quarto di. 49. q. 2. In qua dicit aptitudo ad aliquid agendū vel patiendū est idēz realiter cum illo cuius est aptitudo. datur exemplam resibilis in forte est aptitudo ad ridendū et idem

Reponit

*Sc̄ doctore subtilis sic intellige de h̄
substantia et est substantia. P. dicitur
Inq̄tūz es convertible cuz hōie et hōie est
Prima. Substantia et accedat tibi q̄ est
substantia. P. alio. Et sic est accidēs*

realiter cui forte sed ab eo formaliter distincta. Et si querat an est substantia vel accidēs dico distinguendo. Vel idēptee sic est substantia vel formaliter ⁊ sic ē accidēs. De secunda specie q̄litas quā aptitudinē vocant p̄ma passionem ⁊ p̄p̄iū. quarto mō cum p̄ma opinione. Quid autē sit formalis distinctio dicitur inferius et secundū istā opinionē diffinitur relatio aptitudinalis. Et si querat postq̄ talis aptitudo est relatio an intrinsecus vel extrinsecus adueniens.

Respondetur q̄ nec hoc nec illud pro quo intelligendo aliud mouetur dubiū. An sit relatio realis vel rationis.

Pro quo aduertendum est q̄ vt ex dictis scotti pot̄ colligi in quolibet q̄stione. 12. Dupliciter aliquid relatio pot̄ dici realis. Vno mō proprie ⁊ sic et cōueniunt tres conditiones in precedenti articulo posite. Alio mō large ⁊ sic sufficit q̄ habeat esse preter operationē intellectus. Primo mō nō est relatio realis q̄ stat aptitudinē esse sine suo termino nā resibilis ē in forte q̄ fortes non ridet sed bene secundo mō quia omni operatione intellectus seclusa fortes est resibilis.

Ex quo patet q̄ illo secundo modo capiēdo relationē reales nō omnis relatio realis requirit ad suū esse terminū ⁊ fundamētū esse nec ponitur in aliquo ser vltimorum predicamētōz sed vtrumq̄ habet verū de relatione reali primo modo.

Ex quo patet in quo differunt in quo cōueniunt iste due opiniones. Alia ē opinio nominaliū lōge factior ad intelligendū et defendēdū consistit in propositionibus sequētibus quartum.

Prima est aptitudo ad aliquid agendū vel patiendū ē res aptanata agere vel pati sicut resibilis est res aptanata ridere.

Secunda p̄p̄o Proprium quarto mō est termin⁹. accidētialiter ⁊ cōuertibiliter predicabilis de alio termino verbi causa iste terminus resibilis ē propriū quarto modo respectu ist⁹ termini homo quia predicat accidentaliter cōuertibiliter de eo. Ex quo sequitur.

Tertia p̄p̄o q̄ iste terminus propriū quarto mō ē terminus secūde intentionis ⁊ significat aliqd vel aliqua sub rōne signi vel significati.

Ex quo patet hāc opinionē esse omnino extraneam precedentibus. Sed q̄ vtrāq̄ opinio agitabitur argumentis in capitulo de proprio sufficiat p̄ preteriti earundē declaratio. Et hec de secūdo articulo.

Sequitur tercius articulus per diffinitionē d̄ relatione rōnis cuius diffinitio tanq̄ totius materie fundamentum in medium ponitur.

Relatio rationis est habitudo vni⁹ rei ad aliam rem rōne cuius res taliter se habet q̄ lirer nō se haberet sine tali habitudine que causata est per operationē intellectus vel sic ⁊ breuius.

Relatio rationis est habitudo vni⁹ rei ad aliquā rem causata per operationem intellectus. Pro cui⁹ diffinitionis declaratio.

Notandum est primo quid est habere esse p̄ operationem intellectus pro quo declarando sit.

Prima propositio duob⁹ modis potest aliquid

bi ee per operatione intellectus. vno mo qz est effectus realis ipsi intellectus vel effectus realis sue operationis. Alio mo tanqz aliqd derelictu non principalr causatu ex operatione intellectus. Pro quo.

Advertendum est q in pnti capitur operatio intellectus p ipa noticia q est intellectiva quoz mo cepit scotus illu refm i quotlibeto. q. xij.

Tertia ppō. Primo mo ipamet actualis noticia dī bre ee per operatione intellectus qz effectus realis ipsi intellectus et noticia habitualis illo mo bre esse per operationem intellectus qz est effectus realis ab actuali noticia productus.

S. Sortes.

Quarta ppō. Qñ tres format noticiāz platonis iurgit qdā bitudo i platone q denoiatur cognitio a forte. et vna alia bitudo in ipa noticiā rōne cui denoiat noticiā platonis immediate et eius intellectus mediate noscēs sicut de re alba albedie et sicut die dicitur. Nam sicutudo prio denotat albedinē et immediate et secundario rē albā. Ex quo pnt colligi multa discrimina inter rem q bz esse p operationez intellectus. Prio mo et inter rem q bz esse per operatione intellectus. Secdo mo. nā prio pot ee a solo deo et si nō in genere noticie ad min⁹ i genere rei. secūda vero nō. Secdo prio pot ee et non inherere vt si deus seruaret illā rem q est noticia ex subm. Secūda nō non pot ee nisi inherere suo mo. Aliā dīaz assignat doctor subtilis v3 prio res pot imutare intellectū ad noticiā sui formandā sed nō secūda qz imutare intellectū ē actio realis [nolo dīcere ee actionē pbificāz sed actionē pductiuam rei] et talis actio nō pot competere nisi enti reali.

Secūdo notādū ē q vt dī posterioruz li. i. duplex est noticia intuitiva et abstractiva. Intuitiva fm Scotū est rei exiētis vt exiēs est hoc ē requirit ad suū ee exiētā obiecti. Sed hec distinctio alr i posteriorib⁹ declarabit⁹ et magis ad mentē scoti. Noticia abstractiva est noticia q pot ee i absentia obiecti. Exēplū primi: visio albedinis exiēs in oculo meo ē noticia intuitiva qz naturalr ee non pot sine pntia albedinis s3 noticia quā bēo de pre meo vel de re q nō est dī abstractiva qz talis manet sine pntia obiecti.

Tertio notādū ē q vt ego posui colligere ex. d. s. i. quotlibeto. q. xij. noticie intuitiue ad obiectū triplex est relatio. Quedā ē effectus ad causā. Alia ē mensurabilis ad mensuram. Alia est relatio denominans ipam noticiā. qb⁹ trib⁹ relationibus alie tres corrident i obiecto. Prio cause ad effectū. scda mensura ad mensurabile. tertia q formalr ipm obiectū denoiat cognitu p noticiā: d qb⁹ relatioib⁹ sequitur ppōnes. Prio ē prio relatio ē realis h3 p oēs cōditōes tres relatiōis realis h3 ee prio per operationē intellectus mo. s. exposito et declarato. Nā sicut relatio luminis ad solē pducēte et cōseruā ee ipm lumen h3 esse preter operationē intellectus: sic ee respect⁹ ille primus de quo loqitur. Sed secunda relatio est relatio aptitudinalis.

Pro cui⁹ declaratione notādū ē qd est mensurari. Ad mensurari idē ē pprie capiēdo q d qntitate vni⁹ p qntitate alteri⁹ certificari dat exēplā certificamur de lōgitudie pāni pvlnā et ex illa signi-

ficatiōe dīuat acceptio methaphisica illi⁹ refi. vñ methaphisice mēsurare idē est q de pfectiōe vni⁹ p aliū certificari. dant mltā exēplā cū res create magis accedūt ad diuinā pfectiōē tm sunt pfectiores et hinc ē deū dici oīuz rez metrū et mēsurā. Alr iter aīa līa illa sunt pfectiora q magis accedūt ad naturā humanā et hinc ē q natura hūana ē metrū et mēsurā spērū gīalis. Sīlī si velim⁹ p̄siderare alīcui⁹ rei vēs nalis valorē h̄ sit per pecuniā et fm qd maior pecunia appretiat vna res qz alia res illa plus valet qz alia. et hinc ē aristotele i. v. et bicoz tractatu d iustia et. i. Z boma. s. ij. q. ij. dīxisse pecuniā ee rez venaliū metrū et mēsurā. Sīlī pfectio noticie p obiectū cognoscit. pfectioris. n. obiecti ceteris parib⁹ pfectior est noticia.

Secundo notādū ē q opz hic hāc p̄positionē presupponere q ceteris partib⁹ pfectioris obiecti pfectior ē noticia nō solū i gñe rei s3 i gñe noticie qd suo loco magis declarabit. s3 p pnti dī q illa noticia ē pfectior i gñe noticie q magis attingit obiectū. Ad agis at attingere obiectū ē ipm clarū rep̄sentare et ee causatiuū pluriū iudiciorū vel euidētiōris iudicij de eo et isto mo itellexit aristoteles illā p̄positionē. n. methaphisice sicut res se h3 ad ee ita se h3 ad cognosci fm scotū i p̄allegato loc. o. l3 olrā dīcat alr ab eo: et gregorij alr ab vtroqz: l3 oīuz declaratio sit bona et dīcatē hēat: illa igī mēsurabilitas in noticia per obiectū dī relatio aptitudinalis vt dīctū est et secūda relatio illaz triū qz p̄pōitū et abac mēsurabilitate vocat scotus relationē attingēte. sed ego dīcere ee distinctas relationes. Tertia relatio insurgit vel p̄causat ex p̄ductione noticie. vna in noticia et alia in obiecto et ista ē ratio. Ex quo p3 q prio relatio ē realis prio mo: scda ē realis scdo modo. Tertia est oīno rōnis.

Dubitaf prio. An concedendū sit certam relationē existere. Pro cui⁹ absolute aduertendū ē q solutio qōnis pendet ex signiōe nois. Vel capis existere vt puenit ēti reali qd h3 ee preter operationē intellectus. Vel vt puenit enti rōnis qd qdē ena rōnis et relatio rōnis idē sum. Si prio mo captaur clarū ē q nō existit. Sed si secūdo mo captaur clarū ē q existit. Ex quo p3 aliquos scotistas manit se fatigare i solutione hui⁹ dubij. Ex quo p3 scdo istaz ee verā relatio rōnis est relatio rōnis s3 sit affirmatiua cui⁹ extrema nō supponūt prio ente reali nec hoc requiritur.

Dubitaf secūdo. Quid est in obiecto cognitio rō terminādi banc relationē rōnis. Ad qd rīdetur per duas ppōnes quarum.

Prima est illa relatio rōnis q fundat in noticia et terminat ad obiectū nō terminat ad eū vt h3 esse cognitū actualr. Pro hui⁹ ppōnis declaratione aliq sunt dicenda. Primū est q bre ee cognitū actualr nihil aliud est qz actualr habere relationem rationis correspondente m relatione de qua loqimur. Secundum ē q relatio in fundamento et relatio ei correspondens in termino sunt simul natura. Tertium est q fundamentū et res relationis sunt plus natura qz ipa relatio. Scotus in tertio i multis locis. Ex quib⁹ sequit veritas ppōnis. Primū

emperca
mensura

hoc notat in Relationibus
in dimisio

Questio Prima

probatur ex tertia, secundum probatur per unam proprietatem relationis quam philosophus assignat in predicamentis capitulo de ad aliquid. Tercium probatur quod tertia et fundamentum se habent ut causa respectu relationis aliquo modo. Quibus probatur quod idem non potest esse prius et posterius natura respectu superioris.

C Secunda propositio est ratio terminandi illam relationem rationis habere esse cognitum a proutudine. probatur quod vel est habere esse cognitum actu vel a proutudine non primum per primam propositionem et secundum cum secunda, maior probatur quod non occurrit aliquid aliud quod possit esse ratio terminandi relationem illam. igitur propositum.

3. **D**ubitarum an ex quacumque operatione intellectus relationes rationis pullulent. Pro cuius solutione advertitur quod multiplex est intellectus notitia. Quaedam est simplex apprehensio. Alia est notitia comparativa sive collativa. Per simplicem apprehensionem intelligitur notitia quod non est propositio nec contra. per notitiam comparativam intelligitur notitia quod est propositio vel contra. Et de notitia comparativa quod in omni propositio comparatur unum obiectum ad aliud in affirmativa componendo et in negativa dividendo. Sed ista notitia comparativa potest esse duplex. Quaedam directa. quaedam reflexa. Exemplum primum ut hec propositio. fortes est fortes. exemplum secundum ut hec propositio fortes cognoscit in ordine ad seipsum et ex quibus istarum operationum pullulat ratio rationis quod per ordinem probatur. Et primo de prima. Nam si forte prius notitia forte quam simplicem apprehensionem vocabam in intellectu meo forte est cognitus a me: sed si antea non erat cognitus ut supponitur necesse est forte aliquam entitatem de novo habuisse cum impossibile sit transitu fieri etc. Si forte habita secunda notitia hec est vera forte est cognitus in ordine ad se per idem ex illa operatione intellectus in surgit in forte aliquid entitatis ratione. tunc forte denotatur cognitus. et eodem modo probabitur ex tertia operatione reflexa intellectus aliquam relationem insurgere. quod quidem tres relationes sic se habent. Prima nullam aliam presupponit. Secunda presupponit primam. Et tertia presupponit utramque. Hoc patet ex declaratione.

Dubitarum quarto quid movet ad dicendum illas relationes esse rationis et non esse relationes reales. Pro cuius solutione sequitur propositio. Quarum. Prima est. ex omni operatione intellectus accipitur aliquid entitatis absoluta vel respectiva tam in obiecto quam in notitia. Hoc probata est.

C Secunda propositio talis entitatis non est aliquid absolutum. Hoc patet per distinctionem rei absolute in primo articulo. postea. Et quo patet quod est ratio. per quo ponitur.

Tercia propositio talis ratio non est realis probatur aliquid suppositum. primum est. Nunquam ratio habet esse quod suum fundamentum vel suum tertium. Probatur quod vel est ratio de primo genere vel de secundo vel de tertio illorum trium generum relationum de quibus loquimur in primo articulo. Si primum sic est idem cum fundamento et per primum non habet verum esse. Si secundum vel tertium idem sequitur cum in talibus non repugnat fundamento vel tertio esse sine relationibus illis. Secundo supponitur quod aliquid est ratio talis quod obiectum cognitum non est. hoc patet per notitiam servata et obiecto destructo a deo etc. hinc sequitur quod illa ratio non est realis quod tunc habet verum esse quod suum fundamē

tum. et sic sequitur.

Altera propositio est ratio rationis quod est propositum.

Dubitarum. v. utrum omnis ratio rationis sit secunda intentio vel contra omnis secunda intentio sit ratio rationis.

Pro solutione advertendum est quod distinctio est inter relationem rationis et secundam intentionem. Et dico quod isti duo termini ratio rationis et secunda intentio se habent ut superius et inferius ratio rationis est tertium superiorum et secunda intentio tertium inferiorum.

Pro quo advertitur quod ad hoc quod aliquid ratio rationis sit secunda intentio presupponitur in suo fundamento aliqua proprietatem grammatice logicalis vel rhetoricalis. Dat exemplum. ista vox nomen significat materiam significato istum terminum habet et de formali importat secundam intentionem quod presupponit illum terminum habet esse significativum ad placitum etc. Sed ratio rationis in obiecto cognitum tamen presupponit terminum habere esse cognitum a proutudine. Et ex hoc patet quod inter insurgit secunda intentio notis. Intellectus apprehendit istam vocem habet esse significativam ad placitum etc. Et ex tali apprehensione derelinquitur in illa voce habet quedam ratio rationis quam vocamus secundam intentionem.

Et quo patet quod ista vox nomen vel conceptus cui subordinatur dicitur tertium secundae intentionis quod de formali significato significat secundam intentionem.

Secundo patet quod nunquam secunda intentio causatur per operationem simplicem sed de hoc non curo.

Tercio patet quod logicus non considerat de omnibus secundis intentionibus. Quia grammatice et rhetoricaliter considerat et de aliis secundis intentionibus. Et sicut dicitur est de secunda intentione quod de formali significato significat ista tertia nomen. ita dicitur de aliis secundis intentionibus. Est quaedam specialis difficultas de aliis relationibus rationis. scilicet de veritate propositio an distinguat a propositio. quod difficultate alibi tractabimur. id ad primum nomen de ea dicitur. Et his quod dicta sunt potest habere quod est ratio rationis quomodo a relatione reali distinguitur. et quod necessitas cogit ad ponendas has relationes: quod distinctio est inter relationem rationis et secundam intentionem. De arguis quod fieri potest circa ea quod dicta sunt non est curandum quod vel coincidunt cum arguis factis in primo articulo. vel ex dicitur in isto tertio articulo eorum habebit solutio.

Sequitur opinio notialis: que per propositio nes declaratur. quarum.

Prima est non est in usu iter nominales aliquid vocare relationem rationis. Ista propositio patet quod videtur in aliquo doctore notali illum terminum ratio rationis inuenies.

C Secunda propositio hoc non obstante possumus dicere quod iste tertia ratio rationis significat aliquid de materia li significato et connotat quod aliquid iter se habet qualiter non se habet et seclusa illa operatione intellectus. Pro cuius distinctionis declaratione. Advertendum est quod aliquid aliquid qualiter se habet: potest dupliciter intelligi. Primum intentionalem. Vel secunde intentionalem. Primum intentionalem idem est quod rem aliquam intrinsece vel extrinsece in se habere quod sita est aliqua vel esse alicuius unum continuum vel primum et sic de multis aliis modis. Secunde intentionalem idem

Similiter
que in
de to
m. 9. 91
r. 20

est qd de eo aliqđ predicatū verificari. Prio mō dū
ceremus si fontes antea fuit niger ⁊ iam sit albus q
alr se bz qđ prius qđ bz albedinē quā nō hēbat. Si
mīr alr se bz secūde intentionālī qđ de eo verificat
iste tērs albus ⁊ antea nō verificabat. Tunc decla
rat diffinitio qđ ego hēo noticiā sōrē sōrē aliqualr
se bz secūde intentionālī qđo capif tērs i diffinitio
ne. Nam iste tērs cognit⁹ a me verificat de sōrē ⁊ de
clula operatione intellect⁹ nō verificat de sōrē vt
liquet apđ itelligētē ⁊ p pns sōrē ē relatio rōntis.

Tertia ppō. scq̄ns quelz res mūdi ē re
latio rōntis.

Quarta ppō eadem res numero ē re
latio realis ⁊ rōntis. Pz ppō ex tērs declaratione.
Quid at sit scda intentio dīrim⁹ in tērs. fundamē
tum hui⁹ vie ē non ponere pluralitatē sine necessita
te: ⁊ arḡta facta ptra precedentē opinionē. Funda
mentū vero prie opinionis positū est cū ei⁹ declara
tione. Scq̄tur breuiter ⁊ succincte qđ. s. thomas res
nō de secūda intentione. Pro quo aduertendū ē
qđ relatio rōntis s̄m cum diffinet vt diffinita ē ex mē
te scori. h pz p ipm pua pre. q. xij. arti. vij. i corpore
Sed pua intentio s̄m ipm ē primari⁹ cocept⁹ quez
hēm⁹ de re. Et secūda intentio ē secundari⁹ cocept⁹
quem hēm⁹ de re.

Pro cui⁹ declaratione notandū est qđ
dupliciter aliq̄ res pōt a nob cognosci absolute vel
cōparatiue. Absolute est per coceptū absolutū vt qđ
cognosco hoies p coceptū oīuz hoīuz. Sed cōparatiue
duplīr. Vno mō p coceptū simplicē. Alio mō p coce
ptū cōpletū. Exēplū pmi qđ ego cognosco aliqđ p
istū coceptū p cognosco ipm cōparatiue. s. i ordine ad
aliū cognosco. i. p m de materialī. Et de formalī
ipm hīc s̄m. Exēplū secūdi qđ formam⁹ ppōnem
cognoscim⁹ rē significatā p subm i ordie ad rē līgta
p predicatū vtrāq̄ cōponēdo sicut i ppōne affirma
tiua. Vel dīuidēdo sicut i negatiua. S̄z isto secūdo
mō duplīr. Vt vel in tali apprehensione cocept⁹ res
sub aliq̄ p̄pate logicalī vel grāmaticalī de q̄bus
dixim⁹. s. vel nō. Si primū talis noticiā ē secūda
ri⁹ cocept⁹ que p̄pate secūda intentionē vocam⁹. vñ
diceretur qđ iste tērs cocept⁹ nō est scda intentio. sed
bene iste cocept⁹ nomē vocale qđ per ipm apprehē
dim⁹ istā vocē hō ⁊ generalr oē nomē sub aliq̄ p̄p
tate logicalī. s. vt eorē s̄ḡtiua ad placitū sine tpe ⁊c.

Ex quo pz qđ in re idē dicit. s. thomas ⁊ noialis pos
tio h̄ alr ⁊ alr quo ad tērs diffinant secūda intērio
nē. Aliqui volebant dicere. s. thomā vocare s̄m itē
tēz aliq̄n relatiōez rōntis qđ surgit ex illo secūdario
coceptū. s. hōne sic dicentib⁹ placuit opinio scori ⁊ vo
luerūt eā attribueri suo doctore. Quid at sit prima
intentio s̄m scori dicit in seq̄ntib⁹. Venit olā i tērs
tio. q. i. vñionē eē relatiōē dīstīctam a reb⁹ vñit⁹ ⁊
mouebat duob⁹ motiuis. Primū ē in talib⁹ nō pos
se fieri trāsitū de p̄radictorio i p̄radictoriū sine mu
tatione media qđ h̄ dicit tpe non posset saluari p cō
notationes tērs. Secūdu mōiūū ē qđ aliqđ con
uenit alicui respectu vñi⁹ idīuidul s̄m coēuent ei res
pectu cuiuslibet idīuidul eiusdē spēi nisi sit pp aliqđ
dīstīctimē inter illa duo idīuidua. Sed verbū bz na
turā būanā sibi vñitā s̄ signandū ē dīstīctimē fier na

turā vñitā ⁊ nō vñitā. S̄z tale dīstīctimē nō ē assigna
bile nisi dicat naturā būanā qđ vñitā hīc talē vñio
nē ⁊ nō naturā nō vñitā qđ eē dēdū ē talē vñionē dī
stīngui a natura būana vel quālibet naturā būana
nā eē vñitā. s̄z scdm est fallum s̄ p̄mū est dīcēdū des
clarat maior exēplis sōrē ē pr platonis ⁊ nō ē pr
cicerōis. qđ genuit platonē ⁊ nō cicerōnē. S̄z ignis
calefacit. a. passum ⁊ nō. b. passum qđ. b. ē p̄p̄tīq̄s
vel nūn⁹ resistēs. s̄z nullū istoz arḡtoz p̄cludit olā
debuisse p̄uarcasse a suis p̄ncip̄is iō. Ad p̄mū dī
qđ ei⁹ solutio pz i solutiōe scde instātie p̄tra noiales i
prio articulo. Ad secūdu dī duplīr. Prio qđ qđ natu
ralr ita eēt sup naturālī tū oppm pōt fieri. Secūdo
dī qđ maior bz verū in his i q̄b⁹ nō pōt fieri trāsitus
de cōtradictorio i p̄radictoriū sine mutatiōe acq̄
sitiua vel deperditua qđ in p̄posito nō contingit ⁊
vtrūq̄ soluit argumentum.

Finaliter dubitat vtrū oīs relatio rō
ntis sit intrinsec⁹ vel extrinsecus aduentēs s̄m scori.

Ad quod r̄ndetur per duas ppōnes:

Pria est. nulla relatio rōntis i noticiā creata funda
ta ē intrinsec⁹ aduentēs. Probat qđ res qđ ē noticiā
pōt esse ⁊ non esse noticiā. i. nō cognoscere:

Secūda ppō. Si i deo sunt pōnēde re
latiōes rōntis aliq̄ s̄m intrinsec⁹ aduentēs ⁊ aliq̄ extrin
sec⁹ aduentēs h̄ pz dī relatiōe rōntis qđ p̄seq̄tur simplī
cē apprehēsiōne diuina. Secūdu pz de relatiōe rō
ntis que p̄seq̄uit apprehēsiōne qđ de⁹ app̄bēdit ātū
ipm currere. Nā pōt eē qđ de⁹ non sic app̄bēdat sed
h̄ n̄bil ē. Nā n̄ stat antipm currere qđ ē tērs

*Modo oppositum
per h̄c ratiōez in
Sec⁹ aduentēs
intioez*

illi⁹ qđ de⁹ app̄bēdat ipm currere. Cū q̄nālīr p̄e
dit qđ vel det ad creaturā nulla ē relatio rōntis vel s̄
ē illa ē intrinsec⁹ aduentēs loquor de relatiōe rōntis
qđ p̄seq̄uit actū intellect⁹. Vñ pōnēdo i deo relatiō
nes rōntis aliq̄ esset extrinsec⁹ aduentēs. Pz de illa
qđ esset verbī ad suā būanitatē qđ at nulla relatio rea
lis sit det ad creaturā līq̄dū ē s̄m oēs cū relatiōes
reales in deo non sunt ex tpe. Et sic pz qđ de relatiō
ne rōntis s̄m oēm viā ē dīcēdū. ⁊ an rōnabilior alijs
positiōib⁹ existat noialis positiō. Et h̄ dī p̄ia qōne
cū vtrūq̄ vie doctoz sup̄p̄tatione dicta suffīctat.

relatiōis:

De alijs trib⁹ qōnib⁹ p̄posit. s. de naturis de dīstīn
ctiōnib⁹. ⁊ de s̄gnis originis agef inferi⁹ ad p̄p
sūū future dīsp̄tationis.

Seq̄tur. ij. qō de predicationibus.

Ro quarum exordio aduer
tendū est qđ doctores in principio logi
ce solēt mouer aliq̄s cōes qōnes. Pri
ma an logica sit sciētia specialis. Sec
cūda an sit vna sciētia. Tertia an sit
practica vel speculatiua. Quarta qđ ē ei⁹ attribus
tionis subm. S̄z qđ p̄ istaz qōnū ventilatiōne mul
ta de noticijs debēt dici quoz intelligētis non de fa
cili h̄ēt illas qōnes determinandas p̄ posteriorib⁹
tu p̄ntiaz omīssas facimus. ⁊ de predicationib⁹ tra
crabitur in ista qōne scda.

Pro fundamento multiplex ponit dī
ussio predicationis. Multiplex ē predcatio. qđā ē
dīsp̄rata. qđā ē idēptica. qđā est nec dīsp̄rata nec
idēptica. Et p̄dicatio nec dīsp̄rata nec idēptica

Ro quarum exordio aduer
tendū est qđ doctores in principio logi
ce solēt mouer aliq̄s cōes qōnes. Pri
ma an logica sit sciētia specialis. Sec
cūda an sit vna sciētia. Tertia an sit
practica vel speculatiua. Quarta qđ ē ei⁹ attribus
tionis subm. S̄z qđ p̄ istaz qōnū ventilatiōne mul
ta de noticijs debēt dici quoz intelligētis non de fa
cili h̄ēt illas qōnes determinandas p̄ posteriorib⁹
tu p̄ntiaz omīssas facimus. ⁊ de predicationib⁹ tra
crabitur in ista qōne scda.

Pro fundamento multiplex ponit dī
ussio predicationis. Multiplex ē predcatio. qđā ē
dīsp̄rata. qđā ē idēptica. qđā est nec dīsp̄rata nec
idēptica. Et p̄dicatio nec dīsp̄rata nec idēptica

B u

*Memorandum
que mediat in
de tempus ⁊
in q. qđ dicit
vñ ad alr.*

Que quidē est alteri⁹ s̄betur m̄z h̄o

Questio Prima.

multipler est directa et indirecta. Et directa vel indi-
recta multipler est essentialis et accidentalis. Et essen-
tialis multipler est quidditativa et non quidditativa. De
quibus modis disputabimur. Pro fundamento dis-
tinctione predicatio sub uno verbo assignando quod talis est

Predicatio est ordo in quatuor terminis pre-
dicat de altero vere vel false. in qua distinctione ly ordo
ordinet generis locum. Et secunda pars ponit ad duas hu-
jus compleri fontes et plato in quo nullus terminus predicat
tur de aliquo tero. Alia pars ponit ad duas huius
ordinis fontes curreret in quibus aliquis concedat aliquem
terminum esse predicatum et aliquem esse subiectum non est tamen
predicatio quia non sicut verum neque falsum. Et quo pars
quod hic diffinit predicatio sed intentionali sumpta
sicut quod Aristoteles cepit in quibus regula aut predicat
mentali quod dicitur. Quia altera de altero predicat. et
non prout intentionali. ut dominus cepit. Marci versus
dicens. ite et predicate et. Et paulus apostolus secunda ad thimotheum
dicens quarto dicens predicat argue et.

Predicatio disparata est predicatio in
qua predicat disparatum de disparato. Pro cuius
diffinitionis intellectu reducenda est ad memoriam
diffinitio. **P**redicatio disparata in secundis terminis posita quod
talis est. **T**ermini disparati sunt termini non potentes
de se in se significari naturaliter seclusa ampliatione ex-
trinseca et repugnantia in verificatione. puenit ex
te eorum significationis quod quod diffinitio sub breuitate
declarat. **A**mpliatio extrinseca est ampliano quod pro-
uenit a copula et non ab extremo vel a parte copule
sicut de ampliatione subiecti habet esse. **E**l de amplia-
tione extremorum habet fontes possibili est aial. **A**mplia-
tio intrinseca est quod puenit ab extremo propositi sicut
est de subiecto habet futurum quod ampliat a predicato. **D**e-
clarat diffinitio. **L**y tunc loco generis ponit: residuum
sub loco dicit. **E**t quo pars hanc esse predicationem dispa-
ratam habet esse alium. **E**t sicut istas albam esse nigrum: albam esse
nigrum. **N**am in secunda predicatio non potest competere subiecto
naturaliter. **E**t in prima conuenit subiecto est tamen cum amplia-
tione extrinseca. **P**ars secunda hanc non esse disparatam
chimera est chimera quia extremis eius non repugnat
sibi inuicem puenire ex parte eorum ad significationis. **E**t
intelligimur naturaliter quod sit eodem cursum nature vel
quod sit principia Aristotelis iudicat possibile.

Cursus pars quod si affirmatiua propositio est pre-
dicatio disparata et negatiua de eisdem extremis. **S**i
enim si propositio de presenti est predicatio disparata et propositio
de futuro preterito vel de presenti vasa et diffinitione cum
sua declaratione **C**ontra eam.

Primo sic arguitur. **E**t ea sequere habet esse
disparatam albam esse nigrum cuius oppositum pars absoluendo ver-
bum a tempore. **S**i dicas intelligitur non absoluendo verbum a tempore
nec videtur tempore presenti tempore diuisibili. **S**i per vna hora vel per
vna die. quod idem est tunc ac si est ampliatio extrinseca.

Contra hoc sic arguitur **h**ic est predica-
tio disparata quod non esse incipit esse et tamen predicatum pre-
puenit subiecto hoc pars quod aliquod incipit esse per vlti-
mum non esse. **P**ropter quod si neges maiorem dicendo: quod
non est disparata cum ei non conuenit diffinitio dis-
parata predicationis ut pars ex probatione minoris.

Arguo sic vertendo argumentum ibi non

et predicatio disparata et tamen predicatum non potest competere sub-
iecto alijs particulis diffinis et propositum. maiorem procedit et
minor probatur. quod si sic habet esse in casu que posuit. **S**i oppositum
probando arguitur sic. ista propositio est falsa. **A**liquod quod non est incipit
esse in casu posito et incipit. **A**ns probatur. quod bene sequitur
aliquid quod non incipit esse et aliquid quod non incipit esse quod est
vel aliquid quod non est incipit esse quod non. **S**i. **P**rimus est falsus
et ans. **S**ecunda est clara et minor probatur. **N**am propositio prout
primus nota est et falsitas. **I**mplicatio contradictionis est
quod aliquid quod non est incipit esse quod ut pars intelligit teros.
et falsitas secunde parte probatur. bene sequitur aliquid quod
non est incipit esse quod non est et aliquid quod non est incipit esse quod
est non ens in cuius prout primi claudunt contradictionem.

Pro solutione argumenti sequuntur pro-
positiones. **P**rima est. fontes incipit esse quod non est tamen neque
est ita neque erit ita quod fontes est quod non est. prima pars probatur
ita est in casu et secunda est necessaria.

Secunda propositio est ita erit quod dicitur est quod
est nec incipit nec incipiet esse quod est. **P**rima pars ponit in
casu et secunda probatur exponentibus visis et per idem facit
le est videre tertiam partem.

Tertia propositio sequens est ista prima non va-
let fontes est quod est et non semper fuit quod est et incipit vel
incipit esse quod est probatur. **N**am post illud instans de
quo loquimur in casu ans et vez. **S**ecundus falsum. **V**eritas
ans est clara et falsitas primus ostendit. **I**sta est falsa. **S**or-
tes incipit esse quod est tamen in primo instans casus quod est vel
tamen non esse sortis quod in quod sequenti. **S**i certe secunda pars est
vera. **N**am in illo instans incipit esse quod est id non bene dicitur ab ali-
quo? tale modum arguendi in talibus terminis non approbatur
tamen? **N**ibi loquimur tamen. **N**ec prima non valet. fontes est quod
est et non semper fuit quod est: **I**sta propositio fontes incipit esse
quod est vel fuit vera et sic et fuisse sic significando
hoc probatur hec tertia propositio.

Quarta propositio quod illa non est de melle hu-
ius fontes incipit esse quod est cum illa de preterito sit vera
et illa de presenti nec est nec fuit vera.

Quinta propositio illa ponit inesse per istas
duas fontes incipit esse et fontes est et requirit quod prima fuit
fuit vera. **E**t quod secunda sit vera et quod ita est illa est procedenda.

Sexta propositio casu illo retento concedit
duo est hanc copulatiua esse vera fontes incipit esse imedia-
te post hanc et fontes incipit esse mediate post. cum eque cito.
fontes erit mediate post hoc et imediate. **S**i discrimen
est inter istas duas fontes erit imediate post hanc fontes
erit mediate post hanc. **N**am prima non potest verificari per in-
stanti sicut bene secunda. **E**t quibus propositibus persacile est
elicere solutionem argumenti.

Secundo sic arguitur. **I**ste terminus. a. ad signi-
ficandum se notando quod non est aliquid si verificatur de
se quo casu posito sic arguitur. **H**ec est predicatio disparata
hoc est. a. et tamen predicatum puenit subiecto et propositum. **S**ecunda
est clara. et maior probatur. **N**am da oppositum non est pre-
dicatio disparata et predicatum puenit subiecto et per
sunt quod demonstro predicatum et ultra predicatum pue-
nit subiecto et ita est quod verificatur de se ergo non est aliquid quod
est falsum ergo est predicatio disparata. **E**t ex hoc
sequitur quod predicatum puenit subiecto.

Respondet per propositiones quarum prima est.

quod sit semper dicitur 2003 m
p3 natura

hgc

impugnatio

ista ppō est falsa hoc. a. se falsificans 7 hīs annexū non significat ita esse sicut ē. Ex quo sequit' predicatum nullo modo verificari de subiecto.

Secūda ppō ē. talis predicatio nō est disparata. Pro cui' p̄batione advertendū est q̄ ad predicacionem esse disparatū non sufficit predicatū non posse puenire subiecto. 7 cū h̄ requiritur q̄ exclus datur reflexio. Ex quo sequit'.

Tertia ppō q̄ ly. a. fuisse impositiū ad signū se cōnotādo q̄ supponat p̄ se n̄ aliqd̄ pcedendū ē h̄c eē verā h̄. a. d̄ mostrādo ip̄m. a. 7 pd̄ catū non supponat q̄ i casu h̄ nō suppositiones anneram.

Cōtra hoc sic arḡ. ponat casus q̄ ly. a. iponat ad significādū se notādo q̄ si nō significatur de se non ē aliqd̄. Tunc q̄ro de veritate ist' h̄. a. ad qd̄ sine maiore p̄cessu r̄ndet q̄ est v̄a signis sicut est 7 ipossibile ē ly. a. fm talē signōne nō eē verificabilis de se. Ex quo p̄ q̄ idē ē dicēdū d̄ ista h̄. a. supposito q̄ ly. a. iponat ad signū se notādo q̄ si n̄ ē verificabile est aliqd̄ 7 supponatur semp̄ exītia de ly. a. a' ista secūda esset falsa.

Tertio sic arḡ. Imponat iste t̄rs. a. ad signū se notādo qd̄ ē pd̄catū but' ppōnis h̄ ē a. cui' pd̄catōnū sequit' ex ista ppōe ly. a. h̄ signōne fm impositionē factā. Tūc sic arḡ ista ppō. a. h̄ significatōne fm impositionē factā nō ē pd̄catō disparata 7 n̄ pd̄catū nō p̄t cōuenire subiecto 7 p̄positū. Adāto: ē nota 7 minor p̄bat. Nā si sic marie esset i casu. Oppm̄ p̄bat h̄n sequit' h̄ signōne fm impositionē factā q̄ nō est. a. p̄tinue demōstrādo ly. a. q̄ p̄na admīssa sic arḡ illa p̄na ē bona 7 oppm̄ p̄ntis repugnat aīnī sed oppm̄ p̄ntis ē verū cū adēq̄te imp̄porter p̄naz factā esse bonā 7 aīnī ē fallum qd̄ ē itēru. Si neges p̄mā p̄naz. p̄ra p̄ntis est necessariū 7 in imaginabilis est malicia p̄ne cui' p̄ntis ē necessariū cū nullo mō possit p̄bari mala ergo p̄positū.

Quarto sic arḡ. Ista est predicatio disparata p̄ est filli' icōplete tenē t̄ris 7 n̄ non pd̄catū disparatū de disparato 7 d̄ffitō mala. Adāto: ē manifesta cū fm talē acceptionē pd̄catū non p̄t cōpetere subo. Adāto: p̄bat subm̄ 7 pd̄catū verificant' de eodē. s. d̄ eēntia diuina 7 n̄ sūt t̄ri disparat.

Et p̄firmat de ista predicatiōe hec pd̄catō est disparata illā demōstrādo q̄ vt cōiter d̄ffitō let ē disparata 7 pd̄catū pueniat subo 7 p̄positum.

Pro solutione tertij ponunt' ppōnes quarum.

Prīa est. casus i arḡto positus ē possibilis. probatur. nā in casu nihil aliqd̄ ponit' nisi t̄rm sic vel sic imponi ad significādū. 7 cōstat talē impositionem esse possibilē cū ex ea nulla sequat' p̄ra dictio ergo p̄mā ppō vera.

Secūda ppō. ista p̄na est bona hoc significat fm impositionē factā 7 h̄ non est. a. p̄bat ppō. Nā oppositō dato h̄ necessitas p̄ntis 7 habita necessitate p̄ntis p̄na est bona ergo iumentum vocādo semper bonam p̄naz cuius oppositū p̄ntis repugnat aīnī.

Tertia ppō. aīnī illius p̄ntis est verum 7 p̄ntis necessariū q̄ necesse ē ita eē sic ist' p̄ quo ponit'

Quarta ppō. oppositū p̄ntis ē fallum 7 impossibile q̄ scāte casu non solum se falsificat 7 se impossibilitat 7 ex hoc p̄.

Quinta ppō. quils dicendū est ad formā arḡi. ex quo p̄ mod' quo arḡm̄ d̄z soluit. Alie replicate possent fieri ad p̄positū q̄s ingenio o lectori dimitto q̄ certe difficultas facit ad huc i argumēto

Ad quartū cōceditur q̄ illa predicatio ē disparata 7 negat' minor. Pro quo aduerte q̄ ad t̄ros non esse disparatos non sufficit q̄ verificant' de aliquo 7 requiritur q̄ verificent' de illo in sensu de oī qd̄ fallum est i p̄posito vt p̄ ap̄ d̄ intelligētē t̄ros.

Ad confirmationem dici solet q̄ d̄ffinitio d̄z intelligi q̄n predicatio nō asserit se eē disparatā q̄ si sic stat pd̄catōne esse disparatā 7 pd̄catū puenire subo vt facile ē deducere itelligētī. Dicit' qd̄ sit de ista solutione ad p̄ntis nihil aliqd̄ dico de istis re fletuis. q̄ i insolubilib' vt spero veritate videbim'.

Dubitat' p̄rio an ad t̄ros non esse disparatos sufficit q̄ de se iuscē verificēt' i affirmatiua exponibili. Pro quo ponunt' ppōnes.

Prīma est. duplex ē ppō exponibilis.

Queda est in qua signū exponibile ē ps extremi qd̄ est in q̄ signū exponibile nō est ps extremi. Et p̄na est duplex. qd̄ est i q̄ signū exponibile ē catbegoreuma. qd̄ in q̄ signū exponibile nō est catbegoreuma. Exempla istaz sunt. tm̄ fortes currit: oīs hō p̄ter fortem currit: fortes d̄ffert a platone.

Secunda ppō q̄n signum exponibile non est ps extremi nec negat' sufficit verificatio i p̄positione exponibili hoc p̄. nā nunq̄s aliq̄ istaz est vera tm̄ hō est aīal oīs hō p̄ter forte currit: nisi extremis non existentib' d̄ffertis. sed si signū exponibile negat' talis verificatio nō sufficit. Hoc p̄ i istis q̄ sunt vere non tm̄ ens non ē c̄bimera nō oē oē aīal p̄fortē nō est aīal: q̄b' extrema sunt disparata.

Tertia ppō est q̄n signum exponibile est pars extremi 7 catbegoreuma sufficit verificatio in affirmatiua siue signum exponibile negetur vel non. Hoc p̄. nam iste equalent non fortius forte nō est ens 7 omne fortius forte est ens. Ex quo p̄ in q̄ p̄pōne exponibili sufficit verificatio 7 in qua non Ex omnibus dictis potest haberi que predicatio est disparata 7 quid ad ip̄am sufficit 7 requiritur.

Sequitur de predicatiōe idemptica.

Predicatio idemptica est predicatio in qua predicatur synonymus de synonymo fm significacionem fm quam in ea extrema tenentur. D̄ in qua predicatur synonymū de synonymo ad d̄riam aliaz pd̄catōnū a pd̄catōe idemptica. Ultima particula ponitur ad d̄riam but'. ly hō est hō que non est idemptica 7 in ea pd̄ctet' synonymū de synonymo q̄ hoc non est fm significacionem fm quam extrema tenentur. Et vt ex argumētoz solutione clar' d̄ffinitio cognoscatur. p̄ra eā.

Questio Secunda.

Primo sic arguitur ex diffinitione sequitur quod ista predicatio est idemptrica iste homo est iste homo a pre subti demonstrando sicut et a pre predicati platonis pna est falsum et aliis. sequilla pbat quod synonymum de synonymo non predicatur. et minor pbat quod nulla eadem predicatio est idemptrica et disparata vntuoe tenet terna ei?

forte dices non sunt terna convertibiles quo ad acceptionem. Et ad predicationem idemptricam requiritur non solum predicatio synonymum de synonymo sed et quo ad acceptionem convertibilis.

Contra hoc sic arguitur sequeret quod ista non esset idemptrica homo erit homo pna est falsum quia tunc predicatio de presentis et de futuro non pertinerent sub eadem specie predicationis et sequilla pbat quod illa pna extrema non convertuntur quo ad acceptionem constat sibi accipi pro aliquo pro quo non accipit predicatum vel pro boie qui est et non erit.

Rndet per pones quarum prima est illa predicatio est idemptrica. p cur? propontis probatio ne norandū quod ad predicationem idemptricam sufficit et requirit quod p dicitur synonymum de synonymo quo ad significationem sibi quam extrema tenentur. Nullo pacto respiciendo ad supponere nec ad acceptionem. Nec ppō est conforinis inseri? dicen dis de vli.

Secunda ppō est ad predicationem esse disparatā non sufficit extremis sibi acceptionem repugnare de se invicem verificari. Sicut cum dicitur quod sibi significatione eis repugnet de se invicem verificatio. Ex quod sequitur

Tertia ppō. Quod talis predicatio non est disparata cum extremis non repugnet de se invicem verificatio sibi significatione quam in ea sunt.

Dubitatur primo an ista predicatio sit idemptrica sibi predicatio est idemptrica illa demonstrando.

Dubitatur secundo an ista sit idemptrica. mortuum est mortuum.

Dubitatur tertio an ista sit idemptrica homo in quantum rationalis est homo in quantum rationalis.

Ad primum rndet per pones quarum.

Prima est dupliciter potest intelligi quod. Uno modo sibi talem significationem. Alio modo addendo illi talem sibi talem significationem.

Secunda ppō. hec predicatio est disparata. hec predicatio est idemptrica sibi talem significationem. non impossibile est predicatum quod est sub eo cuius iam non predicatur synonymum de synonymo.

Tertia ppō. sic cundo modo intelligat quod illa predicatio non est disparata cum potest esse ita sicut ista propositio significat. p. si crastina die illa propositio significet tunc sicut ista homo est homo ita esset sicut ista propositio significat ex quo sequitur.

Quarta ppō quod ista sit quod predicatio quod asserit se esse disparatam sibi talem significationem sit disparata non tamen omnis predicatio quod asserit se esse idemptricam sibi talem significationem est idemptrica. Notaretur de non omnis quod hec predicatio idemptrica sibi talem significationem est. est hec predicatio idemptrica sibi talem significationem est idemptrica et sic per ad primum dubium.

Ad secundum dubium rndet per pones quarum? **Prima** est. illa predicatio est idemptrica hec probatur per diffinitionem predicationis idemptrice cum sua declaratione.

Secunda ppō. in illa pna predicatum potest vere negari de subo supponente hoc per se est verum. mortuum est mortuum casu posito quod adā resurget. Ita expolitioe ex vero deducit sic arguendo. adā est mortuus? et adā est vel fuit mortuus: ergo mortuus non est mortuus. premisse patet ex casu ex quo sequitur.

Tertia ppō. quod ista pna non valet. **Quarta** istorum terminorum potest de altero supponente vere negari et vere affirmari ergo sunt impertinentes. Sicut opus addere in ante quod nullus istorum est terna ampliatius quod quod est terna ampliatius hoc non sufficit ad terna esse impertinentes. Sicut opus addere in ante servata similitudine ampliatione respectu viriulcs et aliis esset falsus de illis duobus terna sicut pna. et sic per ad secundum dubium.

Ad tertium dicitur eodem modo per pones.

Prima est. sibi in quantum potest dupliciter tene ri in sensu reduplicato vel in sensu reduplicativo. et primo modo tenet sine difficultate predicatio est idemptrica. Sicut si secundo modo tenet ita pre subti quod a pre predicati difficultas est in propone et pro illo ponit.

Secunda ppō. hec pna non valet extrema istius propontis non potest verificari de eodem ergo sunt disparata intelligo sibi significationem eorum. ita licet quod repugnantia in verificando veniat ex eorum significatione. pbat ppō. Nam ista predicatio non est disparata et in predicatum non potest competere sibi. nec extrema ei sunt disparata sed synonyma. pbat ita ppō quod de nullo potest verificari cum in sibi sit homo in quantum rationalis: ergo propositum.

Tertia ppō. ista predicatio est idemptrica. probatur propō in ea predicatur synonymum de synonymo ergo est idemptrica postquam terminus in ea tenentur sibi significationem sibi quam sunt terminus synonymi.

Quarta propō. falsum est dicere quod in ista pna ebimera est ebimera non repugnet extremis supponere pro eodem quantum est ex pre eorum significatione licet eodem dicitur solcat a Georgio et ab aliis nominalibus. hoc sic declarare. Nam si signa extremorum eorum unum extremum verificaret de alio. Hoc nihil est dicere quod sic probatur sequitur quod ista ppō homo est alius non deberet de impossibilis. pna est falsum ergo et aliis pna probat. Nam non repugnat ei significat sicut est ex pre sue significationis ergo est possibilis et non impossibile pna pbat. Quod si sufficit ad hoc quod aliquid terna non sunt disparata quod eis non repugnet pro eodem supponere ratione sue significationis. Etiam sufficit ad hoc quod aliquid propositio dicat possit quod ei non repugnet significare sicut est ratione sue significationis quod discriminem non apperit et aliis probat. Nam per se ad hoc quod aliquid terna non repugnet supponere pro eodem sufficit et requiritur quod si eorum significata essent supponeret per eis hoc est. Si ebimera eorum isti duo terna ebimera ebimera supponerent pro eodem ergo sufficit quod hoc quod isti propontis homo est alius

quod pro quocumque pna
vntuoe acceptatur
pro eod aliis modo
sic non potest in ea
su.
in predicatioe idemptrice
requiritur quod non
est in ampliatio
tal pna pna
lis acceptatur
non sibi in
sibi in terna

nitur sump sibi tale
quod quod quod
sibi sibi sibi
sibi sibi sibi
sibi sibi sibi
sibi sibi sibi
sibi sibi sibi

est mortuum

est mortuum

nus non repugnet significare sicut e rone sue signi-
 nis q significaret sicut est si hō esset alinus.

Et confirmat qz ad hoc q alicui ppō
 ni repugnet esse verā vel possibile sufficit q requirē
 intelligo fm significationē quā bz q significet q̄r
 impossibile est eē talr q in sua significatione includat i
 possibile g. Ad hoc q alicui tero repugnet suppone
 re mediāte aliq copula sufficit q requirē q significet
 aliqd cui repugnet exiētia i ordie ad talē copulā sed
 sic est de illo tero chimeraz intentū aūs vī norū z
 p̄na p̄qz discriminē est nullū: tgr intentū.

Ideo resolutorie videtur dicēdū extre
 mis huius chimera est chimera rone sue signi-
 repugnare p eodē supponere. Et quo nō sequi esse
 teros disparatos qz cū hoc requirē ad teros esse dispa
 rōs nullū alteri? esse illatiū p locū intrinsecū qd n̄
 p̄tingit de istis duob? teris chimera chimera illa p
 ticula additur qz isti duo teri chimera hō exiētia alin?
 sunt teri disparati. lz vn? sit illatiū? alteri? qz h̄ est p
 locū extrinsecū z non intrinsecū.

Secundo principalr arḡ. hec predica
 tio est idēptica hō ē hō vel alin? z tū nō p̄dicat syno
 nimū de synonymo ḡ diffinitio nulla. aūs p̄bat ista
 est idēptica hō ē hō ḡ z alia p̄na p̄bat. qz predicatio
 de extremo distiūcto isēq̄tur fortiorē p̄tē sicut distiūcti
 ua. lz fortior: ps ē idēptica qz disparata ḡ ppositum.

Pro solutione notandum est q in p̄oi
 tabilibus tm deseruiūt predicatio directā: eēntialis
 z accidentalis. Et iste vocant fortiores qz ad p̄posi
 tū z t̄r p̄dicatio q̄ magis ad istas accedit z qz idēpti
 ca magis ad istas accedit qz disparata id fortior: inter
 arguendū vocabatur.

Secundo notandum ē q aliquoz fuit
 opinio illud qd assumebat i p̄batione vltie p̄ne vez
 q predicatio de extrēo distiūcto fortiorē isēq̄tur p̄tē
 qd mibi non appz verū z nō video apparētia ad cō
 cedendū illā idēptiā hō est hō vel alinus qz.

Sic argumentor. si iste teris. a. incōple
 re significaret tm sicut illud distiūctū hō vel alin? ista
 non esset idēptica hō est. a. ergo neqz ista hō ē hō vī
 alin? aūs est norū z p̄na p̄bat qz p̄dicata illaz sunt
 synonymia dempra cōplexiōe predicati vni? Et gra
 tis eēt dictū q illa cōplexiō faceret predicationē eē
 idēptiā Nec analogia ad hoc adducta aliqd p̄bat
 qz in predicationibus respiciendū est ad signiōnē to
 ri? extremū ad modū signāti ei? qz stat totū extremū
 non esse synonymū cū alio extremo lz vna ps sit syno
 nima secu lō talis nō ē idēptica hō ē hō vel alin? sed
 in distiūctiua sufficit v̄tras vni? p̄tis ad totū? veritatē
 qz distiūctiua nō ponit nisi vnam partem lz non des
 terminare banc vel illam.

Contra hoc sic arguit. ex hoc sequit q
 ista nō esset idēptica hō ē hō vel hō p̄ns est falsum ḡ
 z aūs. p̄na p̄bat qz in ea nō predicat synonymū
 de synonymo ḡ non est idēptiā. Alinor: probat
 qz nō est disparata nec directa nec indirecta. Pr̄mūz
 per diffinitionē predicatiōis disparate. Et sedm pa
 rebit per diffinitionē predicatiōis directe z indirecte.

Rndet q illa est idēptica. Pro cui?

declaratione. Notandū est q duplr aliq teri p̄nt eē
 synonymi. Uno mō qz idē z eodē mō significant z si
 vnus ē cōplexus z alter: z si vnū est incōplex? s̄lr z
 alter. Alio mō qz s̄lvr idē z eodē mō non stādo i cō
 plexiōne vni? z in incōplexiōne alteri? quō isti duo
 teri hō z hō vel hō dicerent synonymi. lz si p̄rio mō.
 Ad predicationē at idēptiā sufficit q predicet syno
 nimū de synonymo aliquo istoz modoz. Et quo p̄z
 ad formā argumenti qd est dicendū.

Queris tenendo verbū adiectiuum in
 complexum. An ista est idēptica currens currit.

Dico q sic z sufficit q extrema sint sy
 nonima dempra significatione v̄nitia.

Queris ponendo ampliatiōnē ad quī
 g. An ista sit idēptica fortes imaginarie est plato z
 videt q sic. qz predicat synonymū de synonymo vt in
 illa tenentur teri.

Dicit q illa est disparata qz habend? ē
 recursus ad ppōnē de p̄ntē i q̄ ampliatio secluditur
 De ista predicatione hec predicatio ē idēptica si est
 idēptica fm talē significationē. Norū est q nō est
 idēptica lz sit ppō vera.

Sed queris de ista. hec predicatio est
 idēptica si est disparata:

Dicitur q est disparata z d̄ predicatū
 non puenit subo de predicatione disparata z idēpti
 ca aliqua alta lz sopbistice trāgi possint. Sz qz im
 p̄tinenter se hnt cū materia predicabilū de eis non
 ampli? De predicatione directa z indirecta eēntia
 lz z accidentalī q̄dditatiua z non q̄dditatiua dicef i
 sequent questione. Et hec de secūda qōne.

Sequitur tertus.

Quoniam sit necessariū Bri
 lasori z ad eā q̄ ē apd ari
 storelē p̄dicamētoz do
 ctrina nosse qd sit gen? z
 qd d̄ria: qd spēs: qd pp
 um: z qd accēs: z ad dif
 finitiōnū assignationem: z oīno ad ea q̄
 i diuisione vel demōstratione sunt vtilia.

*qz p̄dicabilia se hnt
 vt regula et predicat
 ta nē regulatiō*

Istarū rex speculatiōe cōpendiosaz ti
 bi traditionē faciens tentabo breuiter ve
 lut intr uctionis mō ea que ab āti quis
 dicta sunt aggredi. Altiorib? quidem qd
 mb? abstinens simpliciores vero medio
 criter comectans.

Moz de generibus z speciebus illud
 quidem siue substant. siue i solis nudis
 purisqz intellectibus posita sint siue sub
 sistentia corporalia sint aut incorporalia
 z vtrū sepata a sensibilib? aut insensibili

Questio Secunda.

in hoc aperte videtur
porphirium fuisse Re
alem. nam nomina le
in hoc no pomunt
mlta tom.

bus posita: et circa ea constantia dicere re
cusabo. Altissimū enī est hūmōi negociū et
maioris egens inq̄ntōis. Illud vero
admodū de his ac de p̄positis pbabi
liter antiqui tractauerūt: et horū marie pe
riparetici tibi nunc mōstrare temptabo.

Cirulus huius libri talis est. Incipiunt
ysagoge porphirij in cathegorias Aristotelis cuius
tituli tēri sunt declarandi. ysagoge tēris grecus com
ponit et yfos dō est intro et gogos qd est ductio qua
si introductio. Secundus tēris est porphirij de quo
auctore aliq̄ sub breuitate dicā. Is fuit porphirij nas
tione grecus multū eruditus p̄s vt meminit augu
stinus octauo de ciuitate dei platonis sectator maxi
mus. Sed vt de huius seculi sapientibus testat apol
stolus ad romanos prio credēs se eē sapiens stultus
factus est. Nam ore sacrilego [deuians a veritate]
contra orthodoxam fidē latrauit. Sed a sacris docto
ribus conuictus nunq̄ postea in liario studio legi p̄
fecisse pp̄ qd quasi nulla et auctoritas debetur et cre
dēdū ē in sine morte pctōiū pessima occubuisse. Se
cutus est natiuitatem xp̄i per. ccc. et. lxx. annos.

Tertius tēris est cathegorias qd ē q̄ predicamen
ta et quibus facile est intelligere intellectum tituli
Totus liber in duas diuiditur partes in p̄hemius
et tractatū. Tractatus incipit ibi. Videtur at̄ neg
gen? et. In p̄hemio q̄tuor facit. Prio ostendit vtili
tates sui libri. Secdo modū p̄cedēdi declarat. Tertio
questiones a q̄bus vult abstinere p̄ponit rōnes
assignās. Quarto p̄hos quos imitatur ē māifestat.

Secundo notandum est q̄ necessariū
in p̄posito capis pur t̄m̄ valet sicut vtile vel expedi
ens vel vt dicit necessitate p̄ne. Et narrat porphirij
q̄tuor vtilitates sui libri. P̄ria est nosse predicamē
ta. Nam in coordinatione predicamentali Genera
lissimum ponitur sup̄ Subalternū in medio. Spe
cialissimum inferi? et Differentia ad latera. Ergo nō
est possibile debite ordinare predicamentū ignoran
do quid est genus: spēs: et d̄ria. Secunda vtilitas ē
nosse diuidere. Quedam enim est diuisio generis i
suas spēs. et q̄dam est in suas d̄rias. Tales igit̄ diuis
iones impossibile est cognoscere nisi sciat̄ qd est
genus: spēs: d̄ria. Tertia vtilitas est diffinire. Nam
diffinitio quidditatiua ex genere et d̄ria componit̄.
Et descriptiua ex genere et p̄prio. Quarta vtilitas
est nosse demonstrare. Nam in demonstratione po
tissima: mediū ē diffinitio quidditatiua maior extre
mitas p̄prium et minor: spēs pp̄ q̄s vtilitates dicit
doctor: Brisarozio discipulo velle ei componere tra
ctatum breuē per modum introductionis de quinq̄
vniuersalibus intendens t̄m̄ abstinere ab istis tribus
questionibus vez. An vniuersalia sint substantia. i.
existentia in rerum natura extra intellectū. Vel an
sint in intellectu nudo. i. Humanosolo. i. angelico.
Puro. i. diuino. Intellectus humanus vocat̄ nudus
Quia i principio sue creationis est tanq̄s tabula ra
sa in qua nihil depictum est. Aristoteles. ij. de aia.
Angelicus vocat̄ solus? q̄ nō ē nat? i formare materiā.
Diuinus vocat̄ purus? q̄ simplicissimus. Et assignat rō

- Subsistentia -

Nota quod illic nō diffinitur abstractio p̄cipua nisi solus iste terminus abstractio p̄cipua et si vis
diffinire abstractioem p̄cipuam diffinis sic. abstractio p̄cipua est notitia representans aliquid
nō ut texti vni t̄m̄ sicut consummatus ē. Idem dicendum ē de prima intentione. que quidem prima in entio est
res cognita ab intellectu immutabilia potentis ad cognitiuam suam.

nē q̄re nō tractat q̄ones has dicēs q̄ egēt magna in
q̄ntōe et cap̄ altissimū est negociū i quo n̄bo p̄s por
phirij fuisse realē. Et sequitur q̄ itēdit imitari pipas
rheticos quoz princeps ē bonus aristoteles vt narrat
augustinus octauo de ciuitate dei. c. xij. alie due q̄
tues inferius ponuntur.

Circa istud p̄hemij hāc moueo q̄nē
Vtū v̄le sit aliq̄ entitas i re? natura vel intellectu
v̄l t̄m̄ sit ebimera. Circa hāc q̄nē cursitāt op̄ntōes
Aldator p̄ct? ē qd p̄p̄ta i quo reales et noiales i
ter se prendūt. Id v̄rozūq̄ op̄ntio disputāda venit
i q̄ disputatiōe talē seruabo ordinē. Prio mētē scoti
adaperiā quā ip̄e ponit i scdo di. ij. q. j. et li. vij. res
r̄aphisice. q. xvij. et i logica sua sup̄ p̄dicabilia et ans
tonius andreas ei? auditor. vij. metaphisice. xvij. q.
P̄rio cuius op̄ntionis declaratione sequunt̄ fundas
menta petitiones siue sup̄pōnes. Sit igit̄.

Primū fundamentū duplex est intē
tio. P̄ria et secūda. Iste terminus p̄ria intentio sup̄
ponit pro re aliq̄ cōnotando q̄ ab intellectu cognos
scat̄ talē q̄ ip̄a sit imutatiua intellectus? ad sui cogni
tionē i quo differt p̄ria intentio a secūda intentioe. Quid
at̄ sit secūda intentio dicit̄ ē in scda q̄nē et i scda le
ctura terminorum.

Secundū fundamentū est duplex et
abstractio. q̄dā ē abstractio diuisiua. quedā abstra
ctio p̄cipua.

Abstractio diuisiua ē pp̄o i q̄ negatur
p̄dicatū de subo. V̄n idem ē q̄ pp̄o negatiua.

Abstractio p̄cipua est tēris cōnotati
uis sup̄pōnes p̄ aliq̄ noticia cōnotando q̄ aliq̄d re
p̄ntet non vt alteri vnitū vel cōiunctū quoquomō
hoc est q̄ non connotat q̄ sit alteri cōiunctū vel vni
tū. Sed talē aliq̄ signat̄ q̄ ei non repugnet sup̄pone
re p̄ illo lz nulli esset cōiunctū vel vnitū. Dat̄ exēplū
noticia cui subordinat̄ iste tēris albedo ē abstractio
p̄cipua q̄ signat̄ albedinē mō explicato sup̄ponit. n. p̄
albedie lz nulli inherēat. Voc p̄s de albedie i bened
ictio altaris sacramēto et ille tēris albedo signat̄ albe
dinē nō p̄notando illā alicui inherere. Et de tali ab
stractione dicit aristoteles. ij. p̄phisicōz. abstractiō
nō est mendaciū. i. abstractio p̄cipua nō ē pp̄o fal
sa. q̄ in sola diuisione et cōpōsitione intellectus? d̄rias
vel falsitas p̄sistit. Ad hō abstractio p̄cipua non est
pp̄o affirmatiua vel negatiua.

Tertium fundamentū est dupl̄ aliq̄
est cōicabile. Vno mō vt qd. Alio mō vt quo.

Illud est cōicabile vt quo cui non repu
gnat plura copulatiue denoiare qd mō albedo ex
istens i forte est plurib? cōicabilis. Nā nata ē denoi
minare plura subiecta. si. n. eēt i platone denoiaret
ip̄m albu. n. vo eēt i cicerone denoiaret ip̄m albu. et
quo p̄s q̄ ista cōicabilitas n̄ repugnat singulari. idē
et dicit̄ qd hāc b̄ianitate quā xps h̄s assumptā
denoiat̄ n̄bū boiem et si assumeret ap̄p̄e denoiaret
ip̄m patrem. et v̄ta de quolibz alio nomine.

Cōmunicabile vt qd est illud cui non
repugnat eē eidē plurib? copulatiue. p̄ quo ponit̄.

Quartum fundamentum dupliciter ali

Secundam
tentio est rela
tio rationis ma
cuius fundamē
ponitur ab
proprietatē q̄
matica logica
et resp̄ctū
Secundam
no est res con
ta m̄ m̄ de
pro ut ē sign
del signat̄

hoc ē con
dor an t̄m̄
aliquid hō
ut alteri b̄
t̄m̄ aut con
mittim ē m̄
est mendaciū

ut essent
d̄ria t̄m̄
per somn

Quid est idem pluribus? Uno modo per identitatem. Alio modo per indifferentiam. Sic idem pluribus per identitatem est quod esse cuilibet pluribus idem est quod esse cuilibet personae sic divina essentia dicitur coincibilis pluribus per indifferentiam. Et talis coincibilitas non potest provenire nisi ex infinite perfectione quae est essentia divina. Coincibile per indifferentiam est illud cui non repugnat quo ad inclusa in sua essentia eadem pluribus copulativae vel sub alijs rebus et est eadem sententia. Coincibile per indifferentiam est illud cui non repugnat quantum ad idem esse idem pluribus copulativae.

Pro cuius intelligentia advertendum est quod talis coincibilitas convenit cuilibet nature generice vel specificae. Datur exemplum. humanitas sicut vel humanitas quae est in sorte est coincibilis pluribus per indifferentiam et hoc est quod humanitas sicut non includit in sua essentia sicut est humanitas non includit aliquid cui repugnet talis coincibilitas et magis sic declarat de ratione humanitatis sicut in quantum est humanitas est esse animal rationale modo esse animal rationale potest pluribus convenire. Declarat adhuc magis volo dicere quod humanitas est coincibilis per indifferentiam quantum ad ea quae sunt de ratione humanitatis. sicut humanitas accipiat sub tali conceptu humanitas in concreto vel in abstracto non concipit per aliquem conceptum cui repugnat sicut se vel sui conceptum significari de pluribus copulativae et sic imaginandum est quod humanitas quae est in sorte non potest esse in platone nec in alio bove non tamen ei repugnat esse in platone ut est humanitas sicut natura sicut loquendo albedo quae est in sorte non potest esse in alio et tamen repugnat in quantum est albedo. Unde autem provenit quod humanitas sicut non potest esse in alio dicitur iterum. Datur unum aliud exemplum sicut in quantum humanitas est idem ad eum pluribus locis copulativae non simul. Datur unum aliud exemplum superius de se in indefinitum ad albedinem et nigredinem tamen non potest simul habere albedinem et nigredinem per naturam. Unde si daretur quod a. est aliquid entitas cui non repugnat et esse idem b. et esse idem c. copulativae in quantum est a. entitas entitas a. diceret coincibilis per indifferentiam. Et ratio nota est quod si se esset indifferens ad b. et ad aliud. Et quibus omnibus dicitur facile est intelligere quod vocamus coincibile per identitatem et quod vocamus coincibile per indifferentiam.

Quintum fundamentum duplex est distinctio. Primo de se de se utens opposito. Primum est ratio. Secunda est distinctio ex natura rei. Distinctio rationis est distinctio quorum unum est ens ratio vel quorum unum est ens ratio vocatio ens ratio non solum relationes rationis sed et illud quod precise habet esse cognitum: sicut non ens vel in imagine bilis nihil ad primum de distinctio dei ad creaturam quod vel de non distinguitur a creatura per distinctionem a se distincta vel si sic oportet quod illa sit ratio et tunc per illo oportet addere cuius fundamentum est in se. Distinctio ex natura rei duplex est realis. sicut et formalis. Sed distinctio realis duplex est realis essentialis et realis non essentialis. de quibus omnibus dicitur declarando. Primum quod est distinctio ex natura rei. Unde dicitur quod distinctio ex natura rei est distinctio aliquid quod seclusa operatione intellectionis distinguitur quibus distinctio est inter sortem et platone et inter divinas personas. Sed per cognoscenda distinctione reali ponuntur aliquae propositiones quarum.

Prima est ad hoc quod aliquid distinguantur realiter non requiritur quod unum possit esse sine alio et contrarium

probat. Deum creatora realiter distinguuntur et tamen sine deo creatura esse non possit: propositio vera.

Secunda propositio est ad hoc quod aliqua distinguantur realiter non requiritur quod unum possit esse sine alio probat. propositio. Nam primum et secundum in divinis realiter distinguuntur et tamen unum non potest esse sine alio cum sint una essentia. Scotus in quolibet. q. ij.

Tertia propositio est bene sequitur ista sic se habent quod unus potest esse sine alio sed realiter distinguuntur in nullis dabitur autem verum prout exite falso.

Quarta propositio est ad hoc quod aliqua realiter distinguantur sufficit et requiritur quod unum possit esse sine alio vel se habeant sicut totum et pars vel sicut productum et productum et ista propositio ponit prae se distinctione reali absolutorum.

Pro ista propositione probanda ponuntur tres maxime quarum.

Prima est. impossibile est idem esse simul et non esse. Nec est primum principium contra quod non contingit instare priorum posteriorum.

Secunda maxima omne totum continet magis quam sua pars. Nec est unum de principijs euclidis in principio sue geometrie totiusque ordinis acceptis.

Tertia maxima est nihil potest seipsum producere. Nec est evidenter nota cognitio terminis et augustinus prior de trinitate. c. i. dicitur. Nihil est sibi ipsi causa. Et sic ex patris maria sequitur quod quia aliquid sic se habet quod unum potest esse sine alio illa sunt realiter distincta. Nam ex opposito sequitur contra maximam. Et secunda sequitur quia aliquid sic se habet quod unum est pars alterius illa distinguuntur realiter nam ex opposito sequitur contra maximam. Et tertia sequitur quod quia aliquid sic se habet quod unum est productum et aliud productum illa distinguuntur realiter nam ex opposito sequitur contra maximam. Et quibus tribus maximis bene sequella totius contra propositionem.

Ex quo patet deum et creaturam realiter distinguuntur et deus possit esse sine creatura.

Secundo sequitur naturaliter loquendo formam animi et animi realiter distinguuntur quod humanum non possit esse sine alio habet se tamen sicut totum et pars.

Tertio sequitur patrem et filium in divinis realiter distinguuntur. Nam humanum non possit esse sine alio nec se habeat sicut totum et pars et primum producit filium. Ad praesens nihil dico de reali distinctione relationum. Tum primo quia illud est facile cognitum ex prima questione. Tum secundo quia in predicamento relationis iterum de relationibus habendus est sermo. Distinctio formalis est distinctio aliquid quod se habet ut quod aliquid includitur in conceptu quod dicitur unum us quod non includitur in conceptu quod dicitur alterius et quod dicitur forma totius idem sunt distinctio illa formalis appellatur. sed pro nunc aliter diffinitur. sicut convertibiliter distinctio formalis. Unde dico quod distinctio formalis est distinctio aliquid quod sunt idem realiter de quibus contradictoria predicata verificantur.

Pro cuius diffinitionis intellectu ponuntur aliqua dicta quorum. Primum est quando aliqua sic se habent quod omni operatione intellectu seclusa aliquid verum

si si effectus qui dicitur se habent quod unus potest esse sine alio non distinguuntur vel sequuntur quod idem effectus est essentia pro nam ponatur in esse quod unus sit sine alio et ex hoc sunt idem quod distinguuntur deate et id est non est. et simplem conueniens sequuntur contra alias maximas si illa non distinguuntur realiter.

nam dicit scotus. et sic estibile distinguuntur formaliter deo non in se habent in se conceptu quod dicitur unum quod non includitur in conceptu alterius.

habet non est distinguuntur.

Summa
nitas
t. quo ad
nitas
ter & Ratio
nantes:

Humilitas

no
z. ad eff. de
ulla humanitas
et tam contra
t. a. p. m. diff. e
zentiam in
d. i. d. n. a. l. o. z.

umny

res per diffin. placet scoto. nam dicitur in se habent esse infinitatem et emphaticam de quibus per contradictionem predicata verificantur nam in finibus et modis emphaticis non modis in se differunt sicut se habent formaliter secundum omnia. sicut dicitur sic. et distinctio formalis est eorum quod realiter idem sunt. Unum tamen potest cognosci sine alio. ut scilicet haec sunt pars. et pars sine essentia. sicut in potentiam dividitur. et legitur. nam deus. quibus per videtur essentia videtur omnibus per se. nam et contra.

eari in qntu talis natura est. Dec p̄lo pbat rōne p argfa q̄ stent p̄ra oppositā op̄ionē sicut opposita p argfa bui' roborabit. Et in fine q̄ magis placet eligat vt p̄e ceteris veritas bono: et lux suam p̄bi et bicoz. i. Contra quam conclusionem.

Primo sic arguit. Si aliq̄ natura ver bi causa hūanitas esset cōicabilis plurib'. Sequer̄ ref q̄ natura creata r̄ eētia diuina quo ad eē cōica bile nō differrent. p̄lo est falsa ḡ r̄ aīs.

Pro solutione argumenti aduertendū est q̄ martinus in de fortitudine q̄one secūda asserit positionē de naturis cōib' fuisse in cōsilio p̄stariēi reprobata: ego at̄ legi sessiones illi' p̄cili' nunq̄s tū vidi banc reprobationē. Sed dicendū est ad argm̄ q̄ essentia diuina est cōicabilis plurib' p̄ idēpitare copulatiu' r̄ copulatiue imo tā d̄ facto cōicat h̄z nul la natura creata est cōicabilis plurib' p̄ idēpitare: sed p̄ indifferentiā nō copulatiu' sed copulatiue. ad huc ē alta d̄tia. Nam eētia diuina de se est vna nume ro: sed humanitas de se nō est vna numero. Sz de hoc magis infer' argumētā r̄ solutio ponuntur a scoto in secūdo di. liij. q. i.

Secundo arguit. si seclusa operatiōe intellect' humanitas esset cōicabilis sequeretur q̄ seclusa opatione intellect' humanitas eēt vniuersa lis p̄ra cōmētatorē tertio de aia dicit̄ Intellectus est qui facit vniuersalitatē in rebus. *f. solus.*

Pro solutione argū aduertendū est q̄ triplex ē vniuersale. s. vniuersale in potentia remota vniuersale in potentia p̄pinq̄: r̄ vniuersale in actu. Vniuersale in potentia remota est natura d̄ se cōis per d̄tiam indiuidualem contracta.

Pro cuius diffinitionis declaratione aduertendū ē q̄ d̄ta indiuidualis ē illud rōne cui' aliq̄d est incōicabile plurib' verbi causa fortis ē in cōicabile nō in qntū hō vel in qntū aial q̄ hūanitas vel aialitat' nō repugnat cōicabilitas in qntū talis natura. id opz q̄ fortis sit incōicabilis rōne vni' alteri' realitat' q̄ fortitas d̄ r̄ ē d̄ta indiuidualisq̄ a scoto p̄ntē p̄ncipiū indiuidualitōis in scdo di. liij. q. ij. Tūc d̄ q̄ hūanitas p̄tracta per fortitatem est vniuersale i potētia remota ita q̄ iste r̄s vniuersas le in potentia remota supponit p̄ aliq̄ natura cōno tando q̄ de se sit cōicabilis r̄ q̄ sit p̄tracta p̄ d̄tiaz in diuidualem. Et si q̄d est illā naturā p̄trabi p̄ d̄tiaz indiuidualē dico nihil aliud ē q̄z q̄ cōposito ex natu ra r̄ ex d̄tia illa repugnare cōicabilitatē. Vniuersa le in potentia p̄pinq̄ ē natura cōicabilis cognita p̄ aliquā noticiā q̄ eam representat non vt contracta est per d̄tiam indiuidualem.

Pro cui' declaratione aduertendū est q̄ q̄n humanitas cognoscit̄ p̄ istū cōceptū hūanitas tūc cognoscit̄ p̄ aliquā noticiā: q̄ ipam respicit non vt contracta ē per d̄tiam indiuidualē.

Pro quo aduerte q̄ significare hūani tatem nō vt contracta est nihil aliud est q̄z p̄ceptū nō repugnare supponere pro humanitate h̄z nō eēt cō tracta vt isti p̄ceptū vel noticie hūanitas non repu gnat p̄ hūanitate supponere h̄z nō eēt p̄tracta sicut

isti r̄so albedo nō repugnat supponere p̄ albedie h̄z albedo nō sit subiecto. Nā albedo i sacramento al taris ē albedo h̄z sit sine s̄bo. Vniuersale actu ē natu ra p̄sib' cōicabilis actu denotata ab intentione v̄tis.

Pro cui' declaratione aduertendū est q̄ cū intellect' p̄cipit hūanitatē p̄talē cōceptū hūani tas postea cōparat hūanitatē ad plura indiuidua q̄ q̄dē cōparatio nihil aliud ē q̄z cognoscer̄ hūanitatē eē cōicabile plurib' indiuiduis. Et q̄ cōparatōe caus sa ē hūanitate q̄dā relatio rōtis siue scda itētio q̄ d̄ v̄itas q̄ denotat illā naturā v̄te r̄ tunc talis natura d̄ v̄te in actu. Tūc d̄ q̄ p̄pō cōmētatoris h̄z q̄ntu or̄ sensus tres sunt s̄m̄ triplex v̄te q̄r' ē q̄ intētio v̄ti tat' non h̄z eē p̄ter opationem intellect' r̄ tunc d̄ ad formā q̄ v̄te in potentia remota h̄z eē p̄ter ope rationē intellect'. Hoc p̄z ex declaratione r̄eti nec i isto sensu cepit v̄te cōmētator' q̄i dicit̄ intellect' ē q̄ facit v̄tātē in reb' sed vniuersale in potentia p̄pinq̄ qua vel in actu vel intētio vniuersalis nō h̄z eē p̄ter opationem intellect' h̄z nulla natura ē v̄te in potentia p̄pinq̄ vel in actu neq̄ intētio vniuersalis est p̄ter opationē intellect' r̄ sic p̄z ad argm̄ r̄ d̄ de snia doctoris subtilis in loco p̄allegato. i. i scdo distinctione tertia.

Tertio sic argi. hūanitas ē cōicabilis q̄ p̄t cōicari r̄ p̄ite posito in esse h̄z q̄ ē cōicata plu ribus r̄ per d̄tis q̄ est idem pluribus copulatiu' r̄ copulatiue q̄d est eē cōicabile per idēpitatē p̄tra dicta in solutione p̄imi argumenti.

R̄s d̄et interimendo p̄imā d̄tiaz. Nāz aliq̄d est aptū natū q̄d nō p̄t r̄ aliq̄d p̄t q̄d ē aptū natū r̄ aliq̄d p̄t q̄d nō est aptum natū. Dicit̄ noia les dignus fort' ē risibilis r̄ nō p̄t redere lapis p̄t ascendere violētē r̄ nō ē apr' nar' ascēdere. ignis ē calefactiu' r̄ p̄t calefacere eē cōicabile id em q̄d eē aptum natum communicari.

Contra hoc sic arguit frustra ē potētia vel aptitudo q̄ n̄ ē reducibil' ad actū dicit̄ Aristo. i. s̄ de celo r̄ mūdo ḡ p̄cedēdū est hūanitas ē cōicabilis q̄ actu p̄t cōicari vel aptitudo illa est frustra.

R̄s d̄etur q̄ p̄pō p̄bi intelligitur sic q̄ frustra ē potētia vel aptitudo q̄ n̄ reducit̄ ad actū h̄z se vel s̄se i sp̄e q̄nō cōicabilitas nature reducta ē ad actū: h̄z eēt argm̄ i via ei' de nā solis iō d̄ q̄ arist. nū q̄z intellerit de aptitudie i vna sp̄e t̄m̄ h̄z de oib' sp̄e cie' et hoc saluat in mult' operationibus.

Quarto sic argi nihil idē nūcro ē plu ribus cōicabile sed hūanitas ē vna nūcro s̄m̄ non ē cōicabilis maior' p̄z q̄z opposito dato q̄z res mundi esset cōicabilis r̄ sic nihil esset indiuiduū.

Pro solutione aduertendū ē de idēpti tatib' vel de modis vni' tripliciter aliq̄ d̄r eadem genere r̄ numero. Illa sunt eadē genere q̄b' est cōicabilis eadē natura generica sicut oia aialia s̄m̄ idē ḡnē q̄z oib' ipis cōicabilis ē aialitas q̄ ē natura ḡnica. Et illa d̄r idē sp̄e q̄b' est cōicabilis eadē na tura specifica r̄ illa d̄r idē nūcro q̄ sunt aliquid cui repugnat communicari. Exemplum secūda. Om nes homines sunt idem sp̄e q̄z eis est communicabi

nota q̄ d̄tione. i. q̄ hūanitas est in se et in aliis. d̄tione. i. q̄ hūanitas est in se et in aliis.

X

mentio

Ridere

X

specie:

cognoscitur

Questio tertia.

lis aliqua natura specifica. s. humanitas.
Secundo notandum e: qd aliqd e vnu numero de per se vel de p accis. De p se qn i se iclu dit aliqd rone cui e icdicabile sicut sortes q i qntuz bmo iccludit druz idiuiduali rone cui e icdicabile. De p accis no qn rone alteri qd n includit i eo effi cit icdicabile sicut humanitas q est i sorte e icdicabi lis no rone sui sed rone dric idiuidualis. s. sortet et rae q no includit i humanitate i qntu humanitas e cu no ois ho possit ee sortes. Lic ad forma arguor di stinguendo maiorē vel qd e vnu numero de p se r sic pcedit vel qd e vnu numero de p accis r sic negatur r tuc minor e distinguēda vel q humanitas sit vnu numero d p se r sic negat vel vnu d p accis r sic co cedit r tuc nihil eludit argm. Et vt sub breuitate tota materia coprehēdam mouent aliq dubia.

Primum est vtrum humanitas sortis r platonis sint reatr distince.

Secundo dubitat vtru humanitas sit generabilis vel corruptibilis r an sit vtriusq lex?

Tertio dubitat vtrum ista ppō sit con cedenda entitati vel realitati q est entitas non repu gnat esse idē deo r creature copulatiu r coplatue.

Dubatur quarto an in dris idiuidualib? reperat natura cōis qb? dubijs absolutis erit finis hui? qōnis fm primam opinionem.

Ad primum dubium rōdetur per ppo sitiones quarum.

Prima est humanitas sortis r huma nitas platonis sunt idē specie ad qd sufficit quālibz illaz ee cōicabilem precise hominibus.

Secunda ppō est: humanitas sortis r humanitas platonis non distinguuntur numero de per se. pbat qz ad talem distinctionē de p se requir qdiz distinctoz ee vnu numero de p se r vnu non ee aliqd qd p pna pte deficit in pposito vt pz ex dictis.

Tertia ppō: alle due humanitates di stinguuntur numero de p accis. B pz nā ad sic distin gui sufficit qdiz distinctoz ee vnu nūero de p accis r vnu nō ee aliqd r sic ē i pposito. Pro pna pte pz ex dictis r p secūda pbat nā hūanitas sortis r sortes sūt vna res r sortes r plato distinguuntur reatr. igr ppo sitū qz nihil nisi sit influitū sicut est eēntia diuina pōt esse idem pluribus reatr distinc.

Et quo pz q ista opinio nunqz incen debat eandem naturam numero i oib? hominib?

Pater secundo q aialitas sortis r aia litas brunelli nō sunt idem spēs sed genere r ex pntē sunt min? vnu. Nam vnitas generica est minor vni tas qz vnitas specifica. quū vnitas generica secū cō patiat diuersitatē r pluralitatē specificā r pp h dī rebat pbs i. vii. li. pblsicoz q in genere latent equo

cardes h e natura generica ee cōicabile plurib? rō? ne sicut spēs differentib? r i b stat totū discrimē i ista materia iter scōrū r noiales. Nā ipe ponit a pte rei? aliqūa entitate vna minore vnitate qz sit vnitas nu meralis. r noiales dicūt q qz res d se e vna nūero.

Ad secūdu dubiū dī p ppōnes qrum

Pria e duplr aliqd alicui sūenit p se. Uno mō qz e de eēntia vel de diffinitione ei? vel qz ad eēntē pntet idē cū eo i sua eēntia r diffinitione. Secūdo mō qz lz nō sit de eēntia vel diffinitione ei? puenit ei i qntū bz talē eēntiā. creplū pnti hō ē aial p se qz aialitas est de eēntia hois. Sitr ista ē nā hūanitas ē hūanitas d p se qz vtrūqz e tremū idē ad eēntē pntet eēntialr. ex emplū sedī hō ē rībilis nā eēntibile nō ē de eēntia hois lz i qntū ē talis natur. Sitr aliqd pōt alicui cō petere de p accis duplr. vno mō vt opponit de p se pzo mō. alto mō vt opponit scdo mō. pzo mō capie do de p accis dicim? qz sortes ē rībilis d p accis lz nō scdo mō. Sz scdo mō dicim? qz hūanitas ē vno nūe ro d p accis qz rōne alteri? s. sortis. r due acceptōes d p se sūt duo modi p se itat quos Art. posuit i. j. post.

Secunda ppō e. humanitas non e ge nerabilis neq corruptibilis de p se pzo mō ista pa ter ex declaratione terminū.

Tertia ppō e. humanitas non e gene rabilis neq corruptibilis de p se scdo mō ista pbat bī tractando de abstracti. nā de teō abstracto nō pōt vere predicari nisi ipemet terminus.

Quarta ppō est. humanitas e genera bilis r corruptibilis de p accis scdo mō h e rōne ab teri? s. qz e idē reatr cū loz. qz e gūabil? r corruptibil?

Ad tertium dubiū dī p ppōnes quarū prima e aliq entitas e in rez natura deo r creature cōicabilis q e entitas transcendēntalis: vū ē imaginā dū q sicut hūanitas est cōicabilis plurib? hoib? ita entitas e cōis pluribus entibus.

Secunda ppō est cōtra multos tm no mine scotistas q nō solū natura specifica e cōis lz ēt gūica nec nfm ē nāc disputare an entitas q e i deo r entitas q e in creatura sunt aliquo mō vnu qz nō sūt idē nūero nec gūe nec spēs qz ens nō ē gen? r bec est inrēto scoti in pzo distinctione. li. q. ii. r vbi cūq lo quit de vniucatione entis.

Ad quartū dubiū dabit solutio iferi? tractando d idiuidualo aliq elia isti opntioni ān exa bntur i seqntib? qōntib? vt singla i singlis dicat olrā i pzo dī. q. vi. multiplicat argēa pta hāc opinioz nē idēqz facit martin? i suis predicabilib? quoz ali q non pcedūt contra declarationem opinionis aliq nō q apparēt formāl? sunt soluta iō plicitatē fugiē do ab eoz argumentis abstinēdū putat qz magis intendimus declarare qz impugnare.

Equitur opinio noialium ad quam cōformiter. Ponit talis cōcto a parte rei. nul la natura nec aliq res e cōicabilis plurib? p qua conclusione declaranda.

Notandū est q duplr aliqd e cōicabile prie r scde itēntialr. Scde itēntialr duplr i usqdo vel i supponēdo d qb? acceptioib? i pncipio ascē? i pntis logicalib? dicim?. Prie itēntialr idē ē q esse aprū narū idē ee pntis? copulatiue r i pdicta pōlone nō loqmur d eēntia diuina qz saremur ee idē trib? pōntis r i pdicta pōlone capim? cōicabile prie r nō scde itēntialr: r pōlo h totū? scbole noialū aucte p bat rōnibusqz ptra pcedētē opntionē ad duct. d qua

Nota q differentia
indiuidualis que
est illa sortis r
hūanitas est p nu
no alio m vocatur
ab spōto & ab alijs
m si conceptus si
vtrū simple p.

Not
p
tas m
m
est cor
abilis
cōis est
pōtibilis
pōtibilis
est in s
p
not

alia
m
n
u

ny. s. o. sententia qz nā hūis e qd rōnis potētia p
gtrābilis per dītas formale rō pōntis q r ab
hēt rōes per ficiētes in rōdie ad mag qdnt asē r n
qz pfectibilēz et iō hūanitas pnt dnt p pfectioz
mōz qdntēz potēntialēz et a dntz pfectioz eoz q
qm dntz. s. nūtrū nō ē nā hē cōicabilis et cōtra hū
bz p differentias tāqz vāz pfectiētes qz tūc eēt pfectio
aliqz nūtrū qz cōicatur sz cōtra hū p mō os pōntis scōt
bz. p. iij. et p. f. cōtin. et nō esse. h. i. o. d. d. q.

¶ Prio argi sic aliq natura e plurib coi cabilis g iteu. ans pbat fortes 7 plato pl? eentiali ter dicat qz fortes 7 brunell? 7 h n als nisi qz eade natura numero e eis dicabilis q no e dicabilis for ti 7 brunello. Si tu dicas plus eentiair 7 couentur qz sunt eiusdem speciei 7 fortes 7 brunell? non.

¶ Contra ide est fiat argm sub istis reis fortes 7 plato sunt eiusde speciei 7 non fortes 7 brunellus 7 h n als nisi qz vna natura e illis dicabilis 7 non alijs

¶ Ad hoc argm est cois solutio fortem 7 platonem pl? puenire eentiair qz forte 7 brunellu vel ee eiusde spet 7 no forte 7 brunellu qz fortes 7 plato pnt pducere i intellectu noticias eiusde spet: noticia em inuicua forte 7 noticia inuicua platonis sur eius de spet vel qz mediantib? suis noticijs pnt pducere i i intellectu quada noticia specificca illa, s. cui i significat do subordinat iste refs b? 7 forti 7 brunello hoc mi nime puenit bec solutio non placet mibi.

¶ Ideo contra ea sic argumentoz modus cognoscendi vel pbandi aliqs noticias ee eiusde spet est ee circa obiecta ee eiusde spet g non pot pbari ee eiusde spet: noticie sunt eiusde spet qz tuc ee i pbarione circuli? ab Arist. phibit? in prio posteriorum.

¶ Et firmat querendo are noticie sunt eiusdem speciei. si dicat q possunt pducere hntus eiusde spet qratnr de illis habitib? qre sut eiusde spe ciet 7 sic vel pcedes in infinitu qd no est dicenda vel iteru dabis circulatione 7 p pns nunqs erit pbario aliq ad cognoscendu q sunt eiusde spet. 7 eode mo p babit forte 7 platonem no ee eiusde spet qz pnt pduce re mediantib? suis noticijs: noticia specificca tua qz noticia n dr specificca nisi qz repntat obiecta eiusde spet

¶ Tercio rñdet alr per ppones qru pria est. Nulla est roa prior qre fortes 7 plato pl? pueniunt eentiair qz fortes 7 brunell? vel qre isti sunt eiusde spet 7 no illi cum talis sit natura rei?

¶ Secunda ppō est. assignanda ē rō a posteriori q cognoscim? aliq ee eiusde spet 7 no alia. nā illa ppō fortes 7 plato sunt eiusde spet no e nobis p se nota vel iquet nec experientia cognita ergo aliq est rō nos ducēs in noticiā ei?

¶ Tercia ppō est qū aliq sic se hnt q duo ex spis sufficiunt ad pductionem mediantib? suis noticijs inuicuis vni? noticie cois 7 absolute talia sunt eiusde spet. Si no non: spe differunt p q ppōne pba da ponitur.

¶ Quarta ppō intellectu? vel noticia for tis 7 noticia platonis e sufficiēs cā ad pducēdū vñā noticiā absolutā cōez qē oim hoim noticia 7 tū itel lecte? cū noticia forte 7 noticia brunelli nō e sufficiēs cā ad pductionē alicui? noticie cois absolute: qz nō ad pductionē hui? noticie hō cū noticia brunelli nō pcurrat ad pductionē ei? nec sola noticia forte cū in intellectu sufficit nec ad pductionem hui? noticie aial cū ad pductionē ei? reqranē noticie pluriū indiuū duoz aialis 7 pluriū specterū qz sint fortes 7 brunel l? h q ista qra ppō assumit: supponit ex mēte oīā i plogo iniaz. q. i. lz oppm imaginet scō? i prio bi.

lij. de quo differēdū ē tractādo de ordie cognoscēdi. Sz qz h vī difficile dicat q fortes 7 plato sūt eiusde spet qz qz noticia cois absoluta abstrahibilia a not icia vni? ē abstrahibilia a noticia alteri? Et i h sto Sz de h magis i posteriorib? 7 ex h pz itellect? bus tus famose ppōnis i via noialiu ab oi puenitētia eē tiali abstrahibilia ē pcept? cois absolue? repntatiu? oim illoz int q talis puenitētia reperit. ē at illi? ppō nis sent? hēc qz eentiair pueniūt pnt mediantib? suis pprijs noticijs pcurrere ad pductionē vni? noticie vel cōcept? repntatiui oim illoz iter q tal puenitētia reperitur.

¶ Et quo pz q non est cōcedendū lz for tes 7 plato plus eentiair pueniāt qz fortes 7 brunel lus q pueniāt in aliq natura eis dicabilis q tū nō est dicabilis forte 7 brunello.

¶ Secūdo sic argi dicit phs decio meta phisice q i oi gñe ē dabile aliqd qd sit metrū 7 mēsu ra oim p̄tētoz i illo gñe capit metrū 7 mēsurā meta phisice 7 vult hē q in oi gñe ē dabile aliqd p cuius pfectionē possum? certificarī de pfectione alioz vbi cā iter aialia opz dar aliqd p qd certificemur d alto rū aialiu pfectioē h nō ponēdo aliquā naturā phib? cōdicabile illa ppō ē falsa. nā def iter aialia illud me trū 7 mēsurā. Si dicas vt dicendū est hominem eē.

¶ Contra vel ille hō est fortes vel plato: quoz vtrūqz ē falsum qz p pfectionē forte nō possum? cognoscere cuiusqz alteri? aialis pfectionē cū nō pfe ctionē platonis qz tūc eq hū pfectionem platonis co gnoscet pfectio forte cū sint eq pfecti 7 si idē eēt mēsu ra 7 mēsuratū respectu eiusde qd ē ipose i ista signi de.

¶ Rñdet cōcedendo ppōne phi in sensu ei? q ē iste i oi gñe vbi cā iter aialia opz dare aliqd qd sit metrū 7 mēsurā oim p̄tētoz i illo gñe ab illo spē differētū p̄ra quē seuz nō pcedit argm 7 necesse est aduersarios sic intelligere auctez phi. nā si dicas q būantēas ē talis mēsurā vel intelligis q ē mēsurā oim aialiu 7 h ē falsum cū nō sit mēsurā alicui? hois p tuū argm vel intelligis alioz aialiu ab hoie 7 h est qd nos dicim?

¶ Et p hoc pz solutio ad quoddā cōe di crū. s. q hō est dignissima creaturaz. Ad qd dr per quatuor ppōnes quarum.

¶ P̄ria est illa ppō d virtute sermonis ē falsa cū hō nō sit pfectior angelo q tū est creatura.

¶ Secūda ppō est ista ppō hō ē pfectissi ma creaturaz corporallū affirmatiue exponendo ē falsa 7 negatiue vera hoc pz exponētib? vists.

¶ Tercia ppō est illa ppō si capiat in isto sensu hō ē pfectissima creaturaz corporallū spē dis ferētū ab hoie nō est q̄litercūqz exponatur.

¶ Quarta ppō est opz aduersarios sic i telliget ppōne illā vt facile ē deducere ex solutiōe p cedētī. solet fieri aliū argm tale si nulla eēt nā phib? cōdicabilis se qref q nihil eēt obiectū adeq̄tū vltus 7 gñalr nulli? sen? vl alicui? potētie cognitiue eēt aliqd obiectū adeq̄tū. Se qlla pbat. Nā si sic def obiectū adeq̄tū vltus. si tu dicas q color ē obm adeq̄tū vlt?

¶ Sic argumentoz color ē obiectū adeq̄

ex eo q

notata

nota illa q in qua possumus nō esse hēre si pmi

+

S

alioz hōz tū eoz qz hōz fēdit

Questio Tertia.

quod visus est iste color est obiectum ad eundem visus vel iste color est obiectum ad eundem visus et sic de singulis dicitur est falsus pro probata falsitate unius singularis quia idem est iudicium de obiecto ubi sequitur iste color est obiectum ad eundem visus et iste color est obiectum visus et nihil aliud ab isto colore est obiectum visus. *Secundo dicitur quod falsus est vel licet per se ad partem cum visus potest videre alium colore et dicitur et per exponens de ly ad eundem. Et eodem modo probabitur cum istis alii singularis falsitas ergo oppositum.*

Respondeo per propositiones quod prima est hec est vera de virtute sermōis nihil est obiectum ad eundem visus que probata est per argumentum.

Secunda propositio est. si alicubi verba philosophi sonent colore esse obiectum ad eundem visus dicitur capiti in isto sensu quod tunc color est subiectum visus et tunc obiectum visus est color quod dicitur de exclusione sunt verba. Si noialia vellent reroiare suū argūm contra factorem.

Sic argumentet quoniam concedis aduersarie quod color est obiectum ad eundem visus vel ly color supponit personam pro isto vel illo colore et tu probasti falsitatem eius vel supponit simpliciter h est per natura coloris. i. per coloritatem et h non est visibilis a visu cui sensus non percipiat nisi in singulare. *h per. p. a. u. s. d. i. c. i. s. s. e. n. s. u. s. e. x. t. e. r. i. o. r. u. m.*

Respondeo quod supponit simpliciter et ad argumentum duo dico. Primum est distinguendo quod sensus non percipiat naturam coloris vel per noticiam abstractiuam vel eodem et sic procedo vel per noticiam discretam et singulari quod percipit iste color singularis quod idem realiter cum natura coloris et sic negat. *tm est sim*

Secundo dico quod color dicitur obiectum ad eundem visus sub simpliciter supponere. i. per natura coloris et eo quod nihil percipit visu quod beat naturam coloris et nullum tale est alio sensu percipibile taliter quod si iste color videtur est in quantum huius natura coloris et natura coloris modo ante dicto non sit perceptibilis visu.

Dubitat propter verum ista sit concedenda sortes et plato sunt unum. Et ratio dubitationis est quod si neget nulla sunt et tunc idem spiritus. Et si procedat concedit a parte rei esse aliquid unitas minor unitate numerali.

Respondeo quod aliquid esse unum vel idem spiritus potest intelligi dupliciter secunde vel proprie intentionali. Secunde intentionali multo modis. nam illa dicitur sed intentionali unum vel idem spiritus sunt rei specificiter synonimi vel hō hō vel rei singulares sub eodem reo specifico preterit vel quorum unum est reus specificus et alter singularis et inferior vel hō sortes. *tm est sim* Sic proprie intentionali dicitur est quod sunt idem specie.

Et quo propter quod iste reus unum spiritus est reus collectiuus supponens per aliquid non facientibus unum.

Queris de veritate istius natura humana predicat de pluribus falsa est supponere sub persona et natura materiali hoc propter intelligenti illas supponere.

Consequenter quis natura humana de se est vna numero dico quod distinguenda est quia ly de se potest capi loco de ly per se et tunc potest facere duos sensus unum est quod h est predicatio per se humanitas est vna numero et h est verum alii sensus est quod humanitas per se est vna numero h est eentia et propositio est falsa tenendo totum a suis partibus distinguendo. Alio modo ly de se potest capi loco de ly in quantum et tunc est sensus quod humanitas in quantum humanitas est vna numero et propositio est vera si exponat conditionaliter sed non si exponat causaliter.

Sed aduerte quod ista propositio est vera sorti non repugnat quod sit plato in quantum est hō hō hō est falsa sorti non repugnat quod sit plato in quantum hō hō hō humanitate quod aduersari proderet. Et quibus propter quod a parte rei est aliquid unitas minor unitate numerali. i. unitas specifica et talis uenit pluribus non facientibus unum. Et quo propter quod in alio et in alio sensu noiales et reales debent concedere illam propositionem.

Dubitat secundo quomodo dicitur intelligi auctas philosophi quia posuit. vii. philosophorum. quod in spiritu arthoma. i. specifica sit comparatio.

Pro solutione aduertendum est quod est fieri comparatione. Et dico quod nihil aliud est quod aliquid reus sunt propter cum aliquo istorum aduerbiorum magis minus. Sufficit de aliquo ubi gratia dicitur sortes est magis albus quod plato et minus docet quod cicerone. Et ad propositum comparatione reus quod reus sumptus cum aliquo istorum aduerbiorum uenit utriusque extrinsecus comparationis non propter de dicitur quod bono augeo est melior malo augeo. requiritur secundo quod talis reus sit specificus. nam non propter dicitur quod sortes est magis colorat quod plato et sit eo albus. Et quo propter intelletus propositus philosophi idem est dicere quod in spiritu arthoma sit comparatio et dicere quod ad hō quod aliquid sunt propter comparabilia operum quod reus specificus de eis sufficit vel quod habeant qualitates et tunc idem spiritus. Et quo propter non fuit intentio philosophi comparatione fieri in aliquid natura pluribus edicabili nec per saluanda propositio philosophi operum est illa comparationem in aliquid natura ponere.

Queris ulterius cum sortes et plato sint idem spiritus et non sint idem numero. Utrum per aliquid sint idem specie et per aliquid differunt numero.

Respondeo quod non ueniunt spiritus ut dicitur est quod spiritus est aliquid natura eodem spiritus propter eam sepe dicitur. Et dicitur numero quod sunt et unum non est aliud unum procedo quod scriptis dicitur numero et ueniunt nec est icouentis quod idem sit principium uententia et dicitur diuersimode multa alia sunt propter ista opinionem adduci et opinor eorum solone et ualiter esse positum. Quis igitur huius ista opinionem non esse a parte rei aliquam naturam quod sit visus ut edicabilis declarandum est huius eam quod est visus pro quo.

Dicitur secunda prolo visus est cathego reum a uinuocti icoplexū formaliter eodem **P**ro cuius distinctionis intellectu tres proprie pericula supponuntur et quod ra declarat. Ille reus est formaliter eodem cuius est modo signandi formalis non repugnat ligere plura eentia formaliter distincta diuisione. *tm est sim* Sed modo signandi formalis est significare absolute vel notatiue. Quia ille reus est modo signandi formalis ligere plura eentia formaliter distincta diuisione quod absolute ligere plura essentialiter distincta diuisione. vel cuius notatio potest uenire pluribus quoniam non notat reus distincta ab illa propter potest supponere. *tm est sim* **E**xemplum tertium ly sedes hō hō. exemplum sedis de ly albus. **E**xemplum tertium ly sedes. **E**t sic et breui et clari illa reus ligere plura essentialiter distincta diuisione de modo signandi formalis cuius non repugnat supponere pro pluribus essentialiter distincta diuisione si fuerit reus abstractus. Si uero fuerit reus concretus quod si fuerit abstracto non repugnet. Et quod distinctione inferuntur aliquid correlaria.

Primū est. ista natura est nulla: iste reus est *tm est sim* **S**i fuerit concretus non repugnet. Et quod distinctione inferuntur aliquid correlaria. *tm est sim* **Q**uo modo abstrahatur.

etis humanitas et
etis deitas et sic
aliis differentiis
diuiduibus. hnt
uply sigt3 puta q
arim. et. p. sigt3
maxima. mltal. aliud
st q3 ipamet natura
seclandarium nihil
aliud est q3 ipamet
ffereutiā Induidu
his.

ad no
q3 si
vers
p3
sit
p3
illo v
succ
ab h
n3
no p3
iel n3
sue q
romen
sita b
illor
illo t
xofe s

Itaque ad iudicandum si alius per sonerit
Sic universale: l. predicabile per diffini-
tionez debentur ut ad sum ab abstrahendo
ipz iudicandum. n. **Libri predicabilium.**

ad hoc cum
qz sit p
deas de
natura q
pno cum
sit de iud
p est ho d
illo ven
succes p
alio qz
no p sit n
et n succ
sue qz pos
iominu ap
sity bnd
i dnu p
illo bidet
vse stare

teris cois er go est vlc. Probatur. Nam demonstra-
do istud coplexu ho albus ans est ver 7 pns falluz
C Secundo sequit q ista pna no valet. iste
teris e vlc ergo est teris cois. Na demonstra do subm
buis hoc albu currit ans e veru 7 pns fallum. If at
stas pns est nota: cu fm tale acceptioem ei repu
gnet supponere pro plurib. Et dntas anis pz. Na
ei abstracto puta isti tero albedo no repugnat sup
ponere. p plib 7 e vlc p diffinitione cu declaratioe.
C Tercio sequit q ista pna non valet iste
teris e indiu duu 7 no e teris cois. 7 semp equocatio
nez secudo. Probat. Na posito casu q iste teris. a.
imponat ad significadu aliqd de materiali signi
ficato notand q habeat. b. albedine ly. a. e indiu
duu 7 in est teris cois. et ex illa connotatioe
C Pro quo aduerte q idiu duu e cathe
goruma icoplexu: vnuocu: no forma tr coe: sic e
de ly. a. i casu ipositiois 7 iteu. q at sit teris cois pz.
Na pot supponere pro sorte si beat. b. albedine. Et
pot supponere p platone si beat. b. albedinez. imo
naturalr est teris cois lz no possit p plurib? suppone
re simul: 7 semel nec successiue nec h requit ad terz
coem vt dictu est i paruis logicalib? capite secudo.
C Et qd pz vltimo q vlc fm ista via no
est nisi teris mentalis: vocalis: vel scriptus: 7 vltas
non attendit nisi penes modu signi. Sed anteqz
pra ista diffinitione aliq argumeta stnt declaradu
e qtr qones more a porphirio snt soluende fm vtracqz
via. 7 ad soluendu ees fm prima via. Aduertendu est
q tripplr aliqd pot hre ee i intellectu. Uno mo tanqz
noticia ei iberes. Secdo mo tanqz obiectu cognitiu
Tercio mo tanqz aliqd p operatione itellec? deret
lictu. sicut dictu e de relatioe ronis. Et qe qd bz ee i
intellectu prio mo e ens reale. Sed non qe quid bz
esse. ij. mo. vel. ij. mo. Voc pz intelligenti terminoa
Tunc di per tres ppones quarum.
C Prima est. Vniuersale in potentia re
mota bz esse extra intellectu. e qz primu modu
C Secunda ppoe e. Vniuersale in poten
tia propinqua bz esse in intellectu. Q est quod di
C Tercia ppoe est. Vlc actu bz ee i itelle
ctu secdo mo. Sed si capiat vlc p intentione scda. bz
esse in intellectu tertio mo. Vltum? dicere i scda p
pone 7 in tertia q nihil e vlc i potentia propinqua
vel actu quin hoc sit per operatione intellectu. Et
sic pz ad duas primas questiones.
C Pro tertia qone ponunt et ppoes qru
C Prima est. Aliqd vlc in potentia remota
est in re sensibili: 7 aliquid non. Prima ps pz d hu
manitate 7 albedie. Scda ps pz d natura angelica.
C Secunda ppoe est. Vlc no e i sensibili
vt e i potentia propinq vel i actu: nec et in re sensibili:
cu hoc sibi pueniat p operatione intellectu? 7 sic pz q
liter ille qones snt soluende fm prima opinione. Sz
p io scda opinione ponuntur aliq propones quaru
C Prima est. Vlc qd e vox vel scriptura e
extra intellectu. sed vlc qd e cept? est in i intellectu.
C Secunda est. Vlc qd est vox vel scriptu

ra est sensibile: 7 corporale: qz visu vel auditu pcepti
bile 7 longa: latu: 7 profundu. Sed quodlibet vlc
mentale est insensibile 7 incorporale.
C Tercia e. qd lz vlc est singulare pte inte
rionatr. i. vnu numero. lz no sede cu no sit teris discret?
C Quarta ppoe e. Vlc scriptu qd e attra
mentu vel alta res p se exis e substantia. Sz vlc teris
pnt qd est res apta nata inherere est accidens. Et qd
libet vniuersale vocale vel metale e accidens qz res
apta nata inherere. Ex quo pz q illaz qstionu i via
noialiu negotiu n erat altissimu. Sz porphiri? erat
platonie? vel circa ideas platonicas dubi? Aliq a
lia circa primā opinione poterat dici. q i pcessu ma
rie videbuntur. Sz p maior intelligētia diffinitiois
vltis vidēdu est qd est predicatio directa 7 indirecta.
qd e pdicatio eentialis 7 accidentalis. 7 qd pdicatio
qd ditativa 7 n qd ditativa. qb? expedit? bui? qonis
finis habebitur.
C Predicatio directa est predicatio in q
predicat sup? de suo inferior: vel notatiuu de abso
luto. Vel magis notatiuu de min? notatiuo: vel
eq notatiuu: de eq notatiuo: qn null? notatio e
supior: ad notatione alteri? Et q diffinitioe pz qd
est predicatio indirecta e predicatio in q predicatur i
feri? de superior: vel absolutu de connotatiuo: vel
minus connotatiuum de magis connotatiuo.
C Pro quarum diffinitionu intelligētia
supponitur ex dicti in principio ascensus q duplr alt
qs teris di alteri inferior i supponedo. l. 2i significado
Supponit et ex dicti i teris qd e teris absolue? 7 qd
est teris notatiuus. de quo et videbitur in vltio predi
cabili. Declarat qz teris est magis notatiuu? p quo
ponuntur propones.
C Prima est. Teris no di magis notati
uus qz plura notat pbatur ppoe qz tuc iste teris co
loratu esset magis notatiuu? qz iste teris albu cu co
notet oem colore 7 ly albu tm albedine.
C Secunda ppoe. ille teris di magis no
tatiuu? qui plures connotatioes bz lz no est i pmpriu
cognoscere qd est hie plures connotationes. Sz p
illo cognoscendo ponitur.
C Tercia ppoe q talis est ad hoc q vnus
teris habeat plures connotationes non sufficit q plu
ra connotet copulatiue. Probat ppoe. Na si iste teris
a. imponat ad signdu aliqd notado q beat colore
7 q moueat: 7 ly. b. iponat ad signdu aliqd notat
do q beat albedine 7 currat ly. a. non est magis coi
notatiuu qz ly. b. cum sit superi? ad ipm 7 in plura
connotat copulatiue vt pz ex impositione.
C Quarta ppoe ad hoc q vn? teris dicat
magis connotatiuu? qz ali? sufficit q connotet plura co
pulatiue qz ali? 7 eq disticte. Declarat h iste teris ce
nas e magis notatiuu? qz iste teris comedes. Na iste
teris comedes peise notat comestione. Et iste teris
cenar? notat comestione: 7 cu h notat illa fieri tpe
fortino. Sillr si iste teris. a. imponat ad signdu aliqd
notado q beat albedine 7 iste teris. b. imponat ad
significadu aliqd q beat albedine 7 logica ly. b. est
magis notatiuu qz ly. a. qz notat plura copulati
ue 7 eq disticte sicut ly. a. qd non coringit in casu q

Si fin
s cog
p m
7 et
mala
Aus?

Questio Tertia.

cedentis propōns.

Quinta ē qñ aliq̄s tērs p̄notat aliqua copulatiue sub diuisione ad aliq̄d aliud talis tērs nō est min⁹ p̄notatiuus q̄z tērs q̄ copulatiue talis significata cōnotat. daf̄ creplū s̄r iste tērs. a. q̄ significet aliquid p̄notādo q̄ currat ⁊ sit albu vel disputat ⁊ sit iste tērs. b. q̄ significet aliq̄d p̄notādo q̄ currat ⁊ sit albu ⁊ nihil aliud. dico q̄ ly. a. est min⁹ p̄notatiuus q̄z ly. b. q̄z si sic hec estz indirecta p̄dicatio. b. est. a. q̄ minus p̄notatiuus de magis p̄notatiuus: hoc ē falsū q̄z p̄dicat̄ superi⁹ de inferiori q̄ est directa p̄ diffinitione. Et q̄b? duab? vltimis ppōnib? facile est videre quis tērs est magis cōnotatiuus q̄ ali?.

Nunc dclarat̄ diffinitio p̄notatur p̄dicatio loco generis. Dī in q̄ p̄dicat̄ superi⁹ de suo inferiori ad dīam huius hō est hō. hō ē s̄rtes q̄ p̄ defectum illi? est indirecta. Dī vel p̄notatiuus de absoluto ad dīam hui? albu ē hō q̄ est indirecta q̄z i ea p̄dicat̄ absolutū d̄ p̄notatiuus. Dī vel magis p̄notatiuus de min⁹ p̄notatiuo ad dīam hui? p̄dicabile est vte i q̄ v̄ dī cōiter p̄dicat̄ min⁹ p̄notatiuus d̄ magis cōnotatiuus. Dī vel eq̄ p̄notatiuus de eq̄ p̄notatiuo cui? p̄notatio nō ē superior ad p̄notationē alteri? q̄z ista est indirecta coloratū ē albu lz p̄dicet̄ eq̄ p̄notatiuus de eq̄ p̄notatiuo. ⁊ hō q̄z p̄notatio subī ē superior ad p̄notationē p̄dicat̄. Et si q̄ras q̄re p̄notatio subī dī superior ad p̄notationē p̄dicat̄: dico q̄ duab? d̄ causis.

Prima est q̄z subiectum ⁊ predicatum sunt eq̄ p̄notatiua ⁊ q̄cqd̄ p̄notat p̄dicatū p̄notat ⁊ subī ⁊ nō eōtra. Alia cā est q̄z abstractū subī. s. ly color ē superi⁹ ad abstractū p̄dicatū. s. ad ly albedo. Et q̄ declaratiōe manet declaratū qd̄ ē p̄dicatio indirecta. Et q̄b? diffōnib? sequūt̄ aliq̄ coloraria quoz.

Primum est oīs p̄dicatio directa i q̄ p̄dicat̄ superi⁹ de suo inferiori vel p̄notatiuus d̄ absoluto vel magis p̄notatiuus de minus p̄notatiuo per cōuersionē sit indirecta. hoc p̄z ex terminis.

Secundum correlariū est q̄ nulla alia p̄dicatio directa i q̄ p̄dicat̄ eq̄ p̄notatiuus de eq̄ cōnotatio sit p̄ ueritōez indirecta h̄ ē p̄z itelligētiōs.

Contra q̄s diffinitiones sic argū. Ista p̄dicatio s̄rtes albu? ē s̄rtes niger nō ē p̄dicatio directa ⁊ tñ ei puenit diffinitio cū p̄dicet̄ eq̄ p̄notatiuus de eq̄ p̄notatiuo vbi p̄notatio subī nō ē superior ad p̄notationē p̄dicat̄ igr̄ diffinitio nulla. Et si tu dicas me nō capere gen⁹ diffinitū v̄z q̄ est p̄dicatio nō dispata nec idēpica sic argumētō: illa nō ē dispata: nec idēpica igr̄ p̄positū. An̄s p̄bat̄. P̄rio q̄ nō sit idēpica notū ē. Secōdo q̄ nō sit dispata p̄bat̄. Nā si extremoz s̄rtes essent in rerū natura ita esset q̄z s̄rtes albu? est s̄rtes niger: q̄z nō ē dispata. An̄s lz q̄z i p̄nte ponit̄ oppm̄ diffinitiois tēroz disparoz q̄ i dīpara p̄dicatiōe p̄dicant̄ s̄. An̄s p̄bat̄. Nā ad h̄ q̄ extremoz s̄rtes sine re q̄r̄it̄ q̄ aliq̄d sit s̄rtes albu? ⁊ alq̄d sit s̄rtes niger quo posito sequit̄ q̄ ista ppō ē v̄a s̄rtes albus est s̄rtes niger s̄ intentū probat̄.

Rndet̄ q̄ argū istd̄ nō currit p̄tra me q̄z alr̄ intelli⁹ superi⁹ diffinitioē dispate p̄dicatio: nis: ⁊ nō sine rōne. S̄z itādo i diffinitioē cōi q̄ a ma

gistro Georgio bī in. v. q. p̄dicabiliū ē dicēdū ad argū q̄ sua diffinitio itelligi qñ v̄rūq̄ extremū de materiali s̄rte s̄rte cōiter qd̄ i p̄posito falsum ē. S̄z qñ v̄rūq̄ extremū idē dīserere de materiali ip̄notat cognosceat an illa p̄dicatio sit directa per h̄c regulā. Si essent duo alij tēri s̄rtes p̄notationes h̄ntes d̄ materiali cōiter s̄rtes: q̄b? nō repugnet de se in utcē v̄ficari si eoz s̄rtes eēt p̄ris p̄dicatio nō estz dīspata. Si nō repugnet esset dīspata. Et q̄z ita ē de istis duob? tēris s̄rtes albu? ⁊ s̄rtes niger cū isti tēri albu: nigrū: nō possint de se inuicē v̄ficari natura lz eoz s̄rtes sine iō ista p̄dicatio ē dīspata s̄rtes albu? ē s̄rtes niger. Et rō regulē ē q̄z tota repugnantia p̄ouenit rōne p̄notationis extremoz.

Cōtra hoc sic argū ista p̄dicatio s̄rtes est oīs hō non est dispata nec idēpica ⁊ tñ nō ē directa nec indirecta s̄. p̄positū. an̄s p̄ maiore p̄bat̄. P̄rimo q̄ nō ē idēpica notū ē. S̄z q̄ nō sit dispata p̄bat̄. Nā si extremoz s̄rtes eēt v̄nū alteri pueniret p̄z ex tēris. S̄z minor p̄bat̄ p̄rio q̄ non sit directa q̄z non p̄dicat̄ inferi⁹ de suo superiorī nec p̄notatiuus de absoluto cū alijs p̄ticularis diffinitiois. Et p̄ oppm̄ p̄bat̄ q̄ non ē p̄dicatio indirecta nec valet dicere q̄ ē p̄dicatio extremi cōpleri. Et tñ nō ē directa nec indirecta Nā complexio indistans nō impedit p̄dicatiōē.

Rndet̄ p̄ ppōnes inter q̄s p̄ria est illa p̄dicatio nō ē dīspata h̄ meo iudicio p̄bata ē p̄ argū.

Secunda ppō illa p̄dicatio est directa q̄z p̄dicat̄ p̄notatiuus de absoluto: q̄z nō sequitur nulla ps p̄dicatū p̄notat s̄ totū p̄dicatū nō p̄notat v̄t dicit̄ ē i v̄ria diuisione tēroz: ⁊ sic p̄z q̄ sit iste tērs a. imponeret alq̄d de materiali s̄rte p̄notādo q̄ sit oīs hō ista esset p̄dicatio directa s̄rtes est. a.

Cōtra hoc sic argū. Et hoc sequit̄ q̄ esset aliq̄s tērs icōplex? q̄ nō hēret tērm̄ qd̄ dīnotatiuus superiorē. An̄s ē falsum s̄ ⁊ an̄s. Cōsequētia p̄batur ille tērs. a. i casu ip̄ositionis ē b̄ndi s̄ p̄positū. An̄s p̄bat̄ ⁊ def tērs qd̄ dīnotatiue superior ad istū tērs. a. Si tu dicas q̄ iste tērs. b. ē et qd̄ dīnotatiue superior casu posito q̄ ly. b. significet de materiali s̄rte aliq̄d p̄notādo q̄ sit oīs al: hoc est manifeste falsum. Nā lz ita sit q̄ s̄rtes sit oīs hō nō p̄p̄rea sequitur q̄ sit oīs al ⁊ ita esset bona p̄ locū inuicē tēns si ita esset v̄t tu dicit̄ cū ibi argumētaret̄ ab inferiori ad suum qd̄ dīnotatiue superior. Et falsitas p̄ntis p̄bat̄. Nā ista est p̄dicatio accidēt̄ s̄rtes ē. a. s̄ p̄dicatū ē p̄dicabile s̄ ponit̄ i aliquo p̄dicamētō. vel s̄ tanq̄ gen⁹ vel tanq̄ spēs. Si primū vel tanq̄ generalissimū vel tanq̄ subalterō nō primū v̄t cōstat s̄ sed m. s̄ oēs subalterō h̄z superi⁹ p̄positū. Et cōfirmat̄ q̄z ly. a. in casu ip̄ositionis v̄te ergo p̄t h̄e sub se inferiori sed h̄ ē falsum. s̄ p̄positū maior ē manifesta i arte p̄dicabiliū: ⁊ minor p̄bat̄ q̄redo illū tērm̄ inferiorē. Si tu dicas q̄ iste tērs. b. est tērs inferior ad ly. a. casu posito q̄ ly. b. significet s̄rte de materiali cōnotādo q̄ sit oīs homo.

Cōtra hoc est manifeste falsū q̄z ly. b. sit inferi⁹ in supponēdo: nō tñ est qd̄ dīnotatiue inferi⁹ cū d̄ nō s̄gnat̄ s̄rtes sint tēri synonymi ly. a. ⁊ ly. b.

Rndetur q̄ multa implicant̄ in argūo

nō est min⁹

vel

hoc est dicere q̄s
Ma p̄sentia d̄z
p̄ p̄notatiū d̄ten⁹
nois. talē s̄ h̄ntes eoz

Superi⁹
de p̄notatiū
inferi⁹

ge

Queritur primo utrum ly. a. habeat rem quod dicitur in superiore cum annexis in deductione.

Secundo queritur utrum habeat rem inferioriorem sub se de quibus oibus venturum dicendum.

Ubi advertendum est quod non est difficultas assignando rem superioriorem. Nam ponatur casus quod iste terminus b. i. ponatur ad significandum aliquid de materiali signo ponendo quod sit ois homo vel alibi iste terminus b. est terminus superior ad ly. a. Ubi fateor quod ly. b. impositione facta iter arguendum non sit terminus superior ad ly. a. Sed non occurrit mihi quod terminus est et inferior nec credo quod sit assignabilis. Sed de alto quod implicatur inter arguendum quod si ista est accidentaliter fortis est. a. predicatum est predicabile aliquid dicitur inferi? in quod utrum ois predicatio directa in complexione sit predicatio alicui? predicabilis. Et certe opinor ly. a. in casu non habere modum significandi alicui? de predicamentorum ab aristotele assignatorum et in hoc dimittit argumentum.

Secundo sic arguitur in ista predicatione ois aial preter sortem est aial predicat superi? de suo inferiori? et tunc non est predicatio directa et ppositum. Ad hoc probatur. nam per quocumque supponit subum supponit predicatum et non e contrario et se habet ut superi? et inferi?. Et minor probatur. est predicatio disposita et si est predicatio directa procedo ut in voce. Ans. probatur quod predicatum non potest competere subo nec naturaliter nec supernaturaliter et ppositum. Si tu dicas verum est quod est disparata? et sic predicatur superi? de suo inferiori? non sequitur quod sit directa quod dimittit genus? diffinitum? et verum quod non sit disparata nec idem est.

Contra hoc nihil est. Nam eo dato quod superi? de inferiori? predicatur sequitur quod non repugnat extremis de se iudicari? secundum significationem quam habent. id est ad argum. concedo illa esse directa et sic impossibilis? et quod in ea predicatur superi? de suo inferiori? nec oportet ad hoc quod aliquid terminus sit superior ad alium terminum quod superior distribuitur formaliter vel equaliter verificatur de inferiori? supponente sic est in illa ppositio? ne quod in ea predicatum formaliter vel equaliter distribuitur. Sed secunda distributione predicatur verificatur sine dubio de subo. Et tunc tertia exponens erit ista sortis aial non est quod est vera subo exceptivum supponere quod si supponit oportet quod sint plura aialia et hic.

Advertendum est quod predicatio potest dici directa duobus modis. Uno modo tanquam directa. Alio modo tanquam indirecta. Primum est quod predicatur superi? de suo inferiori? et superi? est absolutum et inferi? est connotativum vel magis connotativum quam superi? vel e contrario. Ubi predicatur inferius connotativum vel magis connotativum de superiori absoluto vel minus connotativum. Et est plura rationale est aial vel aial est rationale. Et quoque predicacione assumptam esse directam tanquam indirectam. Sed ista ois aial preter sortem est sensibile est directa tanquam directa.

Tertio sic arguitur aliquid est predicatio directa cui non convenit diffinitio data igitur. Ans. probatur ponendo casum quod ly. a. significet boves et equos et ly. b. equos et asinos et argui sic hec est predicatio directa a. e. b. et tunc et non venit data diffinitio cum ea non predicatur superi? de inferiori? nec connotativum de absoluto nec magis connotativum de minus connotativo nec eque connotativum de eque connotativo. Primum probatur quod non ois a. e.

b. sicut non ois b. e. a. Et residuum probatur quod nullus illorum terminorum est connotativus ergo propositum.

Pro solutione argumenti reducenda est ad memoriam quodam regula superi? posita vix quod ab ois convenientia essentiali abstractibilis est vix conceptus? res? putans ois inter quod reperit talis convenientia.

Secundo supponit dictum aristotelis in octavo metaphisice. Ubi dicit quod species sunt sicut numeri hoc est quod nunquam dabuntur duo individua duorum sine diversarum specierum eque perfecta. Sed sicut vix numerus excedit inferiores per aliquam vel aliquas virtutes sic una species excedit aliam per aliquam vel aliquas perfectiones. De quo tamen excessu in perfectione nihil loquor ad prius pernes quod habeat attendi. Sed individua eiusdem species necesse est quod sint eque perfecta.

Et quo sequitur secundo quod impossibile est aliquid terminum repitare absolute aliquid individua eiusdem species quod repitet oia. Et ratio est quod talis conceptus? repitet talia individua per convenientiam essentiali? inter ea repitet. Sed talis convenientia reperit inter oia individua eiusdem species se sequitur quod non potest repitare aliquid quod illi? species repitet oia individua. Et per istam ppositio? quod ille conceptus? reperit aliquid individua per essentiali? convenientiam inter ea repitet nihil aliud intelligo quod aliquid individua mediatis? suis? notatis? cum intellectu causent talis conceptus? in intellectu in quantum habet inter se talem convenientiam.

Tertio sequitur quod sic imaginando quod inter ois species aialia homo sit perfectior et postea equus? et asinus? et de sequenter quod aliquid convenientia essentialis iter boves et equos reperiat quod non reperit iter boves et asinos sequitur quod dabilis est vix conceptus? quod reperit boves et equos et non boves et asinos. Et cum aliquid convenientia reperitur inter equos et asinos quod non reperit inter asinos et boves dabit vix conceptus? quod reperit equos et asinos et non boves. ex quo per probatur casus.

Et sequitur ultio quod quanto convenientia essentialis convenientia pluribus tanto conceptus? inde abstractus? est color. Et quanto paucioribus? tanto minus? coloris. Decet dictis patet.

His autem visis et notatis pro solutione argui? icidendum est in hac distinctiva. vel procedere quod est aliquid predicatio directa terminorum complexorum et absolutorum quod non est predicatio alicui? predicabilis. Nam supposito quod ista sit directa. a. est. b. notum est quod non est predicatio generis nec species cum predicatum non sit superi? ad subum. Sed quod non sit predicatio alteri? predicabilis per quod predicatum est terminus absolutus? Et tunc oportet addere in diffinitione predicacionis directe ista precula? vel in quod predicatur absolutum de absoluto quod imprimenter se habet. Uel si illa dicatur indirecta ne admittat predicatio in complexorum absolutorum nulli? predicabilis predicatio ad datam illa precula in diffinitione predicacionis indirecte vel addat tunc de visio? tanquam tertium membrum? et forte prius solo est securior.

Circa materiam abstractionis istorum conceptuum multa dici possent sed isti loco igitur est materia.

Dubitat per io de ista predicacione. hec predicatio est indirecta. Sicut de ista. h. applicatio est directa.

Secundo dubitat de ista. alibi mouens est coloratum currens.

E iij

Quare? Sicut in materia?

Secunda

est in qua predicatorum e de centia
vt tota quidditas vel aliqua quidditas
sunt.

Questio Tertia.

**Ad primū rñdet q̄ q̄stio p̄t̄ intelligi du
pliciter. Uno mō subintelligēdo s̄m talē signōnē.
Alio mō non subintelligēdo talē particulā. Si p̄rio
mō intelligat̄ dico q̄ nec est directa nec indirecta:
sed disparata. Et rō est vel vis dicere q̄ ē directa v̄l
indirecta. Nō p̄mū q̄ illo dato predicatorū nō poss̄
cōpetere subiecto 7 sic sequit̄ q̄ nō ē directa s̄z dispa
rata. Nec s̄m q̄ et non puenit diffinitio indirecte p̄d̄
cationis. Nō i vells addere in diffinitione istā p̄ticu
lā vel q̄ predicatorū s̄ḡt̄ sese indirectā: q̄ nō ibi ē. Si
secōdo mō intelligat̄ d̄r q̄ illa est directa q̄ predicat̄
magis cōnotatiuū de minus cōnotatiuū. Et quo loq̄
q̄tur q̄ nunq̄s erit ita nec p̄t̄ eē ita sicut illa s̄ḡt̄ sine
noua impositione. S̄z facta imponē q̄ significet̄ t̄m
sicut ista albū ē bō erit ita sicut iam significat̄.**

nota q̄ d̄ correllm quod
videt̄ aliquotulū d̄f
sicut d̄ d̄f

**Pro quo aduertendū est q̄ tripliciter
p̄t̄ intelligi q̄ p̄t̄ eē ita sicut p̄p̄o aliq̄ s̄ḡt̄ p̄ nouas
imponē. Uno mō q̄ mētalis cui tā de facto subordi
nat̄ p̄t̄ eē ita si talis p̄p̄o subordinata imponat̄ sic
vel sic ad signū: quo concedim̄ de ista. Nec ē ind̄
recta q̄ se demonstrat̄ q̄ p̄t̄ eē ita sicut s̄ḡt̄ p̄ noua
positiōnē: 7 nō ista hō ē asin̄. Alio mō q̄ p̄t̄ iponi
ad signū t̄m sicut aliq̄ mētalis v̄l mētara possibilis
quo concedēdū ē q̄ ista hō est asin̄? p̄t̄ s̄ḡt̄ ita eē sic
est p̄ noua imponē. Et quo p̄z solutio. Ad sedas p̄e
dubū. D̄r q̄ ista predicatorū: bec ē predicatorū directa
q̄ se demonstrat̄ siue subintelligat̄ s̄m hanc significa
tionem siue nō est predicatorū directa.**

ita si imponatur ad ei
n̄ficant̄ t̄m sicut ista
p̄a hō ē asin̄ vel x̄t̄ p̄na
ha vera ē

**Secundo sequitur q̄ ista p̄na nō valet
hec predicatorū est directa q̄ s̄ḡt̄ se esse directā q̄ hō est
indirecta q̄ s̄ḡt̄ se esse indirectā in aīte demonstrādo se
eūdā grē dubij 7 p̄t̄e p̄mā 7 facile ē ex d̄ict̄ elicere
discrimen.**

**Ad secundum dubiū sine argumentis
d̄r q̄ illa ē directa 7 rō ē q̄ p̄d̄icat̄ eō q̄ notatiuū de
eō q̄ notatiuū vbi nulla cōnotatio ē sup̄ior q̄ cōnotas
tionem alteri.**

**Dubitatur tertio de illis duab⁹ q̄d est
dicēdū. Nec predicatorū ē directa: h̄ predicatorū ē id̄
recta. p̄ p̄mā d̄mōstrādo sedas 7 p̄ sedam p̄mā.**

**Rñdet sine maiori processū q̄ nulla il
larū est directa: nec indirecta: s̄z q̄z illaz est dispa
tā q̄d facile ē videre ex solutione p̄mū dubij. Antellige
s̄m talē significatiōnē.**

**Quarto dubitat̄ an ista sit p̄dicatorū di
recta. Predicabile est signū. Et supponit̄ q̄ p̄d̄icat̄
bile h̄eat duas cōnotationes de quo dicem⁹ inferi⁹.**

**Rñdet q̄ ē directa nec predicat̄ min⁹
notatiuū d̄ magis notatiuū s̄z p̄dicatorū nō h̄eat n̄
si vna cōnotatiō: q̄ hoc nō ipedit subm non eē ma
gis notatiuū: v̄l p̄z ex declaratione sup̄i? data q̄
manifestabat̄ q̄s t̄er erat magis cōnotatiuū.**

In hac v̄l d̄mōstrādo
sibi ip̄t̄ cōtradictōre
Superi⁹ d̄icit̄ d̄mōstrādo

**Quinto dubitat̄ an ista sit directa. al
bū est coloratū hoc colore demonstrādo vna albedi
nem. Ad q̄d rñdet q̄ illa ē indirecta 7 predicat̄ ind̄
uiduē sua sp̄e quo ad modū significādi formalez
penes quē modū debet attendi i p̄posito t̄m esse
superiorem vel inferiorem alteri.**

**penes Modū signi formale. hoc est penes
superioritatem cōnotatiōis vni⁹ termini ad
inferioritatem. Cōnotatiōis alteri⁹ s̄m
m̄. si fuerit t̄s concret⁹ penes abstractū
illū. Penes quod superioritas vni⁹ ad inferi
oritatem alteri⁹ 7 s̄ attendēdo.**

**Queris de ista p̄dicatione. a. est. b. an
si direct⁹ siue indirecta supposito q̄ l̄. a. significet
aliq̄d cōnotatādo q̄ sit oīa bō q̄ l̄. b. significet ali
q̄d cōnotādo q̄ sit oīa aīa. D̄r q̄ illa ē directa: 7 nō s̄
lū illa s̄z ē ista. b. ē. a. q̄ null⁹ cōnotatiō ē sup̄ior ad
cōnotatiōnē alteri⁹. Et d̄ict̄ facile erit intelligenti
predicatorū direct⁹ 7 indirect⁹ naturā indagare.**

Sequit̄ d̄ p̄dicatorū cēntiali 7 accēntiali

**Predicatorū cēntialis ē predica
tio in qua nullū extremū cōnotat
super reliquū extrinsece nisi cōnota
tio vni⁹ fuerit superior ad cōnotati
onem alteri⁹. Et qua diffinitione p̄z
quid predicatorū accēntialis.**

**Predicatorū accēntialis est predicatorū
i qua vni⁹ extremū cōnotat extrinsece sup̄ reliquū
7 nullus cōnotatiō est superior ad cōnotatiōnem
alteri⁹. Pro quarum diffinitionē declaratiōe ad
uertendū est quid est extrinsece vel intrinsece cōnotat̄.**

**Pro quo dico q̄ intrinsece cōnotat̄ est p̄notat̄
aliq̄d tanq̄z partē essentialē rei p̄ q̄ t̄er n̄at⁹ ē sup̄
ponere. vbi eā le rōnale cōnotat intrinsece q̄z cōnotat
t̄am rōnale tanq̄z partē essentialē rei p̄ q̄ supponit̄
vel natū ē supponere. Et h̄ d̄r q̄ quid est cōnotat̄
aliq̄d tanq̄z partē essentialē. Ad h̄ d̄r q̄ talē cōnotat̄
aliq̄d q̄ nullo mō supponeret̄ p̄ suo s̄ḡto materialit̄
nisi illud q̄ cōnotat̄ esset p̄ essentialē ei⁹. Et ex h̄ p̄z
quid est extrinsece cōnotat̄. Et d̄r q̄ extrinsece cōnotat̄
re: est cōnotat̄: 7 cōnotat̄ aliq̄d tanq̄z p̄ essentialē
tem rei p̄ q̄ t̄er n̄at⁹ est supponere: vbi causa t̄e
t̄er albu cōnotat extrinsece q̄z cōnotat̄ albedinē nō
tanq̄z p̄ essentialē rei p̄ q̄ t̄er n̄at⁹ ē supponere cu
bū supponat̄ p̄ aliquo s̄z albedo n̄ sit p̄ essentialē ei⁹.**

apt
s̄brae
hoc est
este t̄e
m̄i
B̄at̄
crit̄
p̄genti
L̄er

**Secundo notandū est q̄ vni⁹ extremū
d̄r cōnotat̄ extrinsece supra reliquū q̄ cōnotat̄ 7 n̄
cōnotat̄ aliq̄d tanq̄z partē essentialē rei p̄ q̄ natū est
supponere aliud extremū q̄d n̄ ibi aliud est d̄ictū q̄z
q̄ alteri⁹ extremo non repugnet supponere p̄ aliquo
s̄z illud cōnotatū nō sit p̄ essentialē eius. Et c̄iaz
t̄pi extremo cōnotatiō non repugnet supponere p̄
re. p̄ q̄ supponit̄ alteri⁹ extremū s̄z s̄uū cōnotatū
sit p̄ essentialē ei⁹. Et q̄b⁹ oib⁹ sequit̄ p̄dicatorū istū
s̄o: res est rōnalis intrinsece supra suū subm cōnota
re. Et predicatorū hui⁹ s̄o: res ē albus extrinsece supra
subm suū cōnotat̄.**

**Secundo sequit̄ istā esse accēntialē rō
nale est albū q̄ vni⁹ extremū cōnotat̄ extrinsece. s̄.
reliquū. Et si querat̄ quare est q̄ in diffinitione p̄
dicatorū cēntialis dicebat̄ nisi cōnotatiō vni⁹ fue
rit ad cōnotatiōnē alteri⁹ superior.**

**Dicit̄ q̄ rō est q̄z si sic s̄z vni⁹ extremū
cōnotat̄ extrinsece supra reliquū. Unde ista d̄r cēn
tialis albū ē coloratū q̄z s̄z vni⁹ extremū cōnotat̄ ex
trinsece supra reliquū: nō t̄m impedit̄ p̄dicatorū cēn
tialis cū cōnotatiō predicatorū sit superior ad cōnotas
tionē subī. Quid at̄ sit cōnotatiōnē vni⁹ extremi eē
superiōrē ad cōnotatiōnē alteri⁹ d̄ictū est supra. Et
rō hui⁹ d̄ict̄ est. Nā als in predicatorū accēntis
um nō respicit̄ gen⁹ nec sp̄s q̄z sic null⁹ t̄er s̄licet⁹.**

est cēntialē
vna
p̄ena
p̄t̄
i noc
ota vi
modū
notū

predicamēti accidentū predicaret essentialr nec qd
ditative de aliquo qd requirit ad esse gen? qn in eius
diffinitione ponitur.

C Sed predicatio essentialis qd ditatiua
ē predicatio eēntialis in q nullū extremū pnotat vel
si pnotet cōnotatio vni? ē supior ad pnotationē alte
ri? vñ ista pēdicatio hō ē aial ē qd ditatiua qz ei puez
nit pnia ps diffinitōis. Et ista ē qd ditatiua albū est
coloratū qz ei puentū scda ps diffinitōis cū cōnota
tio predicati sit supior ad cōnotationem subi.

C Sed predicatio essentialis non qd dita
tiua est predicatio in q vniū extremū cōnotat intrin
sece supra reliquū z nullū? pnotatio ē supior ad pno
tationē alteri? vñ cū hō est rōnalis ē cēntialis non
qd ditatiua qz pēdicatū cōnotat intrinsece supra sibi
z nullū? cōnotatio est supior ad cōnotationē alteri?
Et dicit inferuntur aliqua correlaria.

Primum est. Predicatio directar cēn
tia impertinetē se hnt. Probaf. Nā aliq ē directa
q nō ē cēntialis z aliq ē cēntialis q non est directa.
P̄mū pz s ista hō ē alb? Secū dū de ista aial ē hō

Secundum correlariū: in tēris suppo
nitur? preb? indistūbilis? nunqz reperit pēdica
tio essentialis non qd ditatiua. S; si ē cēntialis ē qd
ditatiua Probaf. Nā res p q talis tēris supponit
habet partes essentialis. nō met b a p h s

Tertium correlarium q in nullis tēris
pēdicamētōz accidentū dempū aliqb? q sunt dōte
predicamēti subit: r pēdica mētī q itat: reptē p
dicatio cēntialis nō qd ditatiua. S; si reptat i ista
aliq predicatio essentialis talis ē qd ditatiua. Vñ
q istoz correlariōz pz ex diffinitionib?

Oltimū correlariū falsū est qd aliq
dixerūt. s. q iste tēris albū pōt hē differentia: dicen
tes q si ly. a. imponat ad sūdū aliqd pnotando q
hēt albedinē: vel aiam rōnalē ly. a. ē dōte de ly al
bū. Hoc est manifeste falsū: imō est gen? ei? cū p dū
cet cēntialr dico z qd ditatiue. Dicitur at semp pēdicat
essentialr non qd ditatiue de eo cur? ē dita.

Et si aliqs dicat tēris q accidentalr pre
dicat non h; diffinitōne qd ditatiua ergo null? tēris
d eo pēdicat qd ditatiue. qz si sic posset: q illū qd
d itatiue diffiniri.

Pro solutione supponit ex dictis in se
cū dō tēris qd ē diffinitio qd ditatiua: qd dēcriptiua
sive dēscriptio: qd pō qd nois diffinitio. Aduertē dū
tū ē q sol? tēris absolut? pōt hē diffinitōne qd ditati
ua. Et nō ois. s; tū ille q sū rē cōposita ex materia
z forma. z rō bul? ē qz si est tēris pnotatū? vel tē? cō
notat extrinsece vel intrinsece. Si primū. cū ex dicti
s; nūc possit de eo cēntialr nō qd ditatiue pēdicari. Te
que q nō pōt diffiniri qd ditatiua diffinitioe qz ex
genere z dōia cōponit. Si tē? cōnotet intrinsece sē
gra exēpli rōnale adhuc tēdē sequit qd sic pbo. nā
posita dita i diffinitioe vel cōnotabit aiaz rōnalez
sicut ly rōnale: hoc est habebit eādē pnotationē cuz
ly rationale z hoc nō: qz tūc idē esset non? z ignori?
respectu sui ipsi? Nam diffinitio est notior diffinitio.
Sed deē secū dū q pnotet aliā prē cēntialē tūc diffi

captiua
israel est

Quarta
vna Patry
z vna d' m
hoc stat
ota vis hq
non interdu
robore

nitio nō notificabit naturā diffinitē remoti vt ipoz
tōē p diffinitū ppinquū. Hoc manifeste pz i isto exē
plo diffinitōe sic rōnale. Rōnale ē aial materiale.
s; nihil pter hōiem hēret materiā. Si nō sit tēris ab
solut? h; adeqte sūns res cōpositas ex materia z for
ma cū talis tēris nō possit hē dītāni secū pvertibile
sequit q caret diffinitioe qd ditatiua. Relinqretur
tales tēris eē tū diffinib? les diffinitōe dēscriptiua
vel diffinitioe quid nois.

Seco notādū ē q ē vna alia ppō cōis
qz tēris absolut? caret diffinitōe qd nois cur? rō ē. nā
nō ē assignabilis talis diffinitio. vñ cū. Si vclis dif
finire ly hō diffinitioe qd nois. Quero a te qit dū
ces in diffinitioe. Si tu dicas hō ē aial rōnale illa
ē qd ditatiua z nō qd nois. Nā per diffinitioe qd
nois pēsse notificat qz res sū rā p diffinitū. Et qd
le h; ad hoc q diffinitū supponat p eo. Nō est expli
cādū qd ē vel cur? nature ē. v; pz dicendo albū ē res
hūis albedinē vñ nō explicat cur? nature sit res q h;
albedinē: nec qd sit albedo. Et nō tu sic dicas hō
est aial susceptiuū discipline zc. p idē pz q illa non ē
quid nois diffinitio.

Et si ptra arguas: si tēris absolut? nō
possit hē diffinitioe qd nois sequit q nūqz pōt no
tificari aī? cui sū rō tēris absoluti: qz sic oīo per quas
notificat erit ei? qd nois diffinitio.

Ridēet negando pnam qz possum? ali
cui notificare sū rōne tēris absoluti p aliquā orōne q
nullo mō erit diffinitio qd nois. Verbi causa vt i q
raī. ab aliquo qd sū rō ly hō z tpe rōdeat q sū rō res
rālis figure: vel talis dispositiois. Cōstat q istī fie
notificatio significatiois ill? tēris hō p illā orōnem
Et tū illa orō non est dēcādū diffinitio qd nois de ly
hō cū nō significet hōiem sub tāl rōne. Pz ex dictis
qd est vlc: qd pēdicatio directa: z indirecta: qd cēn
tialtor accidentalz qd qd ditatiua z nō qd ditatiua.

Et solet assignari triplex interrogatiū
s. q qlis z quā in alia significatioe qz i pūo tracta
tu simular. **Que qrit an sit directa: vel indirecta.**
Qualis an sit cēntialis: vel accidentalis. **Quāns an**
sit qd ditatiua vel nō qd ditatiua. Et h; mō nōiales
alr diffinitat vlc qz qd ē de noie: z diffinitio magis rē
georgū videt i pte subtilis voluit eā tenere. Dis aut
vltis z declarat p hūi? qōntis cōplemento duo in q rōē
Primum est qualr intelligitur dicitū Aūicēne q no
metaphisice q logica est de secundis intentionibus
ad iūcē primis. Et ad istud dē q fin scotū itelligi si
logica tractat de scōis intētionib? oñ dēs qualr fun
danī in primis. vel sic z meli? z elari? Logica tras
trat de secundis intētionib? p tēris q significat ipas
inconcretas: sicut sunt isti tēris genus spēs.

Sed p m noiales: s; nō tēncant suscipe
dicitū aūicēne qui fuit oīno realis z origo doctrie
scoti vt pz in sua metaphisica pcepit i quinto quē
ad sūam insequit s; ite intelligendo aūcē m q logica
tractat de tēris secū de intentionis ad iūcē primis
i. qui verificant de tēris prime intentionis scotus ē
verus s; non sit sūia auctoris.

Quērit scō qn dī aialū quoddaz hō
quoddam bñūm quod dīuiditur in illa diuisione.

Ex quo se sentit ist
diffinitioe aial B
tuoale Respectu istū
diffinitū Resibile nō
esse bona Et si dica
diffinitio & diff
vnetū tur e vciū
pōt in p p diffinit
Quo ex phataz m
diffinitū pua B
libi

Que qualis & pnam

Ad qd notales rñdenti qd ille teñs aial qz cõioz qz ille teñs bõ vel bruto psonalr sumpt: qd reales sine pre iudicio sue secte pñt pcedere: s; fm scotũ op; dicere qd ibi diffinit natura aialitat; 7 ẽ sensus aialitas est natura quedã cõicabilis homini 7 bruto.

De opinioe sancti thome circa vniuer sale vide in capitulo de differentia.

De concretis 7 abstractis dicit in pñt eament; vbi dicitur qd ponit i pñdicamẽto: vñ qd subijctur 7 pñdicatur i ppõne. Et hoc d tercia qõne.

Sequitur tertus.

Idem autem neq; genus neq; species simplr dicitur quia gen^o dicitur tripliciter. Primo modo dicitur genus aliquorum quodammodo se habentium ad vnum aliquid 7 ad se inuicem collectio fm quam significationem collectio romanorum dicitur gen^o a romulo 7 ab habitudine romano rñ inter se. Secũdo mō dicitur genus vniuersi iusq; generationis principiu vel ab eo q genuit vel a loco i quo quis genitus est. De patre dantur duo exempla. Primum est dicimus orestem habere genus a ratalo. Secundum est dicimus plum habere genus ab hercule. De loco etiã duo exempla. Primum est: dicimus pindurum esse thebanum genere. Secundum est platonem dicimus arhemientem. Est eni patria vniuersi iusq; generationis principiu quemadmodum 7 pater. Unde secũda acceptio generis ẽ promptio: pria. qz principiu generationis prius appellatum est gen^o 7 postea multitudo descendens ab illo principio vt romani dicunt qz descenderunt ex genere romuli 7 cicropide qz ex genere cicropis descenderunt. 7 per talia principia ab alijs generationib^o distinguntur. Tertio modo capitur genus p illo cui supponitur spēs: 7 hoc per similitudinem ad duas primas acceptiones. qz sicut genus secundo mō est principiu generationis. 7 genus primo modo ẽ collectio multoz: ita genus tertio mō ẽ principiu diffinitiuũ suaz speciez 7 sub se multas spēs cõtinet. Dñ solũ d genere tertio mō ẽ sermo apd phos 7 diffinit scdo mō

fit Gen^o ẽ qd predicat de plurib^o differētib^o spe in eo q quid. Quod autem hec diffinitio sit bona patet quia nihil continet superfluum nec diminutum ergo est bona. antecedens patet. quia eorum que predicantur: quedã predicantur de vno soloyt indiuidu a sicut socrates. hic 7 hec 7 hoc. Alia vero d pluribus vt generantur aial species vt homo. differentia vt rationale propriũ vt risibile. accidens vt album. ni gen^o sedere. Modo ab indiuiduis que d vno solo predicantur differt genus: qz de pluribus predicatur. 7 a specie 7 proprio differt genus: quia predicatur de differentibus specie vt aial de homine equo 7 boue. Species vero solum de differentibus numero vt homo de socrate 7 platone. Proprio vero de vna sola specie 7 de indiuiduis ei^o vt risibile de hoie 7 particularibus hoib^o. Sed a dñia 7 cõiter accidentib^o differt gen^o: qz illa predicatur de plurib^o spēs differentib^o nõ tñ in eo q quid sed in quale. Nam si queratur qualis est hõ dicitur q est ronalis 7 qualis est coruus dicitur q est niger genus vero pñdicatur in quid. Nam si queratur quid ẽ homo dicitur q est animal. Cũ igitur genus differat ab inuiduis per predicari d pluribus a spēs 7 proprio per predicari de differentib^o spēs a differentia 7 cõiter accidentibus per predicari in eo q quid. seqtur q illa diffinitio nihil continet superfluum neq; diminutum.

Queritur quarto vtrum ea que pñdicantur de gñe sint benedicta. Pro hui^o qõnis determinatione. Aduerte q pñdicantur de gñe determinare de quib^o predicabilib^o 7 istũ ordinẽ seruat. Nã pñdicatur de his q ẽ essentialr pñdicantur postea nõ d his q ac cidentalr pñdicantur. 7 pñdicatur de his q qd dicitur q sunt gen^o 7 spēs qz de dñia q nõ q dicitur ue pñdicatur. Ad ordinẽ ẽ voluntas auctoris vel ẽ essentialr pñdicationẽ ẽ potiorẽ pñdicatione accidentalr 7 prius de genere qz de spēs dicitur qz cõmuni in pñdicãdo 7 a cõiozib^o doctrina pcedit s; dñmãdo de genere facit rñia. Pñdicatur triplicẽ acceptionẽ hui^o teñi gen^o. Secdo ponit diffinitionẽ ei^o fm acceptionẽ tertã qz tñ illa ẽ ad pñdicãdo. Tertio diffinitionẽ quã assignat probat esse sufficientem dicitur ergo pñdicatur qñt 7c. id est ita ẽ q iste teñs ge

to simplr dicitur. Equi uocet capi.

differtur in hoc q pñdicatur est cõseruante generatione illa pñdicatur in effectu generat

zans bñ

n^o equo ce capit vel subordinat plurib⁹ conceptib⁹ totalib⁹ nō synonymis & sequitur. nā vno mō accipit pro collectione multoz &c. i. iste ter⁹ gen⁹ accipit. Vno mō vt de materiali sig⁹ sig⁹ aliquā multitudi nē cōnotādo q⁹ supposita illi⁹ multitudis hēant iter se aliquā habitu dinē vscinitatē vel cognatōis & alit cul⁹ specialis denoiatōis & q⁹ hēant habitu dinē ad vnu principiu a quo descenderūt p⁹ ppagationē vel a quo habuerūt iter se habitu dinē dictā. exēpla patenti lra. Secūdo mō accipit p⁹ principio a quo talis multitudo ē ppagata vel p⁹ loco i quo ppagat ex eo q⁹ rōne celestiu cōstellationū loc⁹ ad ppagationē & cōseruationē ppagatoz cōcurrūt. Et quo p⁹ p⁹ m⁹ bō in nulla istaz significatiōnū d⁹ gen⁹ lz cēt sed significatiōnū aliq⁹ fuit gen⁹ i secūda significatiōe. Secūdo sequitur rōta collectionē hōminū nō esse gen⁹ sed aliq⁹ ista p⁹ positio fuit vā tota collectio hōminū ē gen⁹ puta vū uente p⁹io boie vel nō multo. p⁹ post diluuiū. Tertio p⁹ q⁹ stat aliq⁹ esse gen⁹ in aliq⁹ istaz significatiōnū & desinare esse gen⁹ lz nō desinat esse & sequitur q⁹ scda acceptio ē potio: prima & rō ē q⁹ prius fuit i vū & se cūda a p⁹ia habuit origiē. Tertio mō accipit p⁹ tero formalr cōi q⁹ d⁹ d⁹ t⁹ue sup⁹ior ad terū specifi cū & h⁹ fm noiales. Sz fm reales accipit p⁹ natura cōdicabili plib⁹ spēb⁹ vt est aialias & diffinitur sic.

Gen⁹ ē v⁹el predicabile de plurimis teris spē differentib⁹ cēntialr q⁹ d⁹ d⁹ t⁹ue & directe fm se vel suū formalr synonymū & h⁹ fm noiales. Pro cuius diffinitionis declaratione.

Aduertendū est q⁹ dupli aliq⁹ differunt specie p⁹ie & secūde intentionalr. Illa differūt spē p⁹ime intentionalr de q⁹b⁹ locuti sum⁹ i p⁹cedētī q⁹ō ne in primo arg⁹o contra positioē noialem. Sz se cūde intentionalr illa differūt spē q⁹ sunt teri specifi ci non synonymi sub eodem genere contenti vel i d⁹ vīdūa sub diuersis specieb⁹ cōtenta. Exēpla p⁹imi vt bō & astus. Exēplū scdi fontes & brunell⁹ i p⁹ dicta diffinitione cap⁹ differre spē scde intentiona liter. Quid aut sit directe & q⁹ d⁹ d⁹ t⁹ue predicari ex dicti euadit notum. D⁹ fm se vel suū formalr synonymū q⁹ obliq⁹ obliq⁹ tenē & adiectiuū adiectiue terū sunt v⁹ia lz fm se nō predicent &c. Sufficit nō q⁹ fm se vel fm suū formalr synonymū pdicent. Obli quus āt fm suū rectū. adiectiuū nō fm suū substātū vū predicat. Sed pro intelligētia p⁹dicte diffinitio nis in via realiu.

ficatū hui⁹ teri gen⁹ est scda itētio &c. Sz si diffinat prima intentio sensus diffinitōis est Gen⁹ ē p⁹ sub stracto q⁹dā natura pdicabil⁹ d⁹ differentib⁹ spē p⁹ quo

Aduertendū ē quid discriminis ē inter predicari de plurib⁹ & cē cōdicabile plurib⁹. nā p⁹ natura vel tpe prima itētio grā exēpli ē cōdicabilis q⁹ predicabilis q⁹ predicabilitas p⁹eluppōit cōs cabilitatem & nō ecōtra h⁹ āt p⁹ nā ipa natura p⁹ denoiatur v⁹ē q⁹ predicabile. Pro quo itēz.

Aduertendū est q⁹ p⁹io intellect⁹ cōcipit ordinate concipiēdo ig⁹ exēpli hūanitatē p⁹ abstractiōem p⁹ecisiuā & postea cōparat ipam ad plures singulares boies & tūc causat scda itētio v⁹is tatis & postea intellectus predicat ipam de plurib⁹ non in abstracto sed in cōcreto cōcipiēdo q⁹ fontes est bō & plaro bō & sic de aliis & tūc actu predicat. Et de questio est ad nomē inter reales & noiales quā subicitur vel predicatur in propōe an teris v⁹ quā significata. Nominales dicunt q⁹ subm est teris p⁹cedens copulam. Reales dicunt q⁹ est res signi ficata per talem terū predicatur. Dicūt noiales ē terminum qui sequitur copulam & reales rem signi ficatam per talem terū & d⁹ram in mult. locis i p⁹ logo & p⁹cipue in p⁹ia questioe indifferētē cap⁹ p⁹ subm & predicatum isto vel isto mō. Secūdo ē in p⁹io diffinitione secūda questioe secūda. Sed hic oritur questio q⁹ dicimus fontes est bō v⁹ū pdi cetur ibi natura fontis vel natura plaronia vel cicez ronis. Ad q⁹ rōdetur p⁹ p⁹dues quarum.

Prima est sicut noiales concederēt q⁹ in ista ppōne fontes est homo quib⁹ homo predicat tenendo rem signat esse predicatum eodem mō cō cedatur q⁹ in ista fontes est homo quib⁹ natura hūa na predicatur & sic concedendum est de v⁹itate scra monis q⁹ illa ppō bz infinita predicata.

Secunda ppō oēs nature hūane sūe humanitates sunt vna natura vel vna hūanitas vt significantur per istum terū bō. h⁹ p⁹. nam ille terū bō non significat hūanitatē cōtractā per d⁹iaz in diuiduale determinatam sed hūanitates non diffe runt nisi p⁹entialem cōtractiōem vt dictū est ig⁹ intētiū. Ad hoc declarabitur tractando de concre tis & abstract⁹ in predicament.

Dubatur p⁹io v⁹ū v⁹ē sit genus ad quinq⁹ predicabilia. Ad quam questionem respon detur primo fm nominales & postremo fm reales Solent nominales dicere q⁹ iste terminus predicat v⁹le bz duas connotatiōes. Connotat enīz modū significandi & modū predicandi hoc est supponit p⁹io tero connotādo q⁹ sit formalr cōmune & cū hoc p⁹io predicabile directe de plurib⁹ teris non synonymis & isto mō solet dici q⁹ est passio hui⁹ teri v⁹ē lz p⁹ habitur in posteriorib⁹ esse falsum quia tūc idem esset demonstrabile de seipō non stando tū in hoc. alio mō accipitur ly pdicabile vt cōnotat tū modū pdicādī. Si istē terū gen⁹ pōt cap⁹ duob⁹ modis. cap⁹ Vno mō supponit p⁹ aliquo tero cōnotādo ipm esse incōplexū formalr cōe pluribus terminis formalr cōb⁹ nō synonymis. Alio mō vt cōnotet h⁹ & ēt ipum esse predicabile de talibus teris pdicatiōe directa

nam nulla res potest predicari de plurib⁹ quin prius sit plurib⁹ cōmuni cabilis. ad mō nō pot⁹ predicari in p⁹dicatiōe essentiali quāduatiba & dicitur

okam
scotus

questio

1. p⁹ sortitatez & pl⁹ n⁹ atatez & ceteron ter & sic de illis
tam

in p⁹ istaz significatiōnū aliq⁹ fuit gen⁹ i secūda significatiōe.

prima a scda h⁹ b⁹ ut originē

gen⁹ p⁹ p⁹ formalr est significatiōe est quedā secūda intentio fundata in na relatio ratiōis aliq⁹ predicabili de plurib⁹ spē differentib⁹. Pro quo aduertendū ē q⁹ illd⁹ q⁹ terū connotatiuus significat de formalr significatiōe vocatur per se significatū ei⁹. Et illud q⁹ sig⁹ d⁹ materias significatiōe vocat substractū & q⁹ iste terū gen⁹ de formalr significatiōe sig⁹ secūda itētiōe illa scda itē tiōe dicit⁹ per se significatiōem v⁹ idē d⁹ terū gen⁹ p⁹ p⁹ sig⁹ ē secūda itētio &c. & dicere formalr signi ficatū dat hic doctor intelligere. q⁹ est d⁹ u⁹ formalr sig⁹ & i⁹ tētio & materiale sig⁹ et p⁹ia intentio

Etiam idem ē d⁹ p⁹ se significatiōem & i⁹ tētio & significatiōem formalr. Et etiam idem ē d⁹ i⁹ substractiōem & significatiōem materialr & p⁹ia intentio.

itaq⁹ dicit hic doctor q⁹ scdm om⁹ nominales iste terminus cap⁹ tūc duob⁹ modis vno modo supponit pro aliquo termino cōnotando ipm esse in complexū formalr cōmuni em plurib⁹ terminis formalr cōmuni bz nō sino nomis. alio modo ut supponit p⁹ aliquo termino cōno tando ipm esse in complexū formalr cōmuni em plurib⁹ terminis formalr cōb⁹ nō sino nomis & cōnotando etiam ipm esse p⁹ d⁹ d⁹ b⁹ de talib⁹ terminis pdicatiōe directa

Idem dicitur quod ly gen^{us} est inferior essentiali ad ly uniuersale
quod ly uniuersale dicitur genus

Ex quo sequitur nam iste terminus homo est
in uniuersale respectu istius termini sicut est
et amen non est genus respectu illius
ubi dicitur uniuersale est genus
debet dicitur genus est uniuersale

Questio quarta

Prio modo capiendū ly gen^{us} est inferior essentiali ad
ly uniuersale et ly vlt^{er} est gen^{us} ad istos quinq^{ue} teros
spēs: gen^{us}: dicitur: propriū: et accidēs. Et p^{ri}mo ista est
cōcedenda vlt^{er} est gen^{us} non solum capiendū subm^{od}o sicut
ne sed et materialit^{er}. Et quom^o nō sequitur quod dicitur est
uniuersale respectu alicui^{us} sit gen^{us} respectu eiusdē
mo nō sequitur quod oē vlt^{er} est gen^{us} ut inuēit p^{ri}mo. Sed scdo
modo capiendū ly gen^{us} vlt^{er} nō ē gen^{us} ad quinq^{ue} predicabi-
lilia cū ista predicatio uniuersale est gen^{us} nō sit cen-
talis qd dicitur cū predicatū sit magis notatiuū
q^uo sibi s^{ed} oino accidētale cū nulli^{us} extremi notatio
sit superior ad connotationē alterius. Et eodē modo
dicatur de alijs predicabilibus.

Sed pro via realiū aduertendū ē quod ge-
n^{us} pot^{est} dupliciter accipi. Uno modo ut qd. Alio modo
mod^o. Aliud capi^{er} ut qd qn^{is} aliq^{uod} ppōne enūciat et
aliq^{uod} d^{icitur} accidentaliter uenire. Exēpli grā dicerem^{us}
q^{uod} dicitur capi^{er} ut qd i ista ppōne s^{ed} albe^{re} ē alb^{us}. q^{uod} in
illa ppōne enūciatur albedinē ibere s^{ed} sort^{is}. Et illud
capi^{er} ut mod^o qd i aliq^{uod} ppōne enūciat alicui^{us} ac-
cidentaliter uenire. vñ in predicta ppōne albedo
accipit^{ur} ut mod^o. In tali ppōne denotat^{ur} albedi-
nem alicui^{us} accidentaliter conuenire.

Secundo notandū est quod sicut in prece-
denti qōne dicitur est quod natura gēnica ē cōcabilis plu-
rib^{us} spēs differentib^{us}. Sic dicitur ē vlt^{er}itas ē qd a enū-
ciatōnis cōcabilis plurib^{us} secundis intentionib^{us} spēs
differentib^{us} sicut intentioni gēnis et intentioni spēs dicit^{ur}
ppōne et accidēt^{is}. Et ex h^{is} p^{ri}mo quod vlt^{er} ppōne sicut est ge-
nus ad illas quinq^{ue} intentiones. s. gēnis et spēs et c. h^{is} ē
intentioni secūda quā cognoscat^{ur} ly vlt^{er} est gen^{us} et c. et sic
p^{ri}mo in illa ppōne subm^{od}o capi^{er} ut qd et predicatū ut
mod^o. h^{is} ē intentio uniuersalis accipit^{ur} ut qd et intentio ge-
neris ut modus.

Secundo sequit^{ur} quod adhuc ista ppō ē ve-
ra uniuersale est gen^{us} ad quinq^{ue} vtrūq^{ue} extremū capi-
endo ut modū. q^{uod} tūc est sensus aliq^{uod} qd denotatur
ab intentione vlt^{er}is ē aliq^{uod} qd denotat^{ur} ab intentione
generis.

Tertio sequit^{ur} quod ista est vera gen^{us} ē ge-
nus ad quinq^{ue} predicabilia vtrūq^{ue} extremū capien-
do ut modū. hoc p^{ri}mo ex dicit^{ur} explicando sensum ppō-
nis. Sed capiendū sibi ut qd et predicatū ut modū
clara est eius falsitas.

Ultimo p^{ri}mo in quo sensu venit ista con-
cedenda et i quo negāda gen^{us} est spēs et suo modo bec
sua coincidit cū cōi distinctione noialium qñ distin-
gunt tales ppōnes penes suppositionē materiales
vel personale. vñ qñ noiales concedunt ppōnē alijs
quā similē capiendū subm^{od}o materialit^{er} et predicatū
personalit^{er}. Scotus cōcederet eandē capiendū sibi
ut quid et predicatū ut modū. et sic p^{ri}mo ad dubiū.

Dubitat^{ur} secūdo vtrū hō sit genus vel
spēs specialissima. Ad qd dubiū respōdebim^{us}. Pri-
mo sibi noialē positionē. Secūdo sibi realē imaginatio-
nē. Pro expeditione p^{ri}mi supponendū ē deū posse
creare infinitas spēs ineq^uas perfectas imo inter qñcū-
q^{ue} duas spēs posse creare vnā vnā illaz perfectiorē
et altera iperfectiorē cū hoc non videat^{ur} repugnare
naturis rez et sic dicit^{ur} infinitā potētā. Et si p^{ri}mo

alleges dicit^{ur} p^{ri}mo deauo metaphisice ubi dicit^{ur} quod spēs
sunt sicut numeri modo falsum est inter quoscūq^{ue} nūe-
ros pot^{est} dari ali^{us} vno illoz maior^{is} et altero minor^{is}. p^{ri}mo
exēplo de quinq^{ue} et quinq^{ue}. Dicit^{ur} quod non ponit^{ur} similitu-
do quo ad oia s^{ed} quo ad hoc tūc quod sicut sumpt^{us} q^{uod} bus
cūq^{ue} numeris diuersarū specierū verū est dicere quod
vns est perfectior^{is} alio sic in spēs. Secūdo supponendū
ē quod iste teros hō pot^{est} capi dupliciter. Vno modo ut si ge-
res cōpositas ex materia eiusdē spēs cū materia nra
et ex aia rōnali eiusdē spēs cū aia nra. Alio modo ut si ge-
res cōpositas ex materia cuiuscūq^{ue} sit spēs et ex aia
rōnali cuiuscūq^{ue} sit spēs. Tunc ponunt^{ur} ppōnes.

Prima est capiendū istū termⁱⁿ hō p^{ri}mo
modo sic ē spēs specialissima. sic p^{ri}mo q^{uod} illo modo capiē-
do de nullis est verificabilis nisi sine eiusdē spēs nobis
cū hō nō ē verificabilis de plurib^{us} differentib^{us} spēs.

Secunda ppō si scdo modo capiatur sic est
genus. p^{ri}mo. Nā ex acceptione et supponit^{ur} sequit^{ur}
quod est verificabilis de plurib^{us} differentib^{us} spēs. ex di-
ctis inferunt^{ur} aliqua correlaria.

Primū ē quod iste teros hō p^{ri}mo modo ē spēs
illi^{us} teros hō. scdo modo correlariū p^{ri}mo ex acceptione.

Secūdo sequit^{ur} quod in predicamēto sub-
stantie non dat^{ur} immediatū gen^{us} ad istū termⁱⁿ homo.
P^{ri}mo modo capiendū probatur correlariū. Nā si sic ma-
xime esset ille teros hō scdo modo. Sed probat^{ur} oppō.
Nā ponatur casus quod de^{us} creet vnū indiuiduū alte-
rius aie rōnalis in spēs ab aia nra qd sit. a. et sequit^{ur} quod
de^{us} pot^{est} creare vnū aliud nobis iperfecti^{us} et ipō. a. p^{ri}mo
perfecti^{us} grā exēpli sit illud. b. et sequit^{ur} quod iter. a. et b. re-
perit^{ur} aliqua cōueniētia eēntialis q^{uod} nō reperit^{ur} inter
nos et b. s. ab illa cōueniētia abstrahibilis est vnus
conceptus q^{uod} representet. a. et b. et non reperit^{ur} nos.
q^{uod} quidē cōceptus est genus cū predicet^{ur} de. a. et b. q^{uod}
spēs differunt^{ur} et et teros qd dicitur inferior ad ly hō se-
cūdo modo capiendū s^{ed} ly hō scdo modo capiendū si erat
genus immediatum ad istum terminum hō p^{ri}mo modo
capiendū et eodē modo poterit^{ur} p^{ri}mo quod nihil aliud ē
immediatū genus ad illū terminū homo p^{ri}mo modo
sumptum. Et contra hoc p^{ri}mo fieri argumenta diffi-
cilia. q^{uod} tūc melius quadrabit in p^{ri}mo posterior^{is} circa
illud capitulū in quo inquit^{ur} p^{ri}mo an in predicatō eēn-
tialibus detur infinitus processus. Sed contra p^{ri}mo
mam propositionem solet sic instari ly hō predicat^{ur}
tur de sorte et plato et sotes et plato differūt spēs s^{ed}
prima p^{ri}mo falsa. Ad inoz p^{ri}mo. Nam iste par-
tes et iste partes differunt specie et iste partes et iste
partes sunt sortes et plato s^{ed} sortes et plato differūt
spēs. Ad inoz p^{ri}mo demonstrādo per p^{ri}mo p^{ri}mo ma-
terias sort^{is} et platonis et p^{ri}mo eoz sort^{is} istat^{ur} quod iste
ptes. s. iste materie nō sūt eiusdē spēs cū istis formis
et minor est nota tenēdo rotū cē suas ptes. Ad istud
argū non nimis i radice solutū pot^{est} dupliciter dici.
Vno modo negādo minorē p^{ri}mo p^{ri}mo. Et ad p^{ri}mo
negatur maior et probatio nulla est. Nam non suffi-
cit ad veritatem huius iste materie et iste forme dif-
ferunt specie quod iste materie non sūt eiusdem speciet
cum istis formis. Sed euz hoc requirit^{ur} quod iste ma-
terie et iste forme non sūt eiusdem speciet quod fals-
um est. Nam Sotes et Plato sunt eiusdem speciet
et Sotes et Plato sunt iste materie et iste forme et

ē dicit^{ur} quod si a uniuersa
capiatur p^{ri}mo suo gen^{us} hoc est
et in casu uniuersale uniuersa
et sic capiatur p^{ri}mo suo
p^{ri}mo hō p^{ri}mo dicit^{ur} materialit^{er}
p^{ri}mo dicit^{ur} quod uniuersa
ale est gen^{us}.

atq^{ue} subiectus
sit magis connota
tribum quam p^{ri}mo

sic p^{ri}mo qz illas
res salitas ex sup^{er}
or quaz hiet hiet aliq^{uod}
connotatiōis puta nō
p^{ri}mo spēs. et diffiniet^{ur}
et sic de omnib^{us} alijs
quib^{us} predicatur. et
enominat^{ur}. uniuersali-
as et in connotatiōe
la post sup^{er} cor
un dicit^{ur} car^{is} fatu^{us}
elatio. Ratioz que vo-
atur secūda intentio
suz p^{ri}mo de p^{ri}mo
spēs differentib^{us}. et
dicit^{ur} q^{uod} s^{ed} s^{ed} s^{ed} s^{ed}
tioz s^{ed} s^{ed} s^{ed} s^{ed} s^{ed}
t^{er} s^{ed} de quib^{us} s^{ed}
ales connotatiōes s^{ed}
un^{us} s^{ed} ut p^{ri}mo p^{ri}mo
natur gen^{us} uniuersale
t^{er} cap^{it} s^{ed} in tentib^{us}
p^{ri}mo ab illis s^{ed} q^{uod}
s^{ed} un^{us} te connotatiōis
s^{ed} un^{us} multe etiaz atq^{ue}
diuers^{as} secūda intentio.
erunt. s. dicit^{ur} dicit^{ur} q^{uod} uniuersa
connotatiōis secūda intentio spēs differentib^{us}

go iste materie et iste forme sunt eiusdem speciei. Et q solutione aliq sequunt correlaria quorum.

Primum est aliq sunt unum speciei et desinunt esse illi speciei non tamen desinunt esse. probatur correlariuz ille quatuor partes iam sunt speciei humane et post mortem sortis et platonis erunt et non erunt speciei humane. Et si dicatur philosophum dicere impossibile esse aliq variare suam speciem. Pro illo ponitur.

Secundum correlarium illud dictum philosophum non est sic intelligendum quod non est possibile ita esse ut primum correlarium enunciat scilicet quod non est posse quod aliq sunt alicui vel aliq sunt speciei et quod postea sunt et non sunt alicui speciei vel aliq sunt speciei cui vel quod erant antea quod procedit. Nam iste materie et iste forme quod diu sunt sunt speciei materie et forme: potest secundo dici quod ista est sua sortis et plato differunt speciem per argumentum factum. Sed nihil contra diffinitionem que sic intelligitur. Bene patet de pluribus diuisive de quibus verum est dicere quod differunt specie diuisive sub eisdem terminis sub quibus generum predicatur de eis modo non est sic in proposito quia ista est falsa sortis differunt specie a platone potest et dici quod sortis et plato non sunt boies specie differentes scilicet sunt materie et forme specie differentes potest ad huc dici quod in diffinitione capitur differre specie secunde intentione et non proprie ut sit sensus predicatur de pluribus terminis specie differentibus secunde intentione. Sed per viam realium intelligenda supponit unum superius dictum quod est conceptus simpliciter. quo supposito ponit talis conceptus.

Dabilis est aliq conceptus simpliciter simpliciter sicut conceptus ultimam diuisam et conceptus enim per vias diuisas intelligo diuisas indiuiduales et specificas. Ista conclusio ponitur a Scoto in primo di. ij. et in. et sic sic probatur quod vel conceptus ultime diuisie sicut conceptus sortis vel rationalitatis est simpliciter simpliciter non. Si primum propositum si secundum sic arguitur est resolutibilis in plures conceptus quorum unum est contractus et alter contrahens. capitur illud contrahens et quod dicitur illo ut prius et si datur per affirmatiua bene propositum. si negatiua resoluatur ut prius et sic tandem ventendum est ad aliquem conceptum non resolutibilem vel dabitur processus in infinitum. Sed secundum non est dandum quod tunc nihil esset perfecte et distincte cognoscibile cum ad aliquid perfecte et distincte cognoscendum oportet est distincte cognoscere omnem conceptum in eo inclusum. Sed simpliciter est infinitus conceptus cognoscere cum non possimus infinitas noticias dandum est primum hoc arguitur est bona persuasio et medietatis ratio probabilis ad probandum conclusionem propositam sed non concludit. Tunc primo diceret notialis quod verum est quod nihil potest perfecte a nobis cognosci diceret secundo quod naturalis non possumus bene infinitas noticias non facientes unum non tamen est verum supernaturalis. tamen pro via scoti concludit argumentum quod ponit statum in formis ut per tertio. xij. di. Et qua conclusione quocumque probata sequuntur aliq correlaria quorum.

Primum est in diuisis essentialibus non recipitur genus nec species. Nam illo dato conceptus diuisus non est simpliciter simpliciter ut per ex terminis. Ex quo sequitur secundo quod ista propositio diuisa indiuidualis est natura cuius vel edicabilis quia aliq scotista concedit ut per in suis predicabilibus est oino impletis. Nam diuisa indiuidualis

bus nihil est edicabile quod opposito dato sequitur quod conceptus non est simpliciter simpliciter ut per intelligenti que dicta sunt igitur bene propositum de falsitate huius diuisa indiuidualis est edicabilis. Sed dicendum est quod sicut nominales dicuntur quod iste terminus homo significat quod est boiem non significando aliq oibus boibus edicabile. ita iste terminus diuisa indiuidualis significat quod est diuisa indiuidualis non significando aliq eis edicabile et forte non mediante uno conceptu mentali. Et quod oibus per quod necesse est dare immediatum genus supra speciem specialissimam alia sequitur quod conceptus specificus esset constitutus ex infinitis conceptibus quod evitare intendimus et sequitur quod tenentes istam opinionem tenent negare deum posse producere iter quascumque duas species unam aliam perfectiorem vna et imperiose alia quod sic probatur. Nam capiamus illas duas species et sint homo et equus et sit. a. spes media et sequitur quod a. et homo magis essentialiter conueniunt quod homo et equus et per suum modum arguendi homini et a. est aliq natura edicabilis que non est edicabilis homini et equo si necesse est concedere si inter quoscumque duas species potest dari media quod conceptus specificus. homo. ista humanitas constituitur ex infinitis conceptibus imo magis est quod ex ista opinione sequitur quod est status in speciebus productibilibus adeo ut intelligatur per quod tamen apud scotum problema est et utrumque correlarium credo euidenter ex opinione sequitur.

Dubitatur tertio utrum iste terminus albus sit genus vel spes specialissima. Pro cuius solutionis intellectui. Aduertendum est quod ille terminus albus secundum significationem quam habet non potest esse genus quod sic probatur. Nam ad hoc quod aliq terminus sit genus sufficit et requiritur ut per ex eius diffinitionibus quod bene sub se terminum quod dicitur inferiori formaliter communem vel quod predicetur de pluribus essentialiter quidditatiue et directe que differunt specie. Habere sub se terminum quidditatiue inferiori nullo alio est quod datur terminus de quo predicatur essentialiter quidditatiue et directe et non econtra quomodo iste terminus sortis est quidditatiue inferiori ad istum terminum homo et iste terminus homo ad istum terminum animalis si talis terminus inferiori fuerit formaliter communis terminus superioris erit genus. Si vero non fuerit tantum spes specialissima et quia iste terminus albus non habet sub se terminum quidditatiue inferiori formaliter communem non est genus hoc autem quod assumitur sic probatur quia si haberet talem terminum sub se vel esset iste terminus homo albus vel album hac albedine incompleta capiendo demonstrando quacumque volueris albedinem. Sed non primum cum ista predicatio homo albus est albus sit predicatio idemptrica cum predicetur synonymum de synonymo quo ad modum significandi formaliter penes quem modum signandi dicitur attendi in proposito superioritas vel inferioritas vel synonymitas igitur ly homo albus non est terminus quidditatiue inferiori ad istum terminum albus. Unde recedens per quia isti duo termini homo albus et album idem de formali significato significant nec secundum est dicendum cum ly albus hac albedine non sit formaliter conceptus igitur intentum. Ex quo per quod ad dubium est dicendum.

Secundo contra hoc sic arguitur quod tunc sequitur quod ista non esset directa becardo; et arbor quam tamen

inc. intell. qd. dicitur de conceptu tu obiecto vali

Nota hic in nom alio q. hie res sit genus signi. et. & Respondeo q. non sub se ter. inferiori formaliter communem. & hie q. dicit de pluribus essentialiter & Inq. & dico becardo differet

Questio quarta.

nota qd ad singla
rationem alicuius
cognoscitur ubi no seq si
dicitur et hui con
notate p tales ty cog
notatur ut si ista
is albū. simpliciter
Sic dicēdo. hoc albū
solū supponit p ista
dore demonstrato qu
a p albedine et hoc be
nū est. sup p eo in
connotando dicitur
albedine sub dī sūmō
re putā istaz. hūm
ex quo tūz hūto qd
connotatur. oī est
tēs complex. Et hoc
sz sūmōz sz scū
q vocat clarissimū
est oppz. sz boez hū
sz qūz considerat gra
maticū. q pēti
solū. q pēti
noz in dī sūmō
p pōlet pōt dī sūmō
sit p pōt hū est me
oī dī sūmō in mente
sz albū quī forme
conceptū dī sūmō
tūto omīqz dī sūmō
albū q p qūz dī sūmō
notatōis pōt hū
se dependēt. et ist
est qd est iam solu
tūz p illaz particū
quāz qūz et etiqz p
flet sūmō sic dī sūmō
ad Maxima. in qūz
dī sūmō. Si ist a
tū hū sub alīna p pōt hū
tūm nō faret Matū dī sūmō
q dī sūmō alicuius tēs in mētē quīz in mētē nō forme cōceptū
dī sūmō p tales ty. hūo intēntū q. Mī hūo nō faret
mā. hūo q dī sūmō. hūo q dī sūmō. hūo q dī sūmō. hūo q dī sūmō.

Aristoteles directā pcessit i predicamēto substarie.
Ad hūndet q illa ē idēpica qz predicat tynonimū
de tynonimō quo ad mōdū signat formale 7 ad ar
stotele dr q tpe cepit subz loco vni? teri ppy ad dī sūmō
signis ista ardore vt mōd? et ē in predicamētis.
Secundo sic argi imponat iste tēs. a
ad signū aliqd cognōtādo q beat. c. albedine vel
b. albedine quo facto seqtur q ly. a. ē tēs q dī sūmō
ue inferior ad ly albū cū ista. a. ē albū ē q dī sūmō
7 directā 7 cum ly. a. sit formālī cōe seqtur ly albū
esse gen? qd est intētū. forte dicit casu n esse ipōes
nā sicut nō dat vni? tēs q absolute significet duas
albedines quā significet oēs ita nō dat vni? tēs q
cognōter duas albedines qn cognōter oēs nā vtroz
bz ratio equalis ē.
Contra hoc argi sic aliq conuenientia
accidētalis ē reperibilis inter aliqs albedines que
nō repli iter oēs q poterit vni? cōcept? dari repūtās
illas duas albedies 7 nō repūtās oēs. loquor dī repū
tatiōe cognōtatiua. Rūdet per aliqs ppōnes qūz
Prima est conceptus absolutus non
ē abstrahibilis nisi a pueniētia eēntiali. pbat ppō.
Nā talis cōcept? nō repūtāt sua significata sub aliq
accidētali pueniētia vbi causa iste cōcept? hō nō repū
tat boies sub aliq accidētali pueniētia cū nō repūter
eos vt sedentes nec vt albos nec vt currentes 7c.
Secunda ppō concept? notatiū? be
ne pōt abstrahi a pueniētia accidētali quo ad signi
ficatū formale sz quo ad significatū materiale semp
abstrahit a pueniētia eēntiali. Pro cui? ppōnis in
telligētia aduerēdū ē qd abstractionē hūi? cōceptus
albū reqrit cōcept? absolut? significās oē illd qd ly
albū significat de materialī 7 cōcept? absolut? signā
oē illd qd ly albū signē de formalī ab at. pbat sic. Max
prim? cōcept? quē itellec? format nō pōt esse cogno
tatiū? qd sic oī dī sūmō. nā ad pūm cōceptū quē itellec?
format necesse ē obiectū pcurrere vel supplēs vices
obiecti. Nā alī itellec? se solo sufficeret ad produ
ctionē primū cōcept? seqrent duo in cōueniētia. Pri
mū ē q pduceret infinitos cōcept? 7. Secūdū ē null?
illoz cōceptūū esset absolut? vel cognōtatiū? singla
ris nec cōis cōplex? nec icōplex? quoz primū im
possibile ē. 7 scdm iplicat ptradictionē. seqlla pbat
Nā si se solo sufficeret ad pductionē alicui? cōcept?
tū de se sit indifferēs ad infinitoz pductionem seq
tur q pduceret infinitos vel nullū. nec valet dicere q
siet determinatio a voluntate qz voluntas vt inqt Aus
gustin? in encheridīo 7 i libro de vā 7 falsa pnia vo
luntas nō fert i incognitū 7 sic p3 seqlla primū icon
ueniētis 7 facile ē pbare secūdū icōueniēs. nā nō ē
assignabilis rō qre talis cōcept? erit absolut? vel cō
notatiū? cōplex? vel icōplex? cōis vel discret? sz sic ē
q nō pōt ee qūz illoz q nullū illoz erit qd ē intētū
De pūo cōceptū ab intellectu formato intellerit Aus
gustin? qū. ix. libro de trinitate dixit. A cognoscere 7
cognitō parit noticiā. Dabem? igr istā ppōnē pba
tā q ad productionem primū conceptus requiritur
obiectum dī vel supplēs vicem obiecti. qz si de? sup
pleret vicē obiecti obiecto nō esset op? Obiectū at
non imutat intellectu ad formationē cōcept? cōno
tatiū immediate vbi causa. Albedo nō imutat itellec?

ctū ad formandum istum conceptum albū imedia
te hoc p3 qz ille conceptus aliud ab albedine repū
tat q prius imutat intellectu ad formādū cōceptū
sibi propriū qz ad formādū cōceptū alteri? rei repū
tatiū 7 hō qz nulla res ducit nos in cognitionē at
terius nisi p cognitionem ppiā. Ex quo p3 q ante
qz intellectus format conceptū cognōtatiū op? est
ipm hūe duos cōcept? quoz vni? repūter significatū
materiale tēs cōnotatiū 7 ali? significatū formale
Et sic p3 q necesse ē semp dare aliquid cōceptū abs
olutū q repūter illud qd tēs cōnotatiū significat de
materiali 7 vnus alius absolut? cōceptus q repūter
illd qd tēs cōnotatiū signē de formalī. Ex quo ife
ro vni? correlariū ptra Būllermū olā in plogo. q.
1. 7 contra aliacensem in primo. q. iij. articulo. j. qui
dicit q substantie possumus habere cōceptum ab
solutū 7 in hac materia vide in posteriorib? vbi ad
longū tractabitur libro pūo caplo pūo.
Secunda ppō principalis est sumptis
duab? albedinib? eā intētis verū est dicere q hūit a
liquā pueniētā accidētālē inter se q nō reperit iter
oēs albedines. nā sunt intēse vt quoz vel vtrū q dī
dē intēto nō reperit iter oēs albedines 7 p pūis aliq
pueniētia accidētalis reperit iter illas q non reperi
tur inter alias.
Tertia ppō dabilis est vnus cōcept?
cognōtatiū? q dī formali significato representabil
illas duas albedines sub tali pueniētia accidenta
li sed non alī hoc p3 pro pūa parte. nā vt dicitū ē cō
cept? cognōtatiū? quo ad significatū forale abstrah
itur ab accidētali pueniētia q repūtabit illa pūse i
ter q reperit talis pueniētia accidentalis. Secūda
pars p3. Nam si non representet illa sub illa conue
nientia accidētali sz sub aliq que conuenit alijs nō
solū illa sed et alia repūtabit. Verbi grā. dico q est
vni? conceptus in mente repūans aliqd dī materia
li significato cognōtando q beat albedine intēnsaz
vt tria vel vt quattuor 7 talis concept? de formalī nō
representat omnem albedines. Sed precise albedi
nem vt tria vel quattuor intēnsa. Ex quo p3 q nō
est possibile dare vnum conceptum qui precise con
notet. a. albedinem vel. b. albedinem sub dī sūmō
ne cum talis conceptus nō representaret illas albe
dines sub aliq conuenientia que non conuenit om
nibus albedinibus. 7 sic p3 q casus positus non est
admittendus de impositione de ly. a. Sed si impos
nas q significet aliqd de materiali cognōtando q
habeat albedine intēnsam vt tria vel quattuor do
ctum. Sed tunc ly. a. non est q dī sūmō inferi? ad
ly albū cum nullus illoz terminoz cōnotet intrinse
ce nec alicui? cōnotatio ē superior ad alteri? cōno
tationē cū abstractū de ly albū non predicet eēntialr
q dī sūmō de abstracto de ly. a. penes quē modum
possumus cognoscere aliquid tēm hūe cōnotationē
superiore ad cōnotationē alteri? 7 sic p3 qd fm pos
sitiones noialitū reputo esse dicēdū ad dubiū pposi
tū. Sed fm doctorū em subtillem.
Aduertendū est q illa predicatio albū
est coloratū nō est eēntialis q dī sūmō nec directā
tū nullū extremoz sit predicabile vel vīe nec ponat
in predicamento 7 rō est qz ea q in predicamento

ponunt quodlibet est incompletum si est in se unum secundum philosophum in ante predicamentis. Eorum quod secundum nullam completionem dicitur quedam substantia. quedam significat quantitatem. Sed si albus non significat aliquid unum cum subiectum et accidens non sunt unum per se vel simpliciter sed per accidens. unitas autem per accidens est minor quam unitas simpliciter vel per se quod idem est hoc per Scotum in primo distinctione secunda questione quarta. Et si dicas quod albedo est unum simpliciter vel per se ut per se opponit a ly per accidens et albus sola albedine significat. Aristoteles in predicamento substantie igitur propositum. Respondetur quod albus deformali significat terminum significat albedine sed de materiali significat rem albam et sic utraque significatio dicitur ens per accidens. Pro quo in intelligetia declaro modos unitatis sub breuitate. Primum gradus unitatis aggregationis nulla enim possunt esse minus unumquam illa que sunt unum per aggregationem. Secundus gradus est unitas ordinis que ultra aggregationem addit ordinem. Tertius gradus est unitas per accidens que ultra aggregationem et ordinem addit inheretiam. Quartus gradus unitas realis. Quintus unitas formalis. In ille tertius unitas aggregationis significat relationem inter illa que sunt unum per aggregationem. unde acerum et lapidum dicitur unum per aggregationem. Si crederetur multum dicitur unum unitate ordinis que ultra aggregationem habet inter se ordinem superioritatis et inferioritatis. Si subiectum et accidens ei inherens sunt unum per accidens. nam ultra aggregationem et prioritatem temporis vel nature qua habet subiectum respectu accidentium accidens ei inest. unde unitas per accidens est illa inheretia accidentis ad subiectum cuius ratione eius subiectum et accidens dicitur unum per accidens neque oportet ibi multiplicare relationes. Unitas realis est unitas eorum que sunt una res sicut fortis et sua humanitas. Si illa sunt unum formaliter que sic se habent quod nihil includitur in uno quin includatur in alio et contra quomodo humanitas est terminum humanitas iuxta sententiam auctore in quinto methaphisice equitas est terminum equitas. Ex quo patet quod ly albus non est terminus specificus nec ly coloratum que terminus genericus cum non significet unum simpliciter vel per se sed per accidens voco terminum genericum terminum significat naturam que est genus et terminum specificum que significat naturam que est species.

Dubatur quarto utrum deus ponatur in predicamento et questio est satis ad propositum ad videndum utrum deitas sit natura specifica vel generica vel singularis. Circa istam questionem opposita opinantur reales et noiales ideo ut in hoc dubio firmem ordinem quem in precedentiibus dubijs tenuimus primo declarabitur intentio noialium et postea realium ymaginatio assignabitur sicut opinio in a gustri georgii que iste terminus substantia capit dupliciter. Uno modo ut significat rem que non est apta nata alicui inherere tanquam accidens quod ponitur ad differentiam forme substantialis que licet inheret materie non tamen inest tanquam accidens cum et ipsa et materia fiat unum simpliciter quod non fit et subiecto et accidente. Alio modo accipitur ly substantia pro illo quod potest per se existere et non potest esse alicuius per se subiectum accidentis. Tunc dicitur quod si iste terminus substantia ut est genus generalissimum primo modo capiat deus est substantia et est in predicamento substantie. Si vero secundo modo capiatur neque deus est substantia nec ponitur in predicamento substantie. Sed hoc totum in primo questione sexta mouens hanc questionem ponit hanc distinctionem dupliciter aliquid potest poni in predicamento. Uno modo tanquam per se coordinatio nis predicamentalis. Alio modo tanquam res signa per terminum in predicamento positum primo modo terminum tertium in predicamento

ponitur nam predicamentum nichil aliud est quam coordinatio vel aggregatio terminorum que inter se habet ut superius et inferius que additatie distinctioe posita sequuntur propositiones.

Prima est iste terminus deus ponitur in predicamento primo modo probatur propositio nam iste terminus spiritus est genus ad istum terminum deus ergo iste terminus deus ponitur in predicamento primo modo. prima tenet ex terminis declaratis et Antecedens probatur. nam iste terminus spiritus predicatur essentialiter et directe quidditative de isto tercio deus et de alio quo tercio absoluto signante rem specie differetes a re pro qua supponit ly deus ergo ille terminus spiritus est genus ad ly deus consequentia tenet per distinctionem generis et asis probatur. nam quilibet istarum est essentialis quidditative et directa deus est spiritus angelus est spiritus et deus et angelus specie differunt ergo propositum et habetmet propositum cum eadem probatione posuit gregorius in primo distinctione octava questione tertia articulo secundo et addit quod ly spiritus strictissime predicatur in quod de deo cum iste sit quidditative deus est spiritus et hoc est spiritus demonstrando deum quo modo non prederem ly coloratum predicari in quod de ly albus cum non predicet quidditative de pronome demonstrate rem albam bec enim est accidentalis hoc est coloratum demonstrando fortis album qua distinctione scilicet predicari in quod primo vel secundo modo postea georgii bruxellensis posuit in suis predicabilibus.

Secunda propositio est secundo modo illa res que est deus ponitur in multis predicamentis bec non eget probatione nec illo modo est inconveniens aliquid esse in pluribus predicamentis. Alia sunt opinio scilicet thome qua ipse posuit in prima parte questione tertia articulo primo dicens quod deus non ponitur in genere cuius ratio est que continet in se omnium entium perfectiones. Pro cuius declaratione.

Advertendum quod duplex est continentia ut ad propositum sufficit. Queda est continentia actualis. Alia est continentia eminentialis vel eminentie. Prima est que aliquid continet aliud tanquam parte sui quo modo fortis continet suam animam et sua materia. Alia modo alia continentia est que aliquid continet aliud perfectione vel in valore quo modo dicimus bonum continere finem suum que est perfectio eius et scilicet continet in se solidum que est maioris valoris quez modum dicendum impugnat scotus in primo distinctione octava questione secunda dicens quod ex illo modo arguendi probaretur quod substantia non ponitur in predicamento quod sic ostendit quod vel loqueris de continentia actuali vel de continentia eminentiali. non primus cum illo modo deus non continent oes perfectiones ut ex declaratione teozum apparet ergo oportet intelligere de secunda continentia. Sed cum substantia continent perfectiones accidentium omnium sequitur quod non poneret in predicamento. forte aduersarius diceret quod ex illo non sequitur si quod non ponatur in alio predicamento accidentium que non esset maior ratio que poneret in uno quam in alio cum quilibet perfectionem eminenter continent et sic declarat prima ratio que cum deus eminenter continent omnium predicamentorum perfectiones non est dabilis ratio quare magis in uno quam in alio ponatur predicamento et licet ista deductione non impugnet scotus potest tamen apparenter impugnarit isto modo dicendo quod deus non continent eminenter oes perfectiones predicamenti substantie. Itaque non est dubium quod contra dicentem quod deus ponitur in predicamento substantie arguendi per se capitium cum impossibile sit quod aliquid sit seipso perfectum vel per se terminum eminenter continent quod idem est. doctor tamen subtilis tenens eadem conclusionem aliter probat cuius probatio et

completus difficultatis videbit in q̄st̄e d̄ differētia
Et advertēdum est q̄ ista opinio secūda non eō
cederet aliqd̄ poni in p̄dicamēto tanq̄ signū vel tanq̄
terius de quo t̄n̄ in p̄dicamētis dicem̄. restat hic vnus
dicere q̄ nominales b̄n̄ eē cederent in differētijs essen
tialibus vnā differētiā esse gen̄ ad aliā aut̄ oppositū
dictum ē et mēte scotillaz hoc autē patet nā ly senti
bile ē genus ad ly rationale vt et dictis patet: sed opti
mo nominalis videt̄ clarior: et facilior: et hec de genere
dicta sufficiant.

¶ Sequitur quinta questio de specie.

¶ Sequitur textus.

Species autem dupliciter dicitur
Primo modo dicitur species vni
uscuiusq̄ rei forma: vt ibi. p̄ami spe
cies digna est impio. Secundo mō
dicit̄ species id qd̄ ē sub assignato genere: vt hō ē
species alalis et albus siue albedo est species colo
ris: et triagul̄ spēs figure. Et si dicat aliquis q̄
gen̄ prius diffinitum est per speciem. ergo spēs
nō debet diffiniri per genus. Ad hoc dicit̄ q̄ ge
nus et species dicuntur relatiue: q̄ genus ē alicui
i⁹ genus: et species est alicuius spēs Ideo necesse
est i vtrozumq̄ rationibus vtriusq̄ vti. Et diffinit̄
species tripliciter. Primo sic. Spēs ē que poni
tur sub genere. Secundo sic Spēs est d̄ qua ge
n̄ in eo qd̄ quid p̄dicatur. Tertio sic Spēs ē qd̄
predicat̄ de plurib⁹ differētib⁹ numero in eo qd̄
quid. Et differt̄ hec tertia diffinitio a duabus pri
mis: quia ipsa h̄n̄ conuenit̄ h̄n̄ specieb⁹ specialis
simis: alie vero conueniunt speciebus subalternis
Quod aut̄ sint alique species specialissime: patet
Nam i vnoquoq̄ p̄dicamēto est qd̄dā genera
lissimum supra qd̄ non est aliud superueniens ge
n̄: et quoddā specialissimum post qd̄ nō erit alia
inferior spēs et quedam intermedia q̄ respectu di
uersorum sunt genera et spēs. At in predicamen
to substantie substantia est genus: sub quo ponitur
corpus sub quo corpus aiatum: sub quo aial: sub
quo rationale: sub quo homo: sub quo socrates et
plato. et particulares hoīes. Et inter ista substan
tia est genus ḡn̄alissimum cum sit solum genus
homo vero est species especialissima cum sit solus
spēs postq̄ nichil ponit̄ qd̄ possit diuidi Corp⁹
vero est species substantie et genus corporis aiatī et
etiā alia intermedia genera respectu inferiorū et
spēs respectu superiorū. Et p̄dictis iferuntur aliq̄
correlaria. Primo ē q̄ intermedia h̄n̄c duas habi
tudines q̄ sūt genera respectu inferiorū et spēs res
pectu superiorū. Secūm ē q̄ extrema solū h̄n̄c vnā

habitudinē vt ḡn̄alissimū habet habitudines ad
inferiora respectu quoz d̄r genus. sed non ad su
piora cum sit sup̄genū et primū p̄cipium. Spe
cialissimum autem h̄z habitudinem ad superiora
respectu quoz est spēs. sed nō ad inferiora. q̄ res
pectu illorum etiā dicit̄ species differēter tamen
q̄ dicit̄ species idiuuoz tāq̄ cōtinēs ea et supe
riorū tāq̄ ab eis cōtēta Unde p̄dicta correlaria
p̄mo p̄b̄nt per diffinitōes ḡn̄alissimi specialissi
mi et intermediorū. Generalissimū dupliciter diffinit̄
Primo sic Ḡn̄alissimum est q̄ cū sit gen̄ non
est species. Secūdo sic. Generalissimum ē supra qd̄
nō est aliud superueniens genus. Specialissimum
vero tripliciter diffinit̄. Primo sic Specialissimū
ē qd̄ cū sit species nō est genus. Secūdo sic Spe
cialissimum est qd̄ cum sit spēs non diuidit̄ in speci
es Tertio sic. Specialissimum ē quod de pluri
bus differētib⁹ numero in eo q̄ quid p̄dicat̄
Intermedia vero sunt genera et species respectu
diuersorum. ergo ip̄a h̄n̄c duas habitudines. et ex
trema vnā. Secūdo p̄b̄nt p̄ similitudinē in na
turalib⁹. q̄ sicut in familijs vnus est tm̄ filius vt
agamenon et ali⁹ tm̄ p̄ vt iupiter. et alij patres et
filij respectu diuersorū. vt atrides pelopides et tā
talus. ita in coordinatiomb⁹ p̄dicamentālib⁹ est
aliqd̄ qd̄ ē tm̄ spēs vt especialissimū. et aliqd̄ quod
est tantum gen̄ vt generalissimū. et aliqua q̄ sunt
genera et spēs respectu diuersorum sicut sunt in
media ¶ Sed i hoc ē dissimile q̄ i familijs oīa
reducunt̄ ad vnum puta ad touem. S̄z non est
sic in generibus quia si omnia reducerentur ad
vnu hoc esset maxime ad ens tanq̄ ad genus.
sed ens non est omnū commune genus. Tūz q̄
tunc oīa essent eiusdem generis quod est falsum
Cū sint decem genera quasi decem rerū prima
principia. Tūz secūdo q̄ si quis oīa entia vocet
e quoce nuncupauit et nō vniuoce ¶ Tūz tertio
q̄ ens nō d̄r de decem predicamentis secūdū eā
dem rationem. ergo non oīa reducunt̄ ad ens tā
q̄ ad genus ¶ Tertius correlariū. Descendēs
a generalissimo ad especialissima d̄z i specialissimis
vt plato iubet quiescere. P̄z q̄ decem sunt solū
ḡn̄a ḡn̄alissima et etiā specialissima sunt in nume
ro finito licet nobis ignoto Individua autēz sūt
ifinita Et p̄pter hoc sicut dicit̄ plato sunt ab arte
relinquēda. neq̄ eorum potest fieri disciplina. et
p̄ cōsequens nō est ad illa procedendum sed stan
dum in specialissimum. ¶ Quartum correlariū

Species est terminus
indivisibilis in se
terminus quidditas
superioris.

descendens a generalissimis ad especialissimā di-
 uidit multitudinem. s; ascendens eōtra colligit
 multitudinem. patet quia species est collectiua si-
 ue significatiua multorum in vnā naturā siue cō-
 ceptus. 2 magis id quod est genus pticularia ve-
 ro significatione diuidunt gen⁹ qđ ē vnū signūz.
 ergo correlariū verū. añs patet qz participatione
 speciei plures homines sunt vn⁹ homo. sed signi-
 ficantur per istum terminum homo. id est parti-
 cularibus hominibus vnus 2 communis sit plu-
 res. id est qz p vnū signum significabant nunc
 per plures terminos discretos significātur. ergo
 singulari re est diuisiūm 2 commune collectiūm
Quinrum correlarium genus predicatur de
 specie et nō econtra p; qz superiora predicantur
 d suis inferioribus 2 non econtra sed genus ē su-
 perius ad especies cum diuidatur in plures spec-
 es. ergo gen⁹ predicatur. 2 cetera. Maior patet
 quia in predicatione directa oportet equa id est cō-
 nertibilia de equis predicari vt hinnibile de eqno
 vel maiora id est superiora de minoribus vt aial
 de boie. Sed minora id est inferiora d maiorib⁹
 minime predicantur vt non dicimus animal esse
 boiem directe sicut boiem esse animal **S**extū
 correlarium genus predicatur de spēbus 2 indi-
 uiduis. spēa aut de indiuiduis p; quia superiora
 semper de inferioribus predicantur vt socrates ē
 homo animal et substantia. ergo genus gene-
 ralissimum predicatur de generibus speciebus 2
 indiuiduis. species. de indiuiduis. Indiuiduum
 d vno solo particulari predicatur vt socrates. hoc
 album. hoc veniens et sophronici filius si solus
 socrates sit ei filius Quod autem talia sint indiui-
 dua patet quia indiuidua sunt quorum collectio
 proprietatum vnius nunq̄ in alio eadem erit: s;
 proprietates socratis nunq̄ in alio eadem erunt
 non loquendo de illis que sibi conueniunt in quā-
 tum est homo que communes sunt pluribus: er-
 go socrates est indiuiduum **E**x predictis pa-
 tet qz genus est totum cum contineat speciem.
 Indiuiduum autem est pars cum contineatur
 sub specie. species vero est totū 2 pars qz ē pars
 alteri⁹ scilicet generis 2 ē totū alijs sc; i diuiduis
 Et sic patet quid sit genus. quid species 2 quid i
 diuiduum. quid generalissimum 2 specialissimū
 et quot modis dicuntur genus 2 species.

Queritur vtruz ea que porphirius
 dicit de specie sin benedicta. **I**dro solu-
 tio ne aduerte qz hic porphir⁹ dicitur
 de eispece. Et dicit primo quot modis
 accipitur Secundo tres diffinitiones
 assignat speciei. Tertio pbat aliquod esse specialissimū
 2 aliquod esse generalissimum 2 quid sit vtrumqz eis
 nō esse genus ad omnia dicit 2 i fine aliqua correlaria
 ponit. Dicit ergo primo iste terminus species capitur
 duobus modis vno mō pro vniuersaliqz rei forma
 id ē terminus connotatus supponens de materiali p
 homine connotando qz sit ita proportionaliter quat⁹
 quo ad omnem dimētionem 2 ita debite coloratus se-
 cūdm qz magis decet naturam humanā quāiem spe-
 ciem 2 formam benedictus christus habuit secundūz
 sicut p salmistes Spectosus forma pre filijs hominis
 et isto mō non est ad propositūz. Alio modo accipitur
 pro illo qđ ponitur sub assignato genere que quidem
 diffinitio secundum nominales sic stelligenda ē species
 secundo modo accipitur pro vniuersali aliquo vel pre-
 dicabili de quo aliquis terminus generic⁹ quidditati-
 ne 2 directe predicat. Exemplum de ly homo respectu
 de ly corpus.

Sed contra hoc arguit porphir⁹ in litera primo
 diffiniatur genus per speciem ergo iam nō debet dif-
 finiri species per gen⁹ qz tunc idem esset not⁹ et igniti-
 us respectu eiusdem. Ad hoc respondet qz qñ aliqua
 correlatiue dicuntur non ē inconueniens qz quodlibet
 ponatur in diffinitione alterius: modo genus et speci-
 es correlatiue dicuntur. Sed circa istum textūz querit⁹
 vtrum relatiuum debet diffiniri per reliquum et videt⁹
 qz non. nam si sic stare ratio ante adducta.

Sed oppositum arguit. rautoritate porphirij
 hic ē aduertendū qz scdm viā nominaliū dupliciter di-
 ci pōt. Vno mō tenēdo pte affirmatiua. Alio modo
 tenēdo ptem negatiua. Si vero teneam⁹ ptes negatiua
 propter argumentum factum ē dicendū qz nunq̄ relati-
 uum diffiniri debet per correlatiūz sed p fundamētū
 correlatiui et prima questione habetur quid vocamur
 fundamētū relatiui qz ē terminus absolutus de qz ve-
 rificatur relatiuum vt iste termin⁹ homo vel iste termi-
 nus aial diceretur fundamētum huius relatiui pater
 cū bec sit vera homo ē pater nec ē inconueniens qz idē
 sit fundamētum relatiui 2 correlatiui vti qz vnū rela-
 tiūz habeat multa fundamenta. Declarat⁹ iam quod
 diximus si diffiniat iste terminus pater oportet scilicet
 finiri ipsūz: pater ē substācia que genuit animal quod
 ē vbi ly animal quod ē fundamētūz correlatiuum dif-
 finiri ponitur in diffinitione 2 ad auctoritatē porphir-
 ij diceretur qz ipse intelligit relatiuum debere diffiniri p
 suis correlatiūz vel per fundamētū in eius. Sed tenēdo
 do partem affirmatiua propter auctoritatē porphirij
 ē dicendū qz dupliciter possum⁹ cognoscere quid est
 filius vel quid ē pater. Vno modo vt correlatiue dicat⁹
 ad patrem hoc ē per diffinitionem in qua ponit ly pa-
 ter in recto vel in obliquo. Alio mō per aliam notifica-
 tionem in qua ponitur fundamētūz eius tunc pono
 propositiones. **P**rimo mō impossibile est cognoscere
 vnū relatiuum per reliquū 2 econtra precise hanc
 probat argumentūz factum. **S**ecunda propositio stat
 me cognoscere quid ē filius secundo modo sine hoc qz
 cognoscam quid ē pater hoc patet et dicit⁹ 2 tunc pos-

propositio
 a
 z prop

Sine hō qz cognoscat pater. probo. qz nō stat me cog-
 nascere filium. sine hoc qz cognoscat filium et hō
 & tunc cognosco pater. filium pater. qz Respondeo
 prioris pater cognoscendo pater cog fil. alio hō
 cognoscendo qz cog filium. qz si cognosco pater. ē. pater hoc qz cognoscat pater. et dō qz
 filij. ē. qz. qz nō est id dicitur stat cognosce pater. vgo falsa qz pater sit vera pater de hoc dō qz
 sine hoc qz cognoscat filium. et d. stat me cognosce
 Nota qz nō est id mō. Stat Bñ cognoscere quid
 est filij sine hō qz cognoscat pater. et econtra
 dicitur Stat Bñ cognoscere filium sine
 pater. qz pater sit vera pater de hoc dō qz
 a sit fla pater quia nō stat me cognosce filium. qz hō

sum diffinire et cognoscere patre per filium primo modo et rursus eodem modo filium per patrem. Et quo nullum sequitur in convenientes nec contra hoc ut intelligenti per currit argumentum factum et licet credamur primas solutionem esse contra porphirium cum ipse diffiniebatur specie per correlativum et non per fundamentum et etiam genus et secundum esse satis subtilem sicut in prima solutione quod michi videtur securior. Sed si contra utraque arguas per aristoteles in predicamentis dicitur quod si quod diffinitio cognoverit relationum diffinitio cognoscat suum correlativum.

Respondetur quod aristoteles voluit hoc habere quod si quis diffinitio cognoverit unum relationum facilius potest cognoscere reliquum. Quid autem secundum scotum esse dicendum ad questionem propositam dicitur in predicamentis capitulo de ad aliquid circa proprietates relationum in qua dicitur quod relationa sunt simul natura et hoc dicitur quod ne. Sed secunda acceptio speciei secundum reales venit sic intelligenda primo si diffinitio speciei pro abstracto est sensus. Species est natura communicabilis cui alia natura generica est communicabilis. Sed si diffiniatur per se significato sensus est species est quedam secunda intentio secundum data in natura communicabili cui aliqua natura generica est communicabilis.

Unde advertendum est quod sicut nominales dicuntur secundum superiorum terminum verificabilem de pluribus sic dicendum est secundum reales de naturis quod illa natura est superior que est pluribus communicabilis. Consequenter porphirius ponit triplicem diffinitionem speciei. Prima est species est que ponitur sub assignato genere. Secunda est species est que ponitur sub assignato genere. Tercia est species est quod predicatur de pluribus differentibus numero in quibus prima diffinitio omnino sicut secunda acceptio huius termini speciei paulo ante explicata est intelligenda secunda diffinitio secundum nominales sic intelligitur. Species est terminus universalis de quo aliquis terminus genericus predicatur essentialiter quidditative et directe sicut iste terminus animal respectu huius termini corpus et iste terminus homo respectu huius termini animal sed secundum reales sic intelligitur. Species pro abstracto est natura de pluribus predicabilis de qua genus id est natura generica quidditative et directe predicatur sicut humanitas respectu animalitatis. Sed illa predicatio non debet fieri in abstracto sed in concreto quod ut posterius videbitur hec est impossibilis humanitas est animalitas sed hec est vera homo est animal. Tercia diffinitio sic intelligitur secundum nominales. Species est predicabile vel universale quod predicatur essentialiter et quidditative de pluribus terminis numero differentibus et facile est ex dictis videre quis est sensus tertie diffinitionis secundum reales et sequitur in littera quod prime due diffinitiones veniunt in specie specialissime quod sub alterne. Sed ultima solum venit speciei specialissime. Circa quod omnis questio utrum hoc ita se habet. Ad quod respondet magister georgius in capitulo de specie quod non probat suam intentionem duobus argumentis. Quorum primum est quando aliquid diffinitur et postea dividitur. idem solent philosophi capere per diviso et diffinitio. Sed postea dividendo per species non capitur pro diviso hoc completum species specialissima sed iste terminus species sine addito igitur ille terminus species sine addito dividitur. Sed talis terminus convenit non solum speciei specialissime sed etiam subalterne secundum argumentum est inquirere qualem predicaciones

constituit predicatus in istis predicamentis. sortes est substantia plato est substantia respectu subiectorum sed quod non constituit predicacionem accidentis nec proprie notus est enim non predicatur accidentaliter nec predicacione differentie consistit cum predicetur quidditative ergo consistit predicacionem generis vel spei sed non primum cum predicatum non sit genus respectu subiectorum quia subiecta tamen numero differunt ergo dicendum est secundum et sic ly substantia est species respectu illorum subiectorum. sortes plato et ly substantia non conveniunt prima nec secunda diffinitio speciei cum sit genus generalissimum legatur quod ei debet convenire tertia diffinitio quod est intentum. Consequenter ipse dicitur quod iste terminus species capitur tripliciter uno modo ut est terminus formaliter communis pluribus terminis singularibus non synonymis et isto modo non diffinitur in aliqua illarum trium diffinitionum quod sic probatur quod isto modo ly substantia est species et ei non convenit diffinitio prime nec secunde diffinitionis cum sit generalissimum sed licet isto modo pueratur cum diffinitio tertie diffinitionis non tamen in ea diffinitur cum illa diffinitio non explicet naturam speciei isto modo. Alio modo accipitur pro universali alteri universali quidditative inferiori et isto modo relative dicitur ad genus et diffinitur duabus primis diffinitionibus. Alio modo accipitur pro termino quidditative et directe predicabili de pluribus terminis singularibus non synonymis quo modo diffinitur in tertia diffinitione. Contra quem modum dicendi sic arguitur sequeretur quod quodlibet universale est species et sic divisio universalis in quodlibet universale non esset per opposita. Respondetur quod non est per opposita realiter sed formaliter et secundum rationes.

Secundo sic arguitur auctoritate porphirii dicitur in littera quod tertia assignatio convenit solum spei specialissime. sed ad hanc rationem dicitur georgius quod ly solum non determinat ly convenit sed ly specialissimum ut sit sensus. tertia assignatio convenit specialissimo quod tantum est spes quod specialissimum non est genus in quantum huiusmodi. Sed hec glossa destruit tertiam quod si illa erat intentio porphirii nulla esset. Tunc primum quod nullum dubitabat specialissimum predicari de pluribus differentibus numero. Tunc secundo quod videtur porphirius ponere discrimen inter tertia diffinitiones et duas primas ergo si eius intentio non erat quod tertia precise venit specialissimo non assinabat discrimen inter illas diffinitiones ergo propositum. Alia argumenta facit georgius contra se quod nichil valent.

Sed arguitur tertio sic predicatum istarum propositio. sortes est substantia brunellus est substantia et genus in ordine ad illa subiecta ergo ille sunt predicaciones generis. Respondetur per propositioes. quarta. Prima est illud predicatum est genus in ordine ad illa subiecta sed non est genus in ordine ad aliquod illorum. ista propositio patet ex dictis et qua sequitur. Secunda propositio quod consequentia facta in argumento non valebat et sic ponitur. Tercia propositio aliquis terminus est genus respectu aliquorum subiectorum respectu quorum facit predicaciones speciei et non generis. hoc patet in assumptis propositioibus. Sed quod videtur difficile concedere aliter terminus esse genus respectu aliorum quorum terminorum respectu quorum non facit predicaciones generis ideo rationabili apparet esse dicendum quod ista est predicatio generis sortes est substantia et quod ad predicacionem generis sufficit predicatus esse genus et predicacione esse quidditative et directe sicut contingit in ista sortes est substantia. Et ad argumenta in oppositum dictum est ad secundum

incipit cognoscere Reliquum
1. Respondeo cognoscere ad
et deveniat ad coniecturam
ad hanc coniecturam. Si per
est filius est. Si filius est filius
est. Si cognosco filium per
cognoscere patrem et propter
cognoscere filium cognoscere eum
et tunc cognoscere patrem per
cognoscere filium. Si cognoscere
albedinem. Si loquendo de
albedine loquendo de se
et illa non loquendo de se
nec dices quod alij hinc et tunc
dicitur. Et correlat albedinem
et illa ad illud illa dicitur
per intellectum simpliciter
dicitur in minime dicitur
penda et ita hinc est b. et ubi est

1. questio pendet ex b
quod est quod debet o
ppelari ens.

Ad primum dicitur dupliciter. Primo non oportet quod ita sit ut maior assumit. Secundo dicitur quod quando ita esset due p me diffinitiones conveniunt utriusque speciei. Consequenter porphiri declaratur exemplo aliquid esse generalissimum et aliquid esse specialissimum et aliquid esse intermedium dicens quod extrema habet tantum unam habitudinem sed intermedia habet duas habitudines quod in via notalius sic declarandum est habere duas habitudines nichil aliud est quam habere terminum quidditative superiorem et terminum quidditative inferiorem formaliter commune sicut iste terminus animal habet supra se istum terminum corpus et infra se istum terminum hominem. Et ex hoc patet quod extrema non habet nisi unam habitudinem. vocatur extrema generalissimum et specialissimum: generalissimum enim non habet supra se terminum quidditative superiorem et specialissimum non habet sub se terminum formaliter commune. Sed secundum reales sic est intelligendum in terminis habet duas habitudines id est duas secundas intentiones una est qua denominatur species respectu superiorum alia est qua denominatur genera respectu inferiorum et suo modo dicitur de extremis et per istorum declarationem ponit porphiri diffinitionem generalissimum et specialissimum dicens. generalissimum est quod cum sit genus non est species ut sic generalissimum est quod non habet supra se genus et specialissimum est quod cum sit species non est genus uniuoce intelligit vel specialissimum est quod non habet infra se speciem vel sic specialissimum est quod predicatur in quibus pluribus differentiis numero quod quidem diffinitiones satis ex dictis patent. Sed ex ultima potest fieri argumentum contra. Georgium quod ipse supra non intendebat nisi tantum speciem specialissimam diffinire cum hic assignas eadem diffinitiones tamen speciem specialissimam diffinias. Consequenter porphiri ponit istorum aliquam analogiam dicens quod sicut in familiis aliquid quod est pater et aliquid tamen filius et aliquid pater et filius eodem modo in coordinationibus predicamentalis aliquid est tamen genus ut generalissimum et aliquid est tamen species ut specialissimum aliquid est genus et species ut subalternum. Sed assignas differentiam dicit quod dissimilitudo est inter familias et predicamenta: nam inter familias omnia reducuntur ad unum. Datur aliquid quod omnium familiarum est principium sicut causa uniuersalis. Sed non datur unum quod sit genus ad omnia predicamenta nam si sic maxime esset ens: sed ens non est genus quod multipliciter probatur de quibus probationibus statim ageat. Circa istum terminum dicitur primo utrum ens dicatur uniuoce de substantia et accidente. Secundo queritur dato quod dicatur uniuoce utrum sit genus ad substantiam et ad accidens. Circa istam questionem voluit opiniones. Et primo declarabit opinionem nominalium et postea opinio realium more solito et pro prime opinionis intellectu.

Aduertendum est quod questio potest habere duos sensus. Primum est capiendum istos terminos substantia et accidens materialiter. secundus est capiendum ipsos personales. Si vero capiatur personales dupliciter ut sunt termini proprie vel secundum intentionem quibus visis ponuntur propositiones. Prima est haec propositio est falsa ens est genus ad substantiam et accidens capiendum illos terminos materialiter probatur. Nam vel ille terminus ens est absolutus vel cognotatus. Si primum non predicatur de ly accidens quidditative directe cuius sit terminus cognotatiuus. Si secundum non predicatur de ly substantia directe et quidditative cum ly substantia sit terminus absolutus et nunquam cognotatus predicatur de absoluto quidditative. Et ex hoc patet quod ista est falsa ens est genus ad substantiam et accidens capiendum illos terminos personales et

secunde intentionaliter. Secunda propositio dupliciter aliquis terminus potest predicari de aliquibus uniuoce. Uno modo secundum eundem conceptum. Alio modo secundum eundem conceptum et quidditative ut directe. Tunc sit Tertia propositio primo modo capiendum istum terminum ens est questio ad nomen an predicatur uniuoce de substantia et accidente. nam dicendum quod sic dicendum est quod in istis propositionibus substantia est ens accidens est ens predicatum tenetur uniuoce isto primo modo sed tenendum quod non ista propositio non recedat accidens est ens sed accidens est ens in alto vel secundum quid. Quarta propositio est secundo modo capiendum nunquam predicatur uniuoce de substantia et accidente hoc patet ex prima propositione. Quinta propositio est si iste terminus accidens esset terminus absolutus ista predicatio esset quidditative et directa accidens est ens similis ista substantia est ens et cum illi duo termini accidens et substantia specie differant sequitur quod ille terminus ens est genus ad ipsos et tunc ymaginandum esset quod per terminos absolutos est uniuoce predicatum cuius genus generalissimum est ly ens sub quo ponuntur omnes termini absoluti sine substantia vel accideis significet et tunc substantia non esset genus generalissimum sed subalternum positum sub ly ens et hoc est multum probabile: nam alias quero istum terminum albedo absolute sumptum in quo predicamento collocabitur non in predicamento substantie ut stat nec in aliquo alio predicamento accidens cum modus significandi cuiuslibet alterius predicamenti sit cognotatus ergo vel oportet dicere quod ille terminus albedo absolute sumptus non ponitur in aliquo predicamento vel si sic quod ille terminus ens absolute sumptus est genus generalissimum. Sed contra hoc sunt due auctoritates quarum prima est aristotelis dicentes esse predicamentum substantie. Sed ad hoc dicitur quod aristoteles cepit predicamentum substantie per predicamento terminorum absolutorum. Alia est auctoritas porphiri dicentes quod ens non est genus. Sed ad hoc dicitur quod porphiri dicit quod ens non est genus ad omnia hoc est quod non predicatur de omni termino in aliquo predicamento ponibili uniuoce secundo modo id est quidditative et directe et credo istum modum dicendum esse satis rationabilem. Et si queras qualiter intelligitur dictum porphiri in quo habetur quod sunt decem genera generalissima quasi decem rerum prima principia dicitur quod duplex est principium primum quoddam est principium primum in essendo et eo quod nullius cause est effectus et cuiuslibet effectus est causa in quo sensu capit saluator quando dicit ego principium qui loquor vobis aliud est primum principium in significando et est terminus cui multi termini sunt quidditative inferiores et ipse nulli termino est quidditative inferior quo modo genus generalissimum dicitur primum principium in ista significatione cepit porphiri terminum quado dicit quod sunt decem generalissima quasi decem rerum prima principia. id est sunt decem termini omnes res significantes et nulli eorum aliquis terminus est quidditative superior et tunc bene quadrat sententia quod si iste terminus ens esset genus ad omnes terminos non essent decem generalissima quasi decem rerum prima principia in significando supple intelligit et hoc est quod circa utramque questionem proposita secundum viam nominalium iudico esse dicendum.

Sequitur opinio scoti que consistit in duabus propositionibus quarum. Prima est ens est uniuoce substantie et accidenti et deo et creature. Secunda propositio est licet ens sit uniuoce substantie et accidenti non propterea est genus ad substantiam et ad accidens.

Questio

Pro declaratione hinc propositionis Aduertendum est quod de termino uniuoco longe aliter loquitur Scotus et nominalis ut dicitur in arithmetica metris ad terminum esse uniuocum respectu aliquorum significatorum secundum nominales sufficit et re quirit quod significet illa mediate eodem conceptu. Sed ad hoc quod aliquid sit uniuocum secundum Scotum oportet quod significet principaliter unam naturam vel aliquid quod in se est unum et si minus principaliter significat aliquid quod illud et significatum principale sint unum. Dicitur exemplum iste terminus humanitas dicitur terminus uniuocus quod significat unam naturam scilicet humanitatem et iste terminus homo dicitur terminus uniuocus quod principaliter significat humanitatem et minus principaliter significat substantiam quod ab humanitate non distinguitur realiter sed est idem cum ea. Sed iste terminus albus non dicitur terminus uniuocus quod licet representet albedinem principaliter terminus substantiam principaliter representat substantiam quod ab albedine realiter distinguitur. Et quod inferat quid requiritur et sufficit ad hoc quod aliquis terminus sit uniuocus respectu aliquorum significatorum. Ad hoc igitur quod unus terminus significet uniuocum oportet quod significet unam naturam eius comitabilem exemplum de isto terminus homo vel de isto termino animal respectu hominum vel animalium. Hoc autem uisio ponit ratio principalis ad probandum primam propositionem quod talis est et formabo rationem ac si esset ratio nominalis ut idem clari periphrasintio arguuntur. Iste terminus ens uniuocum significat substantiam et accidet ergo oppositum. Aliis probatur hanc de oppositionem quod iste terminus ens equoque significat substantiam et accidet sine eque primo sine substantia per primum et accidens per posterum et sequitur quod iste terminus ens subordinatur isti conceptui sine termino substantia: primum est falsum ergo et aliis: prima est clara et falsitas primum est quod tunc non sciret scire de aliquo quod est ens et dubitare de eo an sit substantia vel sit accidens quod est finis probatur tunc auctoritate per primo philosophorum quod presupponit illud unum quod permenides et melissus assererent omnia esse ens et ingrebat utrum substantia vel accidens est stat dubitare de aliquo quod sit substantia vel sit accidens non dubitatio de eo an sit ens tunc ratione nam ista propositio hoc est ens demonstrato accidere est omnino evidens quod tunc sit accidens vel substantia non est sic euidentis imo uir ratione persuasibile negati igitur duas alias rationes adducit quod non sunt insipientiarum tractate de auctoritate porphiri in qua ipse dicit quod est quod omnia entia uocet equo te nuncupabit ea non curat istud argumentum probat quod intendit si isti termini ens et substantia capiatur absolute sed si ly ens capiat absolute et ly substantia cognotatiue non procedit. Sed non est dubium quod ipse capit primo modo. Et aduersarij tenent negare assumptum per minore. sed Sacerdos et Thomas dicebat quod analogice dicebat de substantia et de accidente sed hoc est intelligibile nisi loquat de termino scripto vel uocali quod in mente non est equiuocatio nam necesse est dicere quod ly ens significet aliquam entitatem eorum substantia. Et quo sequitur quod uniuocum dicitur de substantia et de accidente nam si non significaret naturam ita omnino sequeretur quod quereret cum ly substantia et sic patet ad primam difficultatem in qua querebat utrum ens sit uniuocum ad substantiam et ad accidens. de secunda in qua querebat an sit genus non potest determinari in uia eius uisum dum tractemus de modis intrinsicis in sequenti questione. Consequenter porphiri ponit aliquas propositiones quarum prima est decedens a generalissimo ad specialissimum subter plato quiescere hoc est generalissimum et subalternum possunt diuidi terminos formaliter communes specialissimum uero non. Secunda pro-

Quinta

est descendens a generalissimo ad specialissimum diuidit multitudinem sed ascendens a specialissimo ad generalissimum colligit multitudinem et est sensus quod ille qui termino superiori uult assignare inferiora debet capere plures terminos significantes eadem quod superiori significat et illi est terminis inferioribus uult assignare unum superius debet capere unum terminum qui significet omnia significata terminorum inferiorum uult decedere in proposito idem est quod superiori inferiora assignare sicut ascendere idem est quod inferiori assignare superiora uult colligere multitudinem idem est quod loco plurium terminorum inferiorum capere terminum superiorum idem est adequate significante: et diuidere multitudinem idem est quod loco termini superiorum capere multos terminos inferiores idem est adequate significantes. Consequenter porphiri quasi ratione assignas huius dicit dicit quod generalissima non sunt nisi decem et specialissima sunt in numero finito licet nobis ignoto individua uero sunt in numero infinito ideo ab arte relinquenda sunt. Et circa primum oritur questio utrum sit aliquid genus generalissimum distinctum ab istis decem et hanc questio possit tractari circa predicamenta quod porphiri in presenti asserit parte ~~quod~~ uidet quod non hanc uolo quod negati ille terminus aponat ad significandum aliquid et per cognotionem habeat sub dysfunctionem modum significandi predicamenti quantitas et predicamenti quantitas et sequitur non solum quod ly a est generalissimum sed quod nec quantitas nec qualitas sunt generalissima cum ly a sit superior ad utrumque. Respondetur per aliquas propositiones. Quolibet illorum generalissimorum quod assumis potest habere superior ut probat argumentum. Secunda propositio impossibile est aliquid illorum decem habere quidditatiue superior non miscedo modo significandi Sed scilicet reales diceret quod omni modo est impossibile aliquid illorum habere superior genus et de quo ut primissimum in sequenti questione dicitur. Circa secundum oritur dubium quod species non sunt in numero finito quod uel intelligit in actu uel in potentia non actu quod tunc individua non essent infinita nec potentia quod tunc species sunt infinite in potentia cum de potentia producere infinitas species. Et si dicas nolo tenere infinitum hoc non licet quod etiam individua non possunt esse actu infinita sed successiue de igitur potest producere successiue infinitas species. Si dicas quod porphiri? Sed negaret arguit alia uia naturaliter habita noticia albedinis in intellectu foris noticia reflexa illius noticia ab ea distinguitur et noticia reflexa per me noticia reflexe et sic consequenter in infinitum eundo igitur propositum. Sed dicendum est quod propter finitatem actiuitates intellectus foris non possit habere tot noticias simul et semel et ex consequenti nec successiue cum prima noticia reflexa non possit esse sine prima directa quod est suum obiectum nec tertio sine secunda et sic de aliis propter eandem causam. Circa tertium oritur dubium quo modo individua sunt finita et que ab arte relinquenda sunt Respondetur quod individua dupliciter possunt dici infinita. Uno modo quod sunt multitudine cuius non est dabilis ultima unitas. Alio modo quod non sunt in numero determinato sed est stat bene scilicet esse mille individua et cras pauciora uel plura sed non est sic de speciebus cum nulla species perfecta potest in toto corrupti. Si primo modo intelligat dupliciter. Uno modo quod in actu sunt infinita diuina uel in potentia tantum et porphiri intelligit isto secundo modo uel secundo modo principali capiendo infinitum per ideterminato. Consequenter dubitat quare individua sunt ab arte dimittenda et quod est hoc dicitur Respondetur quod sententia est bec nullus tradens scientiam uel aliquam doctrinam debet eas

trahere p ppositiōes singulares i quibz subditū indi
 uidua verbi causa declarādo qd ē fomes qd est plato 7
 q sūt comūde ppriates 7 ratio ē qz tales nō possunt
 cognosci ab omnibz nisi tantū ab illis apud quos ta
 lia reperitūtur individuā cū aliq nō formāt talium indi
 uiduoz noticiā sed sciētia d trādi sub teris comūti
 b7 qz teri communes ab oibus formari possunt 7 sic ta
 lis sciētia possit ab omnibus haberi 7 hoc comadit
 cū illa sentētia quā posuit aristoteles in pmo pbisicoz
 dicēs pmonioza nouoza sūt. nō pbatur sic magis ad
 mētē porphiri qz determinādo de individuū opozte
 bat determinare d suis ppriatibz sed ppriates vni
 us individuū nō possūt alteri conuenire ergo doctina
 tradita d illis individuū post eozū mortē inutilis esset
 7 opoztebat d individuū d nouo genitū aliā habere do
 etrinā Cōsequēter porphiri? ponit aliqz ppositiōnes
 Dicitur ē vniuersale ē collectiū 7 singulare diuisiū id
 est q vniuersale significat vno cōceptu singularia signi
 ficant pluribz nō synonymis. Scōda gen? pdicat d spe
 cie 7 nō ecōtra 7 species de individuū 7 nō ecōtra itelli
 ge directe. Tertia ppositiō in pdicatiōe directa p dca
 tur superi? de inferiori vel cōuertibile de cōuertibili nō
 q illa sit tota diffinitio p dcatiōis directe s7 vult habe
 re q qndo p dcatū superi? de inferiori vel cōuertibile
 d cōuertibili nō magis cognoscitur ē p dcatō directa
 Quarta ppositiō individuū est q de vno solo p dcat
 id est ē categorēma in cōplexū vniocū nō formali
 commune de nullo verificabile nisi p eodē significato.
 Quinta ppositiō individuū ē cui? collectio ppriatū
 in vniū possibile ē q in alio reperiat id ē individuū sic
 se habet q impossibile ē q omnes teri q de eo verificant
 d alio verificentur 7 hoc ē verū naturalit 7 supnaturalit
 ter. Altima ppositiō ē epilogaiva in q dicit porphiri?
 q ex dicitis habet qd est gen? quid generalissimū quid
 specialissimū 7 qd individuū 7 eodē mō ter? intelligit
 scdm reales quo ad illa correlaria mutādo hāc dictiōe
 termin? in li. res vel natura. 7 hec de quita questōe

C Sequitur sexta questio de differētia.

Differētia quinaz modis diuinitur.
 Prima diuisiō est. Differētiā sūt
 quedam est differētia cōmūnis.
 quedā ppria. et quedā magis p:
 pria. Dria cōis est qua alteruz differt ab altero
 alteritate quadaz vel seipso vel ab alio. vt socra
 tes differt a platōe alteritate quadaz. et ipse puer
 vt aliquid facēs a seipso viro vel qescēte. i. cū est
 puer vt aliqd facēs alit se bz q qscēdo vt cū est
 vir. Dria ppria ē q alteruz differt ab altero acci
 dente iseparabili. vt nasi curuitas siue sinū. ocu
 loz cecitas. i. cecū 7 cicatrix cū occalluerit ex vul
 nere. Dria magis ppria ē q alterū ab altero dif
 fert specifica differētia. vt hō ab equo differt p ra
 tionale. Unde omnes dritē in hoc cōueniūt q fa
 ciūt alteratū: Sed differūt qz dria magis ppria
 facit aliud. alie vero solū faciūt alteratū vt rōnale
 adueniens ai ali facit diffinitōe homis s7 moue
 ri 7 qescere solū faciūt accidētaliē differre. Scōda

diuisiō. Differētiāz qdaz faciūt aliud. alie vero
 faciūt alteratū. Et differūt duplici ista duo mē
 bra. Primo qz dritē faciētes aliud vocant speci
 fice. alie vero vocātūr implici dritē. Scōda quia
 scdm differētiā faciētes aliud diuidūt gna in
 spes 7 spes diffiniunt. s7 scdm faciētes alteratūz
 cōcludit solū quā alteritas. Tertia diuisiō ē Dif
 ferētiāz quedā sūt separebiles. vt moueri. qescere:
 sanū et egrū. alia vero sūt inseparabiles vt simuz
 agluz. rōnale. vel irrationale. Quarta diuisiō est
 Dritiū inseparabilū quedā sunt per se. vt rōna
 le mortale. 7 susceptiū discipline. Alie vero p ac
 cēs vt aglū 7 simuz. Cū duplici dritē illa duo
 mēbra. Prio qz dritē p se ponūt in diffinitione
 spci 7 faciūt aliud. dritē vero p accēs nō: sed faci
 ūt alteratū C Scōda qz dritē p accidēs suscipiūt
 magis 7 min?. vt agluz et coloratū sed dritē p se
 nō p dcatū cū illis aduerbijs magis 7 min?. qz
 neqz gen? neqz dritā p dcat de sua spē scdm ma
 gis 7 min?. ex eo qz vt rōqz illoz diffinit speciem
 Ad ecē ē vnicuiqz vniū 7 idē neqz itētōne neqz
 remissōne suscipiēs. Quia diuisiō q quodā mō
 sequitur ex alijs ē ista. Dritāz quedā sunt diuisiue
 generū vt aiatur; inanimatū. sensibile 7 insensibile
 C Alie vero sūt cōstitutue speciez. vt aiatur; et
 sensibile q ponūtūr i diffinitione aiālis. nā aiāal ē
 sustātia aiāta sensibilis 7 sic cedez dritē respectu
 vni? sunt diuisiue. et respectu alteri? constitutue.
 C Et quo sequūt duo correlaria Prio quē qz
 omnes dritē possunt dici specificie cū sint specierū
 diffinitue. Scdm ē: q indigem? differētis p se
 ad diuidēdū 7 diffiniendū. sed nō differētis per
 accidēs etiā si sint inseparabiles C Dria sex dif
 finitiōibz diffiniūt. C Prio ē dria ē q abundat
 spes a gne vt hō abūdat ab aiāli p ratiōale
 7 mortale quoz nullū ponit in diffinitōe aiālis.
 C Sed qreret aliqz vnde spes habz dritas an
 ex nichilo 7 hoc non qz ex nichilo nichilū fit. an ex
 genere et hoc nō qz q ratiōe gen? haberet vnā
 dritā cadē ratiōe haberet sibi oppositā et sic op
 posita eidē cōuenirēt. C Ad hoc dicit qz genus
 habet dritas oppositas potestate 7 nō actu 7 hoc
 nō ē incōueniēs qz opposita de eodē cōmūni pti
 culari bene p dcat. C Scōda diffinitio. Dria
 est qd p dcat d pluribz dritibz spē i eo q qle.
 q autē dria p dcat in qle p3 triplici. C Prio
 mo sic exēplariē vt rationale 7 mortale p dcat in
 qle de hoie. C Scōda a signo qz dria cōueniēt
 respōdet ad qōnem lactā p qle 7 nō per quid trā

*Alia dicitur de pmo pmo
 p dritē simpliciter
 ad intellectū qz ipse solū qz
 cum differre dritē qz aliqz
 quod notat per hanc
 dritas: ...*

*1. dritā est illa que inclu
 ditur in specie & nō in
 genere ut ratiōalitas
 cludunt in homine qm
 in aiāli efficiat dritā.*

*hic diffinit dritā
 genia*

*1. diffinitio
 separabile*

*2. aliam
 speciem*

go predicat in quale. antecedens patz qz si querat quid est homo: rñdet qz est aial. sed si qratur qle aial: rñdet rationale. Tercio patet p locū a. ppor tioneqz sicut in reb' compositis ex materia et forma vel ad similitudinē materie z forme se habet materia. ita se habet genus in diffinitōe spci. z sicut i illis se habz forma ita differentia. ergo differentia predicatur in quale añs patet qz sicut statua cōstat exere et figura sic homo cōmūnis z spalis ex grñe tāqz ex materia z dñia tāqz ex forma consistit vt sicut statua est ex hoc mō figuratū. ita hō est aial rōnale. Tertia diffinitio est. Dñia est quod aptū natum est diuidere genus et ea q sub eodem grñe posita sunt vt rationale z irrationale diuidunt equum z boiem. Quarta diffinitio. Dñia est qua dñnt a se singula qz species eiusdez grñis nō dñnt p genus ergo p dñiam. Añs patet qz nos et bruta sumus aialia s; rōnale additū nobis separat nos ab illis: Quinta diffinitio est correctiua tertie. Nō enim oē quod diuidit ea q sub genere sunt ē dñia. Nā aptum natum nauigare diuidit aial sic. Aliuz quedaz sūt apta nata nauigare alia vero nō. et tñ non est dñia sed p prium. Et ideo diffinitur sic. Dñia est quod con ducit genus ad esse et eius quod ē esse rei ps est. Ultima diffinitio est ista. Dñie sunt q al terā faciūt specie et in eo qd quale est accipiunt.

Veritur vtrū ea que porpbir' dicit de differentia sint bene dicta. Pro bulus questionis determinatione ad uerte q in isto caplo porpbirius duo i tendit agere. Primo ponit quintupli cē differentie diuisionem. Secdo assignat ser diffinitōes eius. Prima diuisio ē triplex ē differentia cōmūnis p pzia et magis ppzia. Pro cuius diuisiois intellecta et eorum que sequuntur.

Notandū est q iste terminus differentia potest capi dupliciter pme intentionaliter z scde intēionalit Si pmo mō capitur ad huc dupliciter. Uno mō vt significat aliquid de materiali cognotando q ab aliquo differat. Si querat quid vnum ab alio differre dicit q vtrumqz esse z vnum non esse aliud. In isto modo capiēdo h differentia est transcendens cuius de quali bet re mundi verificatur. Et si tu querat si solus deus esset in mundo nō esset ita q aliquid est differens. Respondetur q vna psona differ ab alia necessario z pñs ista est in illo casu q aliquid est differens. Secudo mō accipitur vt tantum valet sicut res ratione cuius vnum ab alio differit in qua significatione concedendum ē qñ fortes est albus z plato capit albedinē esse differentia. Nam fortes differit a platone accidētaliter in albedine. Scde intēionaliter capiēdo illū terminū dñia. Dico q significat terminū de materiali significatione cognotando q potest esse medium inferendi vel ad inferēduz ali

quid ab alio differre aliquo modo z isto modo non solum terminus cognotatiu' sed etiam terminu' absolutus dicitur differentia cum eorum vterqz pot esse medium inferendi vnus ab alio differre.

Et notandum est secūdo q in tali modo arguendi non seruatur forma sillogistica cum modus arguēdi sit talis fortes est albus z plato est z nō est albus ergo fortes z plato accidētaliter differūt vbi non seruat forma sillogistica vt patet intelligēti. Vna igitur de clatione termini ponuntur mēbroz diffinitiones cum earum intelligētia differentia cōmūnis est qua vnū dif fert ab alio accidente separabili vel alteritate q quidez diffinitio dupliciter pot intelligi pme intentionalit se intentionaliter. Prime intēionaliter sensus est differentia est res aliq ratione cuius verū est dicere q vna res differit ab alia accidentaliter vel q aliter se habēt q alia qliter pot nō se habere in posterū licet maneat in reruz natura. Scde intentionaliter sic intelligit differentia est terminus potens esse mediū ad inferēduz vnā rem ab alia differre accidente separabili vel alteritate quadam id est q aliter se habet q alia qualiter potest non se habere in posterū licet maneat i rerū natura pro quo magis intelligēdo.

Aduertendum est quid differre aliqua accidentaliter separabiliter vel alteritate quadā quando cum aliqua sic se habent q aliquod accidens conuenit vnū qd nō conuenit alteri scdm se nec scōz sibi simili i specie qd quidez accidens est separabile ab eo vt quando vnū aliqualiter se habet qualiter non se habet aliud illa differūt accidente separabili vel alteritate quadā. vnde differre alteritate quadam nichil aliud est q vnū aliqualiter se habere qualiter aliud nō se habet exemplū primū qñ fortes est albus z plato niger. Exemplū secūdi quādo fortes sedet z plato stat sed hoc est differre accidente separabili pme intēionaliter. Sed termini qui cognotāt accidētia separabilia vel modum se habēdi qualiter res potest non se habere differunt accidente separabilis secunde intēionaliter sicut isti termini album nigrum currens sedens. Et si aliquis dicat q album z nigrus sunt termini specie differētes scde intentionaliter ergo non differūt accidentaliter.

Respondetur negādo cōsequētiā naz ad hoc q differant accidentaliter sufficit quod diximus sed ad h q differant essentialiter vel specificē sufficit z requiritur si sunt termini absoluti q non continēatur sub eodem termino specialissimo z q nullis eorum sit quidditati ue inferiori alteri. defectu pmi isti termini fortes plato nō differunt specie. z defectu secūdi isti termini fortes z homo nō differunt specie sed si fuerit terminū cognotatiui ad hoc q differant specie sufficit z requiritur q nō sint synonymi nec quidditatiue inferiores alicui specialissimo nec cognotatio vnus sit superior ad cognotationem alterius. Omnes particule patent ex dictis vnde non est inconueniens q idēz termini differant essentialiter z accidentaliter diuersis rationibus. Differentia propria est qua vnus differit ab altero accidente inseparabili. que diffinitio pme intēionaliter sic intelligitur est res ratione cuius verum est dicere q vnum differit ab altero accidente inseparabili. Et si querat qd est accidens inseparabile tripliciter potest intelligi ali quod accidēs esse inseparabile. Vno mō quia per nullā potētiā pot non inherere suo subiecto: subiecto re

nota sing n lo capz par
tūtr i. aliqñe spci
differunt dñia. qñ
oēs distributibz
leo. q hoc nō differunt
p rationale

dñia est quod conuenit gen
esse speciei & ei quod quid est
pñs hoc ē talis dñia ponit m
diffitōe speciei vt rationale
intrahit aial quod ē genz ad
se hominez quod ē species & po
tū rationale in diffinitōe hō
nis naz si queratur quid ē homo
fficienter Respondet q ē aial
rationale

ut p p p ponit de h
differre
hoc est. I sub aliis
bis p essentialit hoc p
vū est personā in
est falsū q differre
nō sit.

berbo
Inm bno fctū

manente et isto modo nullum accidens est inseparabile cum quod cuius subiectum deus potest mutare sine accide[n]te sed in nominalibus. Alio modo potest intelligi quod accidens est inseparabile quod patiens naturale non potest non inherere subiecto subiecto remanente et isto modo multa accidentia in separabilia sicut dispositiones in materia colorantes formam. Tertio modo potest intelligi quod aliquid accidens est inseparabile quod per potentiam non potest sine difficultate non inherere suo subiecto quod quidem modo habitus in anima sunt accidentia inseparabilia non habentur et qualitas difficultate[m] mobilis sed secunde intentionalis diffinitio sic intelligitur diffinitio propria est terminus quod potest esse medius ad inferendum aliqua accidentem inseparabili differre. exempli gratia iste res nigrum respectu coloris est huiusmodi et iste terminus albi respectu coloris. Ex quo patet quod idem terminus est differentia communis et propria sed respectu diversorum hoc patet per albus respectu sortis et platonis et differentia communis et respectu sortis et coloris et differentia magis propria. Et advertendum est quod differentia propria aliquando cognoscit aliquid accidens aliquando vero cognoscit figuram vel aliquam dispositionem exemplum primo de ly albi. Exemplum secundi de ly simus vel aquilus. Sed differentia magis propria est differentia qua unum differat ab altero essentialiter. Pro cuius diffinitio[n]is declaratio.

Advertendum est quod sicut ceterae acceptiones ita haec potest intelligi prime et secunde intentionalis. Si vero intelligatur prime intentionalis est advertendum quod datus duabus rebus divisibilibus ex materia et forma compositis necesse est quod si specie differat una pars eius differre specie a qualibet parte alterius patet exemplo sortis et brunelli. In specie differunt et componuntur ex materia et forma et sic una pars sortis scilicet anima differat specie a qualibet parte brunelli. Si vero sint res indivisibiles sicut sunt angeli vel sint res divisibiles non compositae ex materia et forma sicut sunt accidentia in talibus semper verum est dicere quod si unum differat ab alio specie quod seipso toto vel quibet eius parte specie differat ab alio hoc patet quod cum angelus sit indivisibilis non potest secundum unam partem differre specie a secundum aliam conuenire. Nam de re indivisibili dicit aristoteles propter indivisibilitatem eius quod tota cognoscit aut tota ignorat in rebus igitur compositis ex materia et forma vocabimur differentia magis propriam prime intentionalis illam partem. Ratione cuius unum compositum differat specie ab alio sicut est anima rationalis. Ex quo infero quod idem est principium conuenientie et differentie respectu diversorum hoc patet nam sortis et plato sunt eiusdem speciei propter formas eiusdem speciei et sortis et brunellus specie differunt propter formas diversorum specierum. Sed in rebus indivisibilibus vel divisibilibus non compositis ex materia et forma ipsi totum dicit differentia cum ratione sui specie differat ab alio. Ex quo infero quod idem est principium conuenientie et differentie respectu eiusdem hoc patet angelus conuenit cum bove et differat specie ab eo sed nunquam idem est principium conuenientie et differentie opposite respectu eiusdem hoc est si anima sortis est principium conuenientie specifice sortis a platone non erit principium differentie specifice ab eodem hoc liquet esse verum cum eadem res non possunt esse eiusdem speciei et differre specie. Sed ista declaratio non includit intentionem auctoris nam sortis cum iste terminus homo esset differentia magis propria cum possit esse medius ad inferendum aliqua essentialiter differre nam bene sequitur sortis est homo et brunellus est et non est homo ergo sortis et brunellus essentialiter differunt et ex consequenti omnis terminus absolutus dempto

transcendente potest esse medius ad inferendum aliqua essentialiter differre et tamen notum est quod porphyrus non vocat istum terminum homo differentiam patet per totum processum sui capituli ideo declararet sic diffinitio.

Differentia magis propria est terminus intrinsece cognoscens qui potest esse medius ad inferendum aliqua essentialiter differre sicut ly rationale vel ly sensibile per primam particulam excluditur terminus absolutus et accidentaliter cognoscitur et omnia haec dicta sunt ad mentem nominalium restat nunc declarare diffinitio[n]es ad mentem realium. Pro quo advertendum est quod iste terminus differentia communis duo importat unum de subtracto et aliud de per se significato. quod est dictum via nominalium de materiali et de formalibus subtracto significat id ratione cuius aliqua accidentaliter differunt de per se significato significat relationem causatam per actum intellectus quo cognoscit illa res tanquam faciens differre aliqua accidentaliter et eodem modo dicatur de differentia propria.

Secundo notandum est per intelligendo quod est differentia magis propria quod ab alia et alia realitate sumitur genus et differentia. Unde declarandum est quid est dictum quod ab aliqua realitate sumitur genus et ab aliqua realitate sumitur differentia quia scotus videtur isto modo loquendum multis in locis sue doctrine precipue in primo distinctio[n]e octavae quaestio[n]e secunda pro quo pono propositiones. Quae prima est quod ab aliqua realitate sumitur differentia non est quod ei attribuitur intentio differentie hoc patet nam ab anima rationali in homine sumitur differentia et in anime rationali non attribuitur intentio differentie cum nullo modo predicatur in quale essentiali maiore per positio probatur per scotum in loco preallegato. Secunda propositio ab aliqua realitate sumitur differentia nichil aliud est quam esse id ratione cuius intellectus potest abstrahere a re in qua est conceptus realiter cui attribuitur intentionem differentie hoc declaratur quia anima rationalis est per hominis intellectus potest abstrahere ab bove rationalitate cui attribuitur intentionem differentie taliter quod si anima rationalis non possit esse pars essentialis hominis rationalitas non possit per intellectus abstrahi ab homine. Et si queras quid est abstrahere rationalitatem ab homine per intellectum dico quod nichil aliud est quam intellectum cognoscere rationalitatem non cognoscendo hominem quod fit quando intellectus format istum conceptum rationalitatis cui conceptui nichil reale correspondet in re si anima rationalis non est pars essentialis hominis. Et ex hoc patet quod est ab aliqua realitate sumitur genus quod eodem modo est declarandum.

Tertio notandum est quod aliquando realitates a quibus sumuntur genus et differentia realiter differunt aliquando non nam si in homine ponantur due anime scilicet sensitiva et rationalis a prima sumitur genus animal et a secunda sumitur differentia rationale. Et quando non ponantur in homine nisi una forma scilicet anima rationalis ab illa sumitur differentia et ab animalitate sumitur genus que se habent sicut totum et pars et sic realiter differunt. Sed quando res non componitur ex partibus diversarum rationum realitates a quibus sumuntur genus et differentia non distinguuntur realiter sed tantum formaliter sicut contingit in rebus indivisibilibus et in accidentibus et sic patet qualiter acceptio ista differentie magis proprie est intelligenda secundum scotum et qualiter tota littera secundum vtramque

immoblescior
Juamb
Juanbaotista
immoblescior

scoti scotus

conceptus realiter

et illa non est abstractio
a sola qualitate esse
tali abstractio[n]is est
conceptus simplex & inc
plexus volo quod me quod
conceptus abstractus
nulla est abstractio quod
git a re essentialiter
vnta sumit

puta materia et forma

reddo

Immo illa correlatio[n]is necessarium est
patet quando de differentia una
dicimus sortis differre a platone
Immo vtrumque credo esse necessarium

in accidentibus probat quod sub
& ipse met accid inherens sub
formali differunt

et viam venit declaranda. Consequenter porphiri ponit convenientiam et differentiam inter has tres acceptio nes dicens q omnes differentie in hoc conveniunt q facti unt alteratum id est quilibet differentia potest esse medi um ad inferendum aliqua differre accidentaliter vel essen tialiter et sequit discrimen. Differentia communis et propria faciunt alteratum tantum differentia vero magis propria facit aliud hoc est differentia communis et propria sunt medium ad inferendum aliqua tantum accidentaliter differre sed differentia magis propria est medium ad in ferendum aliqua essentialiter differre.

Sed subdubatur qualiter intelligit porphiri q fortes in senectute differunt a seipso in iuventute cum impossi bile sit idem esse in senectute et iuventute simul et semel. Ad quod respondetur q non capit illam propositionem in se su que facit sed capit illam in isto sensu q fortes in sen ectute aliter se habent q in iuventute se habuit et iste sensus est verus. Et hec de prima divisione differentie.

Sequitur secunda que talis est duplex est differentia Quedam est differentia faciens alteratum. Alia est differ entia faciens aliud. Huius divisionis et membrorum et intellectus facilliter colligitur ex dictis. Sed porphiri ponit duo discrimina inter illa membra sub quorum p rimo membro comprehenditur differentiam communem p riam et sub secundo magis propriam et primo discrimen e na differentie facientes aliud vocat specificam. sed differ entie facientes alteratum vocant simpliciter differentie. Secundum discrimen est differentie facientes aliud dividunt genus et constituunt species alie differentie non sed hic est.

Aduertendum quare prima differentia dicitur simpliciter differentia. Ad quod dicitur q non ideo dicitur simpliciter differentia q facit magis differre sed quia aliquo modo facit differre. Sed aduertendum est qre differ entia dicitur constituere speciem et dividere genus quod aliter et aliter via nominalium et realium declarandum est. nam constituere species secundum nominales in pposito capitur secunde intentionaliter quod idem est quod esse parte diffinitionis speciei vel ponit in diffinitione speci ei tanquam secum convertibile quo modo ly rationale ponit tur in diffinitione hominis et dividere genus etiam capitur secunde intentionaliter quod idem est q esse termino ge nericum inferi sicut differentia est. Sed per alia via. Nota dum est q natura generica vel specificam non potest comuni cari nisi dividat hoc est non posse esse idem numero in omni bus individuis sed necesse est q natura humana ut est in forte differat numero ab humanitate ut est in platone et hoc puenit ex imperfectione nature create. Nam nichil preter in huius potest secundum idem numero pluribus comunicari sicut contingit de benedicta essentia diuina que eadem numero est in tribus personis nunc autem dicitur q pro tanto differentia concedit diuisiua generis quia natura generis non potest contrahi per plures differentias essentielles nisi multipliciter et dividat ad sensum datum et pro tanto porphiri dicebat in precedenti capitulo q vni uersale est collectivum et singulare diuisiuum.

Sequitur tertia diuisio differentiarum quedam sunt per se quedam sunt per accidens. Differentia vero per se eadem est cum differentia magis propria. Differentia vero per acci dens eadem est cum differentia communi vel propria. Se quitur quarta diuisio differentiarum quedam sunt separabiles quedam sunt inseparabiles et sub primo membro comprehendit diffe

rentia commune et sub secundo differentia propria et magis propria quod talia membra iam declarata sunt non iterum eorum reperitur declaratio. Sequitur quinta diuisio differentiarum quedam est diuisiua generis quedam est constitutiva speciei et paluo antea declaratum sed vtriusque via practica que re differentie dicitur dividere genus et speciem constituere

Circum istam literam. Dubitatur utrum omne genus dividatur per differ entias. Ad quod dubium respondendum est ordine solito secundum utramque viam et pro eius solutione secundum vias nominalium. Aduertendum est q modus signandi predicabilis differentie est de formali significato communiter impor tare premissam essentialiter rei per qua supponit dicitur communi ter q si discrete importaret partem essentialiter rei pro qua supponit non esset formaliter commune et ex consequenti nec vniuersale nec predicabile. Exemplum sicut ly rationa le vel ly materiale. Ex quo patet aliquid correlaria. Ipsi mum est q modus predicandi differentie est predicari in quod essentialiter id est essentialiter non quidditative. Secundo se quit q nullus terminus precise supponens per re indiuisibili potest habere differentiam imo nec terminus supponens per re diuisibili et indiuisibili sicut ly substantia potest diuidi per duas differentias nam ly incorporeum nullo modo est dif ferentia ut patet ex dictis. Tertio sequitur q nullus termi nus q accidentaliter cognoscitur potest diuidi per differenti as. Ultimo sequitur responsio ad dubium negatiua cum de claratione generis per differentias diuidi potest. Nam cor relaria omnia patent ex declaratione modi significandi differentie predicabilis et pro intelligendo in hac parte modum dicendi scoti tractate de modis in trinsicis et qualiter a differentibus differunt quod pro pda camentis referuo. Nichil ad pars de suo modo suffi cit nobis pro presenti q ipse tenet omne genus per differ entias diuidi. Adodus dicendi et bone multum differat a via scoti et a via nominalium q cum modo scoti declara bitur. Et hec de diuisio nibus differentie sufficienter.

Sequitur eius diffinitiones quarum. Prima est Differentia est quod abundat species a genere quod diffinitio sic intelligitur. differentia ponit in diffinitione speciei et non in diffinitione generis. Postea porphiri quod est vna questio nem satis frivola a quo species habet differentias quod est quare quare differentia ponit in diffinitione eius: cuius nulla est ratio secundo de anima et dicit porphiri q per ea a gene nere non quod ponat in diffinitione generis quod tunc eadem ratio opposita differentia poneretur in diffinitione generis et sic in eadem diffinitione ponerentur opposita. Sed quod genus habet eas potestate id est diuiditur per eas.

Secunda diffinitio est differentia predicatur de plu ribus differentibus specie in eo quod quale que diffinitio sic in il ligitur. Differentia est predicabile directe essentialiter non quid ditative de terminis specie differentibus quod porphiri sic probat. Nam si queratur qualis est homo con uenienter responderetur q est rationalis ergo differen tia predicatur in quale et ad istud propositum dicit por phiri q sicut statua componitur exere et ex figura sic species componit ex genere et ex differentia quod sic intelligitur sicut in diffinitione statue ponuntur isti tes tes et figura sic in diffinitione speciei ponuntur genus et differentia. Sed hic aduerte q hic non dissimiliter differ entia ut tertium predicabile quia tunc ly rationale non est set differentia cum non predicatur de differentibus spe

pro alia via f. de cap...
quod essentia humana est
ante bonum et appetitum
multiplex sicut diversitas
essentia

quod differant in createt essentia dra
in coactione

Handwritten marginal notes on the right edge of the page, including the number '30' and other illegible characters.

ere accidentaliter et intransmutabiliter siue sit conuertibilitas inter extranea siue no. Et nuc ada rgm dr negando pnam est predicatio proprii ergo predicatu est propriu respectu subiecti. Si ille res propriu includat i sua cognoratione conuertibilitatem cum illo respectu cui? altqs res dr ppru sicut supra dicimus q ista predicatio sortis est substantia e predicatio generis lz predicatu non sit genus respectu subiecti. Et quo pz q ista no simul stant vcz q ista pdicatio sortis est substantia non sit predicatio generis et eo q predicatu no est gen? ad subm. Et q ista sortis e risibile sit predicatio proprii lz predicatum no sit ppru respectu subiecti. qz non apparet maior ro qre ad predicatione generis reqraur predicatu ee genus ad subm. et ad predicatione proprii no reqraur predicatum esse propriu ad subm. Nec valet fingere aliquam equocatione de ly proprium dicendo q nullo mo capitur vt includit conuertibilitatem eoz illo cui? est propriu. Alio mo vt precise connotat q de eo predicetur accidentaliter et intransmutabiliter. nam hoc est aburi teris. In codi enim mo loquendi si aliqd sit propriu respectu alicui? opz q solu ei cod uentat. Et hinc est q in religione bona dnr cosa et non propria qz pro nullo sed pro omnib? sut. Et id mihi videt q dicta Georgij q coeessit primu i capitulo de spe. Et asserit secudu capitulo d proprio no stant simul. Et qz inceptimus loqui de ly risibile.

no
20
inc
p
350
0
2
p
p
p

eth
20
p
p
p

ms
ho est risibile. Sed risibile est ho gna mnd
vz datur instantia. ans est veru. ho est risibile
& in gns est falsu. Ans oe risibile
est ho ut pz de Antypso qui est risibilior
& in no est ho qz no est. o. o. o. o

Queritur vtrū est proprium respectu hui? res homo. Ad qd dubiu ruder magister georgius in capitulo de proprio q ly risibile non est propriu huius res ho. Si capiat ampliatue de materialis sigto. Sed bene est propriu ei? si capiatue ampliatue de sigto formalis tantu. Danc distinctionez declarau in secunda parte rosarij Capitulo de ampliationibus. Et sub vno verbo nunc dicit q apliare de materiali significato no est aliud nisi vfficari mediante copula de piri tero supponente. p re q u est sicut iste res possibile vel iste res futuruz quoruuz vterqz verificat de isto tero anttpps mediante copula de presenti. lz anttpps non sit. Ampliare d formalis significato nihil aliud est qua cognotare aptitudi ne ad aliqd. Et ex hoc pz q iste res risibile si apliar de materiali no conuertitur cu isto tero ho. Cu anttpps sit risibilis et non sit homo. Et ex pnti no est p prium ei?. Secudo pz q no valet ista pna. Isti duo teri predicant de se inuicem vtr? sunt incompleti ergo conuertuntur. Instantia est in proposito. Cu iste due sint vere ois ho est risibilis et oe risibile e ho dr et vterqz est incompletu. et vt no istares de istis teris qui non conuertuntur: r hominis aini? et aini? hominis. lz de se inuicem predicentur vtr?.

Contra hoc sic argi ex solutiōe sequit q ille res risibile capiēdo ipm vt ampliat de materialis sigto non esset propriu alicui? termini absoluti pns est falsum ergo et ains pna est manifesta. qz si alicui? termini absoluti esset proprium maxime eē hui? res homo. sed oppositum est probatum igitur maior pz q: non est proprium hui? res animal. Cu aliquod sit animal quod non potest esse risibile. Et hoc totum prouenit ex eo q res absoluturus non est res ampliatuus. Probatur iam falsitas coelusiōis.

nis qz tunc ille res risibile non esset demonstrabilis de aliquo demonstratiōe propter quid et potissima Cum in tali demonstratiōe conclusio debet esse fm quod ipsum. i. ex teris conuertibilibus compositax Aristoteles in prio. posteriorum. Sed hoc est falsum cum habeat causam adequatas per qua possit demonstrari sequela tamen probatur. nam ista ppositio homo est risibilis non est fm qd ipm vt pz ex dicit. Et non est dabilis alius terminus absolutus ab illo termino homo cum quo conuertatur. vt dictum est. Et nescires dare term connotatiuum scz cum conuertibilem de quo demonstratur demons trauitne propter quid et potissima. Respondetur q duplr potest intelligi q alicui duo termini conuertantur. Vno modo vt supra loquebamur de terminis conuertibilibus sic. i. q verificentur de se inuicē vtr? et de nullo verificetur vnus quin de eodem verificetur alter imo q de nullo possit vnus negari qn de eodem possit alius negari et econtra: siue accipi antur pro tot sicut accipiuntur in aliqua propositiōe in qua ponuntur siue no. Hoc est q ad cognoscē dū talem conuertibilitatem oportet capere illos terminos siue aliquo addito q si vnus verificetur de alio vtr? mediante vna copula mediante eadem eodem mo accepta de eo verificetur alter vtr? et sic intellige alias particulas. Alio mo potest intelligi q alicui termini conuertantur fm acceptionem qua habent. et isto modo extrema huius homo est risibilis conuertuntur capiendo predicatus ampliatue de materiali significato. nam ex eo q subiectu ampliatu ad quatuor diuisas temporis debet verificari mediante copula de possibili. et mediante tali copula conuertitur cum predicato. Cum qe qd est risibile pot esse ho et econtra. Et hec conuertibilitas sufficit ad hoc q aliqua propo sit fm qd ipm. Et ex consequit pz qd est dicendū ad formam argi.

Dubitatur secūdo vtrū ista predicatio sit proprii risibile est ronale.

Respondetur per ppōnes quarū prima est. illa predicatio no est alicui? predicabilis p dicatio. Pro cui? pbatōne. Aduertendū ē q ad pdicatione alicui? pdicabilis reqrit q predicatio sit directa tanqz directa. Et illa lz sit directa ex eo q i ea predicatur eque connotatiuum de eque connotatiuo vbi nullum extremū quo ad modū significadi formalem est superius ad reliquum non est tamen tanqz directa ex eo q terminus q nat? est de pronomine demonstratiuo demonstrante re qua sigt accidentaliter predicari subicitur et res qui natus ē essentialiter predicari de tali pronomine ē predicatu. et rō huius ppōnis est. Nam ad indicandū de aliq propositiōe cuius predicabilis sit predicatio recurrit dū est ad aliquam predicatione per qua hoc possumus iudicare als non haberemus certa regulā ad hoc cognoscēdū. Talis predicatio est predicatio directa tanqz directa qz inter oēs predicationes directas est perfectior.

Secunda ppō est conuertens ei? ē predicatio ppru. vbi gra. ronale est risibile cu illa sit directa tanqz directa. Et si gras qre dicebam? q ista risibile est ronale ē directa tanqz indirecta. Dico q

E 11

plur in antecedente q̄s requirat ad p̄tate p̄ntis. **P**ro
positum arguit nā si sic sequer q̄ predicatū eēt pro
pria passio respectu subiecti. cū sit secū cōuertibilis
p̄ntis est falsum ergo et aīis. seq̄la pbat q̄ si ita ē vt
est assumptū sequitur q̄ predicatū est propriū respec
tu subiecti et si p̄ntis sequit q̄ ē propria passio ei?
falsitas p̄ntis p̄batur. nā tū sequit q̄ eēt p̄dicatū
demonstrabile de subiecto qd̄ esse falsūz oīdo. nā
esse flebile nullo mō presupponit eē r̄sibile magis
econuerso. si dicas non requiritur q̄ oīs p̄pria passio
sit demonstrabilis de suo subo. p̄ de predicato hu
ius calor est calefactiuus qd̄ est passio subiecti et nō
est de eo demonstrabile. Hoc falsum est s̄m scorum
vt dicit in prio poste. c. ij. h̄ s̄m nominales sit verū
Sed hoc tō ē q̄ ille calor nec q̄ dicitur nec descri
ptiuam diffinitionē h̄z qd̄ non est verū de ly r̄sibile
cū diffinitione descriptiuā diffiniri p̄t per quā pos
sit de eo demonstrari. forte aliq̄s diceret ad prin
cipale argm̄ q̄ h̄z illi duo tēti conuertantur. et de se
tuitē accidentalr̄ predicentur non propterea pre
dicatū ē passio subiecti. Cū sint eque cōnotatiui qz
solet dicit. et sic d̄r a magistro georgio q̄ ad hoc q̄ ali
q̄s tēti sit passio respectu alteri? opz q̄ alter tēti sit
absolut? vel min? connotatiu? Hoc credo esse gra
tis dicitū. Secdo sit ly. a. cōuertibile cum ly flebile et
habeat cōnotationē de ly r̄sibile cū vna alia q̄ eodē
mō se beat ad cōnotationē de ly flebile sicut cōnota
tio huius terminū r̄sibile. Et stare argumentus
de ly flebile est. a.

Pro solutione argumenti aduertēdū
est q̄ vt dicit in prio poste. c. ij. dubitatū est apd̄ vi
ros sapientes. En oīs passio sit demonstrabilis de
suo subiecto. Et s̄m opinionē icori dicendū est q̄ sic
nisi subm̄ sit cōceptus simplr̄ simplex qd̄ d̄r pp̄ cōce
ptū entis de quo non oīs ei? passio est demonstrabilis
lis. qz non p̄ria que s̄ antonio andree i prio metas
p̄bice. q. p. credif. Est vñ: nō illud qd̄ est princī
pium numeri. sed s̄m nominales nō oīs passio ē des
monstrabilis de suo subiecto ad minū pp̄ qd̄. De
q̄ demonstratione loquor in p̄nti. Cū vt in prio po
ste. c. ij. dicit scorus asserere d̄z hanc eē demonstra
bilē calor est calefactiuus qd̄ noiales negare tenen
tur. Solet et apud doctos dubitari an inter passio
nes alicuius sit ordo ad istū sensum q̄ de vna que
nullā alā presupponit. Et secda p̄supponat primā:
tertia secūdā. et sic p̄nter vsq̄ ad vltimā. p̄z p̄ scorū
j. q. j. sed ista non in p̄nti sed in loco preallegato sūt
examinanda: tō p̄ nunc ad argm̄ d̄r q̄ non videtur
q̄ r̄sibile presupponat flebile vel ecōtra. Et p̄ p̄ntis
nullus illoz terminoz est demonstrabilis de alio.
Et sic inclaudū ē in hanc diffiniciū vel negare q̄
vnus est passio alteri? vel concedere q̄ non oīs pas
sio est demonstrabilis de subiecto nisi beat diffinico
nē per quā de eo aliquid possit ~~denegari~~. Et s̄m
est meli? s̄m nominales. et primū s̄m scorū.

Et si dicas mediatus conuenit hoi eē
flebile q̄z r̄sibile: qz actus s̄ndt conuenit ei natus
r̄tius qz a principio. Et multi viri sapētes laudā
tur qz tarde vel nunq̄z ridebāt. Nā de platone i ei?
ercellentā asserit raro vel nunq̄z r̄sibile. p̄z in vita
ei? a marfilio fictio scripta. et de mult. anabonū.

Idē beat? hieronym? asserit. Cū sapiens in ecclesia
ste. **A**bel? est tre ad domū lucus quā ad domum
ritus. D̄i q̄ p̄ntis nō valet. Nam hoc puenit ex alijs
causis quā ex natura bois. Ritus in boie arguit ip̄s
esse sine cura et sollicitudie. De prio d̄r q̄ hoc puenit
a causa accidentalī. s. q̄ in infans primo nat? ploret
vel ex compressione membrorū vel ex frigore vel ex
aliqua alia accidentalī causa. Sol? zoroastes legē
q̄z primo fuit natus r̄sibile sed nulli? boni ritus ille
fuit presagū. vt dicit beat? augustīn? in libro
de ciuitate dei. Nam iste zoroastes magicaz artū
erexit inuenire. S̄z pp̄ illa q̄ dicebant refellēdo ar
gumentū.

Queritur vtrum ad hoc q̄ aliq̄s tēti
sit passio respectu alteri? oporteat q̄ sit magis con
notatiuus si alter fuerit cōnotatiu?. Et dicitū est ex
mente gregorij q̄ sic.

Oppositū argf̄ iste tēti ens naturale
est subiectū respectu hui? tēti corruptibile et nō nul
lus h̄z nisi vnicā cōnotationē igf̄ p̄positū minoz est
uota et sic supponit in p̄nti. Nā ens naturale nō cō
notat nisi q̄ sit cōpositū ex materia et forma vel cas
plā istū term. a. impositū ad significandū aliqd̄ de
materiali significato connotando q̄ beat materiaz
tanq̄z parte essentialē sūt et sequit q̄ ly corruptibile
cū possit d̄mōstrari de ly. a. p̄ diffinitionē descripti
uā ei? et de ly ens naturale q̄ est virtusq̄ corpas
sio et nō est magis cōnotatiuus q̄ aliq̄s illoz. igf̄
p̄positū. Et si dicas ly ens naturale h̄z duas cōno
tationes qz cōnotat cōpositionē ex materia et ex for
ma. hoc nō iuuat qz q̄ ita eēt q̄ ly. b. cōnotaret dua
bus cōnotatiōib? corruptibilitatē et gnābilitatē eēt
passio respectu de ly ens naturale cū p̄bice? demō
strēt ly. b. de ly ens naturale s̄m significatiōē quā
ly. b. d̄mōstrēt. igf̄ intentū. Si tu dicas q̄ p̄p̄rie capt
endo passiōē requirē q̄ sit magis cōnotatiua q̄z sūt
subm̄. Nā hoc grat? et sine rōne d̄r cū nulla rōne p̄
beur nec persuadet tō dico p̄ppōnes.

Prima est impertinēs est ad hoc q̄ ali
q̄s tēti sit p̄pria passio respectu alteri? q̄ sit magis
cōnotatiu? hoc p̄z qz nec sequit nec repugnat: Se
cūdū p̄cedit ab oib? et primū p̄batū est a nobis.

Secunda ppō est ista p̄ntis est nulla. in
ista ppōne predicat passio de suo subo q̄ ē predica
tio pp̄ij. pbat ppō et ego volo q. a. sit tēti cōnota
tiuus h̄is duas cōnotationes et. b. beat vnicā non
synonimā cū aliq̄ cōnotatione de ly. a. et cōnotatio
de ly. b. sit talis nature q̄ presupponat vtrāq̄ cōno
tationē de ly. a. sic. l. q̄ p̄ diffinitionē descriptiuā de
ly. a. possit ly. b. demonstrare de eo demonstratione
pp̄ qd̄. et sequit q̄ ly. b. ē passio de ly. a. et tū. a. ē. b. n̄
est predicatio pp̄ij cū sit indirecta. Dic nihil p̄ban
dū meq̄ iudicio supponit.

Tertia propō hec p̄ntis est nulla hec est
predicatio proprii extrinsecorū cōuertibilū q̄ predica
tiū est passio respectu subib? pbat in ista. b. ē. a. q̄ ē
predicatio directa et predicatio accidentalr̄ it̄r̄smu
tabilr̄ p̄dicat de subo cū quo cōuertit et tū p̄dicatū
n̄ ē passio subitimo pot? ecōtra q̄ ppō vera.

Quarta ppō est falsum est quod cōter

Questio septima

bi qz predicabile conotas modū predicādi et signi-
 dt est passio hui? resti vlc q conotar modū signi di tm
 Probat ppo. nā ly predicabile ē demonstrabile de
 ly vlc gss bfer conotationē de ly vlc bfer aliā idē de
 monstraret de seipo qd ē impo ē id dī q ly pdicabi-
 le si assignat passio de ly vlc opz q i sua conotationē
 n̄ icudat conotationē de ly vlc. Et sic pz ad dubiū.

Dubitat qro supposito. a. significet i
 cōplere sicut idē dīfūctū rīsbile vel rudibile. b. si
 cur istud rudibile vel bīsbile cu? pdicabilis sit illa p-
 dicatio. a. ē. b. **R**ūdet p ppōnes qru pua ē. Illa
 predicatio ē directa pbat. pdicatur eq conotatiū
 de eq conotatiū vbi nulli? extremi conotatio ē sup-
 o: ad conotationē alteri? ē directa. Seda ppo illa
 nō ē pdicatio alicui? pdicabilis trū ptoz pdicabi-
 liū pz qz est accidētalis. Tertia ppo est illa nō est p-
 dicatio accidentis qz pdicatur nō pōt vlr negari d
 subo qd reqrit ad hoc q sit pdicatio accidētalis q
 sic persuadet. Ad hoc q sit pdicatio accidētā nō
 sufficit q pdicatur nō distributū negat de subo lz sit
 negat pdicatio directa tanqz directa ē nō sufficit q
 negat pdicatur distributū d subo nō distributo pna
 videt nota qz difficile est dare discrimē et aīo pbat
 Nā si ly. a. esset passio cōuertibilis cū ly aīa illa cēt
 pna predicatio propriū hō. ē. a. et hec cēt vā oīs hō. b.
 nō ē et adhuc cēt vā si pdicatur staret determinare
 ppterea est dicēdum illa est pdicatio propriū q p-
 dicatur proprie accidētālī et intransmutabilī predi-
 cat de subo. Ex quo patet duo superi? dicta: primū
 est q nō reqrit quertibilitas inter extrema alicui?
 ppōnis ad hoc q sit pdicatio pprū. Secūdū est.
 aliq est pdicatio pprū teoz quertibilitū et tū pdica-
 tū nō ē passio subī. Tertiū seqtur q aliq duo resti qd
 ditatiue se hnt respectu tertij resti et tū nulli? eoz d se
 inuicē cēntālī pdicāt. Hoc pz d illis restis ista tū
 pna ē bona isti duo resti sunt superiores qd ditatiue ad
 vniū tertij et nulli? eoz ē superi? ad reliquū ē de se i-
 uicē pdicant accidētālī intransmutabilī h pz nāz
 oppositū pntis repugnat aīū. Et si qras resti illis
 duob? qd ditatiue inferiorē do tibi ly rudibile.

Quinta ppo in hac parte notanda q
 de isto teo rubibile p istū term. a. vel. b. cū quocūqz
 qz addito nihil est demonstrabile qz tūc argm pete-
 ret principū hoc intelligēt pz. Ex quo inferitur q
 p nullā diffinitionē descriptiua i q ponit resti q cēn-
 tialī nō qd ditatiue pdicāt d dīfinitio illi? dīfinitio
 nis pōt aliq d demonstrari h pz qz semp i tali pna pe-
 tetur principū. Nā vt supra vīsum ē de teo conota-
 tiuo nihil pōt predicari cēntialī qn pdicetur qd
 ditatiue ē necesse ē q hēat conotationē superiorem
 ad conotationē alteri? et sic sic semper in tali argō
 petetur principū. hoc pz in proposito. Nā in isto ar-
 gumento petit principū sit ly. c. pna passio de ly
 a. oē. a. ē. c. oē rudibile. ē. a. ē. oē rudibile est. c. et itel-
 lige hoc correlariū qū superioris conotatio ē talis
 nature q in diffinitione qd nō a ei? opz explicare
 conotationē inferi? Aīa bene pōt aliq d de diffinitio
 p talē diffinitionē demonstrari hec calēt posteriora
 parent. Et sic pz ad dubiū. Dis vīsis q sat declarāt
 viā notaliū quo ad istū pdicabile qru. Sz aduer-
 te q h qd dicitū ē q de teo conotatiuo nulli? resti pōt
 pdicari essentialī nisi pdicetur qd ditatiue intelligo

de teo conotatiuo extrinsece et h sat pz ex pbatioe
 ad illud adducta. Nā notū ē q ista ē predicatio cēn-
 tialis nō qd ditatiua rōnale ē materiale. Aliq alta
 q nō parū deservirēt p materia posteriorisica pos-
 sim tractare i pposito nīstimerē d impertinētia ar-
 gui nūc ergo aliq ad viā realiū pertinētia i qb? dī-
 crepent multū a viā notaliū tractauim?

Dubitat serro vtrū pna passio distin-
 guat ab illo cui? ē pna passio qz in pna qōne arti-
 calo. ij. dīfinitim? hāc qōne disputare i isto loco. pro-
 ei? solutiōe notādū ē prio qz vbi fuit dicitū triplex d
 h repitur opinio. Pna ē bī thome i locis superioribus
 allegat dicitū q pna passio realī distinguit ab
 illo cui? ē pna passio. Vn istū imaginatur q rīsbibi-
 litas ē qdā entitas realī distincta ab hoīe q fuit ex
 principijs inrīfectis īpōs hoīs. *psi*

Contra istā opinionē argi sic primo se-
 qretur q possit de? facere subm sine pna passione
 pna est falsum ē et aīo seqla pbat. Nā qd vlcū qz re-
 bus realī distincta dat qru nulla ē spē de? pōt vnā
 illaz destruet alla seruata. Ad h arm rīdet sancti
 Tho. et post eū capreol? i. ij. di. xvij. negādo pna
 cū pbatione ei? et intelligim? semp loq de reb? ab-
 solut. Nec solutio nullo mō defensari pōt. Vn con-
 tra eā sic argumentoz principia inrīseca alicuius
 hoīs se hnt respectu talis entitat? sicut causa efficiēs
 ē de? pōt cōseruare hoīem sine tali entitate pna p-
 batur. Nā i hoc stat oipotētia dei q possit impedire
 causam naturalē ne agat possit reqrit ad agēdū et
 aīo probatur ex declaratione opinionis. Et si tu dī-
 dicas q illa principia fori nō se hnt vt causa efficiēs
 respectu illi? entitat?. Tū qro causam efficiētē eius
 si dicas nullā hz hoc ē falsum vā de? si dicas cau-
 sa pductiua hoīs est causa illi? h? intentū. Nā de?
 pōt impedire talē causam ne producat illā entitatē
 si adhuc dicas non pnae producit hz cōproducit
 h nihil ē qz capio pducit vt tū valet sicut hē cē post
 nō esse et cū illa entitas nō hēat a se cē seqtur q ab
 alto hz eē. Si adhuc dicas q est a deo totalī et ime-
 diate adhuc ex h seqtur intentū. Nā cū de? libere et
 cōtingēt agat pōt producendo forte nō producer
 illā entitatē. Et si adhuc dicas negādo seqla. qz p-
 ducto forte nō pōt nō pducere illā entitatē h ē man-
 feste falsum ponere q ex pductione vni? effect? de?
 necessitetur ad pductionē alteri? siue a necessitate
 pntis siue pntis et q de? in cuiuslibet resti naturalis
 pductione faciat nouū miraculū et pfecto eodē mō
 deberent īpi dicere q de? nō pōt ipedire agēs natu-
 rale ne agat postis reqritis ad agēdū qd tū man-
 feste ē contra fidem tgr.

Secundo sic argi seqret qz ibi essent i-
 finite entitates absolute dīuersarū rōnū qd ē ipose
 naturalī et adhuc fm eos supnaturalī pz pna pte
 q. vij. et seqla pbat. Nā capio rīsbilitatē q ē apti-
 tudo ad ridēdū et iā p opinionē illā rīsbilitas realī
 distinguit ab hoīe et illa rīsbilitas est apta nata in-
 herere hoī ē hz aptitudinē ad inherēdū a se realī dī-
 stinctā qd sic pz. Tū prio sicut aptitudo ad ridēdū
 realī distinguitur ab illo cui? est aptitudo et apti-
 tudo ad inherēdū realī distinguitur ab illo cui? est apti-
 tudo qz discrimē appz nullū. Tū sedo. nā alteri? rō-
 nis ē aptitudo ad ridēdū qz qd inherēdū ē ille due

ut
 nomē
 not
 h
 de
 ur
 no
 fu

apritu dies realr distiguntur. qñ a pñ aña nō maneret
via ad pñ adū q dñe apritu dies realr distiguntur
nisi qz ad diversa tēdūt 7 si vs addere q suēt a dis
uersis principis eētā rē sē hē vep i pposito 7 tūc
idē esset dicendū de secūda apritu die 7 sic sine statu

Et cōfirm. si hoc idē alia via scōtur q
apritudo quā hō hē ad ridēdū s ab eo realr distig
gueret cō apritudo quā hē ad currēdū 7 ad qescen
dū nec valet dicere q apritudo ad qerē est eadē q ē
ad mouendū qz loquar de alijs opationib?

Unde sic argumētōz potentia quā hē
aia ad itel. igēdū. a. si realr distiguntur ab ea ē po
tētia quā hē ad itel. igēdū suū pñ adictōriū realr di
stingueretur ab aia 7 ab illa potētia 7 eodē mō potē
tia ad itel. igēdū aliqd obm qd nec ē. a. nec ē. b. Ex
quo scōtur itē. a. s. p. batur. Nā aia potētia p apti
tudo ad ridēdū nō distigueretur realr a potētia
vel apritudie q ē i boie ad aliquā opationē i pñtē
te hēre z cū rē. Nec valet dicere q potētia cognō
tiua vni? oppositi est cognōtiua alteri? dicit Aristo.
i prologo de aia rectū ē iudex sui 7 obliq. Nam stat
arm de actib? itellect? i pñtēter se hēnt? igr p pñ.

Tertio sic argr qñ confirmando pñm
erū vel qñ dicit talē entitatē fluere ex pñcipijs in
trās cōs alieni? rē itel. lēgis q illa res pñ q hē talia
pñcipia intrinseca producit illā entitatē 7 sic pñm
arm hē intentū vel itel. lēgis q posita talē rē q ex tal
lib? pñcipijs cōponitur ponitur talē entitas 7 cū h
nō sit aliqd qz produci ex talib? pñcipijs scōtur itē.
Et si imaginēris dicere q h nō sufficit ad h opicaf
productio ex illis pñcipijs s cū h rē qritur q p pñm
causam possit et? productio i pñditi sic dicēdo. crede
rē ego te petere pñcipiū iter respōndū 7 pfecto
ignōzō quā rē tūc saluaretur pñm producere s illū.

Ad hoc q dicebam? inter arguendū q aia hēt infi
nitas potētiās ad itel. igēdū pōt dicit q nō scōtur
ex eo q aia tendit i qdē qz ab ea cognōtiū fm q par
ticipat naturā sui pñmi obiecti qdē qz sit illud.

Et hoc apparenter sequit q oēs noti
cie essent eiusdē spēt. nō tñ subalterne s spālissime
qd sic pbat. Nā si potētia itellectiua ad cognoscē
dū. a. 7 ad cognoscēdū. b. spēt est eadē pp vnitatē rō
nis pñmi obiecti ipi? itellect? eadē rōne quozūcun
q obiectoz i itellectu noticie est eiusdē spēt pñcipue
q fm. l. r. b. ad entitatē specificā noticiāz sufficit vnt
tas formalis obiecti de quo tñ i pñtēgo nolo dispu
tare qz in posteriorib? tangitur penes qd arēditur
vnitas specificā noticiāz. Et qz nō ē dicēdū opinto
nē tāti docto: io ē sine pbabilitate dicēdū ē q pter
modū quo effectus dependet a sua causā est imagi
nabilis ali? mod? dependētie v p pñ tertiu arm. Et
hē sit difficile ad imaginādū tñ argumēta q iferi?
faciem? pñ alias opintōnes pñuadēt illā depēdē
tiā q dicit? pñtā pñtōne depēdēt a suo subo eē
aliā a depēdētia effectē? a sua causā vel pducti a p
ducēte nec hē ad pñtōnū depēdētia relatiōis ad
fundamētū 7 p h pñt solui pñm 7 tertiu arm. Sed
scdm ē mihi apparēt. Nā. l. r. b. i mult locis sue do
ctrine ponit distinctionē realē iter appetitū iracibi
lē 7 cōcupiscibile 7 hoc nō pōt eē nisi qz vñ? ferē i ar
duū 7 nō ali? talisq i distinctione obiecti arguet di

stinctionē potētie 7 illa distinctio ē tñ specifica qz ar
duū 7 delectabile sunt etusdē gñis q eodē mō dicē
de aia q p vñā potētiā cognōtiua ferē i vñū obiectū
7 p aia i aliū obiectū dicēdū q p apētie? irascibilis
ferē i aliqd nisi qz arduū i se vel i apprebēsiōne. Et
pro tāto potētia q ferē i aliqd qz delectabile i se vñ
in apprebēsiōne necesse est q sit alia s itellect? ferē
i qdē qz obiectū fm q pñcipat naturā sui pñmi ob
iecti sue illd sit enp siue qd dicit rei mālīs d quo nūc
me nō itromitto. Ex quo pñ q si ponent? ad aliq
diuerse potētie hē qz nulla eaz realr tanqz eoz fm
q i aliquo cōuenit eū alio vbi grā. aia hē vñā potē
tiā ad itel. igēdū vñā aliā ad volēdū qz nō iō pōt al
qd itel. lēgere qz ei cōuenit rō obiecti volūtat. s. bo
nū. Et si dicas qd mouet ad sic dicēdū dico q rō est
manifesta. Nā si esset aliqd q nullo mō apprebē
ret tanqz bonū ad huc posset itel. lēgi ab intellectu.
Uñ si p possibile vel impōse aliqd eēt qd nullo mō
eēt bonū nec malū ad huc posset itel. lēgi s nullo mō
volūtas posset ipm vele. Et tūc dico potētiā i boie
ad ridēdū 7 qz alia potētia i boie ad ipā distig
eta nō tendit in aliquā qz in aliq rōne dūentit. Et
si qras qd est dicit q potētia tēdit i aliqd dico q nō
bil aliud est qz eē potētiā aliquo mō ad illd. Et sic
pñ quār facit dicendū est ad formā argumētōz.

Dubitat vtrū de? pōt ponere in hēsiue
vñā aliā potētiā itellectiua i aia sōris. 7 vñ q sic
Nā h nō ē iplicatio magis qz ponere duas albedies
i hēsiue i eodē subo s de? pōt h scdm facere q pōt pñ
mū pñatio mīnoris. Nā hē p naturā duo corpora nō
pñt eē i eodē loco pñt tñ sup naturalr s hē p natura
due albedies nō pñt eīdē subo i nberere fm opinio
nē. s. r. b. de intentione pñt tñ de potētia det abso
luta. S3 oppm argr qz ex h scōtur q natura eīdem
subo pñt i nberere s s 7 semel accidētia etusdē spēt
pñt. s. r. b. i. q. r. xii. 7 in plerisq locis sue doctri
ne. scōla pbat. Nā pñt hīs duob? itellectibus
idē obiectū 7 scōtur q vterq eoz formabit noticiā
ei? 7 sic in aia erūt due noticie eiusdē spēt. Et si dis
cas iam non est naturalr qz ponis miraculū.

Cōtra hoc nihil ē dicere volo q qñ pri
mo de? fecit illd miraculū dimittat illos itellect? sue
nature. Uñ nō pcederet. s. r. b. quocūqz miraclo sup
posito q pagēs naturale sue nature relicū iroduc
cant accidētia etusdē spēt i eodē subo. Si dicas ad
arm q nō ē icōueniēs etidē subo mediato i nberere ac
cidētia etusdē spēt: s3 h nō ē icōueniēs i nberere acciden
tia etusdē spēt etidē subo immediato itel. lēge semp nul
lo facto miraculo ad illd mō aia ē subz mediātū no
ricie 7 ipemet itellect? immediātū mō dato q qz illo
rū itellectū formet suā noticiā nō habebis q abe
noticie i nstnt eīdē itellectū s3 noticiā formata ab
vno i nstnt ei 7 noticiā formata ab altero i nstnt alteri.

Cōtra hoc argr cū pñ hoc nō vñ mul
tū itel. lēgibile q illi duo itellect? sint s s 7 aliqd pdu
cat i vno qd nō pducit i alio. scdm volo q illi duo itel
lect? sint agētes talr q aia hēat duos itellect? agētes
7 vñā passibile tñ. Nā hē. s. r. b. itellect? agēs 7 pat
sibilis realr distigūt h pñ i trattatu de potētijs aie z
pñā pñ. q. l. r. c. rē qritur itentū. nam vñū qz illoz
itellectū agētū agit suā noticiā 7 ambe recipiēt
i eodē itellectu passibili tanqz i subo imēdiate s p

habet

no corroborat

mil

no recar
tur ad pñ
pñcipiū
pñcipiū

duca
ur ad not
nāz pñ
l. r. b.

Questio septima

Postu cu ille noticie sint etusde spet cu oim sit idē z oia req̄stra ad hoc q̄ noticie sint etusde spet babeat Nec valet dicere q̄ si vn̄ intellect⁹ agēs opet ali⁹ nō opabit qz volo q̄ relinquant sue nature p̄ntaro obiecto z seq̄tur q̄ q̄lz imutabit ab illo obiecto. cū obiectū naturaſr agat cū non sit maior: rō de imutacione vn̄ q̄z de imutacione alteri?

Conceditur ad argm̄ q̄ non est mihi dubium si alicui r̄homisse fieret hoc argm̄ negaret casum cui⁹ tñ possibilitas meo iudicio pbata ē id r̄ndē do dico. Admittēdo casum z p̄ toto arḡo dico q̄ illi dun intellect⁹ p̄ducerent eandē noticiā sicut si ei dem passo essent duo agentia etusde spet applicata p̄ducerēt eandē effectū in illū passus. S̄iſr i p̄posito dicēdū ē q̄ vnica noticia tñ p̄ducta ab illis duob⁹ intellectibus recipit i intellectu possibili vel i duob⁹ intellectibus possibilib⁹ si illi sint i aia. S̄z h̄ ad uerte q̄ intellect⁹ le h̄z fm̄ istā v̄ā q̄ si sicut instrumentū respectu noticie p̄duce z aia sicut p̄ticipale agēs.

Quarto sic arḡ seq̄tur q̄ esset aliqd̄ accidēs remississimū p̄ns est ipose q̄ z aia. seq̄la p̄batur. Nā capiatur aliq̄ propria passio gr̄a exēpli r̄sibilitas i boie z cū illa sit accidēs. nā si eēt substantia substantia inhereret subiecto p̄tra p̄m̄ in p̄rio p̄ticipicoz dicētē qd̄ vere est nulli accidēs. Tūc q̄ro vn̄ p̄possit esse remissius q̄z ē vel nō si sic q̄ vn̄ h̄ō p̄tē magis r̄sibilis q̄z ali⁹ q̄ ē impoſe. nā p̄pria passio nō predicat fm̄ magis z min⁹ fm̄ oēs z h̄z istā v̄ā si nō h̄ p̄positū. Cōtione aliq̄s diceret q̄ illud accidēs est determinate tuteutionis s̄z p̄ natura n̄ p̄t esse remiss⁹.

Contra hoc satis q̄ sup̄naturalr̄ hoc fieri p̄t z sat est p̄ arḡo h̄e q̄ vn̄ h̄ō p̄t eē magis r̄sibilis q̄z ali⁹ imo infinitū magis r̄sibilis. nāz de⁹ p̄t facere illd̄ accidēs eē magis radicatū i subo quo facto tā subm̄ eē magis r̄sibile nec valet dices re q̄ de⁹ nō p̄t nec magis nec min⁹ radicare illd̄ accidēs in subo. nā cū illd̄ accidēs sit aliquo mō radicatū in subo z fm̄ aliquē gradū seq̄tur q̄ de⁹ p̄t facere q̄ magis vel min⁹ radicat⁹ i subo penes quā radicationē attendit̄ intensio ei⁹ z sic p̄z maior: fallitas p̄ntis p̄bat v̄ez q̄ de⁹ accidēs remississimū nō solū ad istū sensum q̄ nō possit eē remiss⁹ imo ad huc p̄batū ē q̄ nō p̄t eē intens⁹ qz tūc tale accidēs nō eēt alicui⁹ vigoris sicut caliditas infinite remissa non ē alicui⁹ virtutis.

Conceditur negando p̄nam z ad p̄batio nē dī p̄rio q̄ tale accidēs sicut ē p̄pria passio nō est intensibile nec remissibile. sed postq̄z tale accidēs i est subo difficile imaginari q̄n̄ fm̄ aliquē gradū radicationis ei⁹ insit. Et si sic tā d̄z dicit intensus z remissum. Ideo sedo z mell⁹ videtur eē dicēdū q̄ r̄sibilitas vel q̄cūq̄ alia propria passio suscipit magis z min⁹. Et si cōtra alleget dicitū p̄p̄birij i sedo tractatu predicabilitū vbi dicit q̄ accedēs z proprium differūt penes hoc q̄ propriū predicatur equalr̄ h̄ ē sine istis aduerbijs magis z min⁹ accidēs nō non nec v̄z dicere ad hoc q̄ p̄p̄birij intellect⁹ naturaſr nā sat ē q̄ nō repugnet p̄prio ex natura sua suscipere magis z min⁹ sicut ip̄e p̄p̄birij dicit q̄ nigredo ē accidēs separabilij in coruo s̄z naturaſr nō possit eē

sine nigredine sat est q̄ nature ei⁹ non repugnet nō h̄e nigredine dicēdū ē ad auct̄z p̄p̄birij q̄ ip̄e sic intellexit q̄ tā actu nō p̄dicatur propriū cū ly magis vel minus s̄z nō ē sic de accidente cū tā aliqd̄ reptatur albū z aliqd̄ magis albū s̄z certe eodē mō dicitur q̄ nigredo ē accidēs inseparabile a coruo z albedo ab oīore dicitur q̄ p̄p̄birij potuisset hoc dicit si voluisset sed alia p̄sideratōe vsus ē dicendo nigredine i coruo eē accidēs separabile vel nō recipiatur auct̄z ei⁹ s̄z adhuc replicat. Nā eē r̄sibile cōuenit alicui i p̄ntū ē h̄ō s̄z null⁹ ē magis h̄ō q̄z ali⁹ cū s̄ba nō suscipiat magis z min⁹ p̄ vn̄ p̄p̄tate quā p̄ filosof⁹ assignat substantie in p̄dicamento substantie q̄ nihil p̄t eē magis vel min⁹ r̄sibile. nec replica ē multū proterua cōtra istā op̄tionē z q̄cqd̄ dicebatur de p̄ria solutione meo iudicio stādū est i illa v̄ez q̄ ē aliqd̄ accidēs q̄litas nullo mō intensibile nec remissibile z ad hoc q̄ tbi dicebatur illud accidēs est radicatū i subo q̄ fm̄ aliquē gradū radicationis z cū penes h̄ac radicationē accidēs in subo attendat̄ intensio accidēs seq̄tur q̄ tale accidēs ē intensibile vel remissibile nā de⁹ p̄t magis vel min⁹ ip̄m̄ radicare in subo icidēdū ē i h̄ac dist̄ctiōe vel p̄cedere q̄ illud occidens nullo mō radicat⁹ i subo s̄z iste subo vel q̄ de⁹ non possit ip̄m̄ magis vel min⁹ radicare i subo

Et pro declaratione p̄nti aduerte q̄ ista radicatione i subiecto attenditur penes difficultatē separandi accidēs a subiecto vel impediendū ei⁹ actionē declaratur verūq̄ caliditas dī magis radicata in subo v̄l q̄ ceteris parib⁹ v̄na caliditas difficultus separabitur a suo subo q̄z alia vel q̄ difficultas ip̄edietur a sua actione s̄iſr lumē vel lux for̄t radican̄t i subo subiect⁹ qz difficult⁹ p̄t impediri a suis actionibus z si hoc si intelligatur p̄ maiorē vel minorē radicationē i subo ego nō intelligo qd̄ ē. Tūc dī q̄ cū accēs qd̄ ē p̄pria passio p̄ null⁹ agentē naturalis virtutē possit separari a suo subo nec impediri a sua actōe q̄ non est q̄litas actiua tō nō cōuenit ei magis vel min⁹ radicare i subiecto. nō intelligo in proposito p̄ q̄litate actiua q̄litate tñ productiua q̄litate eiusdez sp̄ei secū s̄z ē cūf̄ctūq̄ q̄litate p̄ductiua s̄z h̄ p̄p̄t iuaret op̄tionē istā. nā potētia intellectiua p̄nt ip̄ediri a sua op̄tione ē ē productiua aliquid effect⁹ tō stādū ē in sedo p̄re dist̄ctiue q̄ si ad huc nō placeat q̄ remiss⁹. s̄z h̄ nō imerito. possit q̄r̄ qd̄ ē r̄sus ad quēz r̄sibilitas ē ap̄tudo z nil aliud v̄r̄ eē nisi gaudiū v̄l leticia aia. Et cū tale gaudiū vel leticia sit effectus act⁹ voluntatē seq̄tur q̄ ip̄a aia d̄z dicit r̄sibilis imo cū potētia susceptiua nō sit res distincta a suscipiente alio i materia p̄ria eēt infinite potētie realr̄ dist̄ctē seq̄tur q̄ nō op̄tē ponere nec i boie nec i aia r̄sibilitatē. nec valet dicere q̄ mediāte v̄na potētia materia ē susceptiua cuiusq̄ forme qz cū ille forme s̄nt in cō possibilis fm̄. s̄z. T̄bo. q̄ nō admittit pluralitatē formaz̄ substantialiū i eodē cōposito qz dicit oēs formas substantiales eē icōpossibiles. Doc p̄z i suo tractatu de p̄litate formaz̄ eodē mō r̄sibilitas z r̄sibilitas i boie nō deberēt poni dist̄ctē passiones vel ap̄tūdines. Et ad h̄ satis est aduertendū qz n̄ p̄t dicit q̄ signa exteriora sunt r̄sus qz ista tñ s̄nt signū r̄sus z aliq̄n̄ falsum signum.

Quinto principalr̄ sic arguitur p̄pria

quod bene est nulli accidēs

passio no distinguit reasr ab illo cui e ppria passio ergo ppositio. ans pbat. nam si lic capiat aliq tal gra crepti rrsibiliras in hoie. Et argi sic rrsibiliras est in homie tanqz aliqd ab eo distinctu reasr q bz se extensue in hoie vel eodem mo quo aia e in ma- terra. s. est in toto r in qlibet pte ei? sz nullu istoz est dicendum ergo ppositu. Ans p minore pbat qz p malore notu est prio non se bz extensue. Na tunc p supponeret qntitate qd falsum est qz qntitas no e pua passio respectu hois cu non est implicatio cons- tradictionis q sit homo sine qntitate sicut facit de? qntitate esse sine substantia vt fit in sacramento altas tis.

¶ Tunc secundo rrsibiliras conuenit homini i qns ru ho q seclufa qntitate ad huc conuenit et q no est dicendum q rrsibiliras est accidens extensum nec se- cundum est dicendum. Nam si deus produceret vnu homine q haberet aiam soze dicendu e q ille homo haberet distincta rrsibilirate a soze. Tunc primo sunt distincti hoies sz habeat eandem formam. Tunc secundo qz tunc se qret q accidens migraret de subo i subm hoc tm supposito q eadez forma poneret i plurib? materijs. Tunc tertio qz tunc se qret q id e numero pos set redire ad istu sensum q aliqd qd est corruptum rrasr q nihil ei? manet pot iteru recuperari qd e coz tra sanctu thoma i mults locis sue doctrine hoc pz st post morte soze aia ei? informet alia materia redit bte rrsibiliras q fuit in soze r dicendu e q rrsibiliras nec est accidens extensum nec intensum ad istu sen sum q sit in toto r in qualibet parte ei? ergo dicend du est cu qlibet ps qntitativa hois sit eiusdem spet eentialis cu toto hoie q qlz ps qntitativa bteret sua propua rrsibilirate r cu sint infinite pres qntitati ue ad istu sensum q qlibet existit in reruz natura se quitur q sunt infinite rrsibilirates qd cotradict totl doctrine sci thome: r intelligo q sunt infinite rrsibi litates non facientes vnu. na in isto sensu pbarum est qd se qret ex opinione. nec valet dicere q rrsibilt ras est accidens enis i toto r in nulla pte ei? fm se vel aliqd ei?. Tunc primo qz hoc e i intelligibile i vt pz ex prima qone. Ide accidens absoluto. Tunc scdo qz semper stat id e argm. na si aliqz b? pducatur suc cessue ia dabis aliqd eiusde spet eentialis cu hoie qd non est rrsibile vel intensum.

¶ Rndet q argm videt satis pugnere sz standum est in hoc qd vltio dicitu e. Et in casu que ponit de hoie successue pducto est dicendu q dat aliqd eiusdem spet cu hoie qd no est rrsibile r p nro rrsibile non est propua hois r ex nro nihil e ppria passio respectu ei? vel q in quolz instante noua rrsibiliras destruita prior. Et sic dicendo videtur q opinio burlei de intentione non dz reputari incons- ueniens.

¶ Dubitatur vtru deus pot destruere p priam passionem seruando subm. s. an de? pot ilz lam re q est ppria passio ponere in subiecto alteri? speciei a suo proprio subiecto.

¶ Ad primam parte dubij e cois solutio ois thomistaz q non r ex nro q danf due res ab solute qru nulla est deus nec aliq est ps alteri? r tu deus non pot destruere vna alia seruata r sic rrsi biliras sit absolutu opz imaginari q dependentia

ei? a suo subiecto esset eiusde ronis cu dependentia relationis a suo fundamento q est alteri? ronis qz dependentia effectus a sua causa efficiere. Et quo se qret euidenter q datur aliquod absolutu qd de? no pot creare pz de propria passione. na cu de? non pot facere ipam ee sine suo subiecto r ad creatione hoc reqrit se qret propositu r maior pz qz no req? rit subm accidens ad suu ee q accidens sit subm q si deus no pot facere subm sine propria passione nec eotra. nec iudicio meo aliqs in ista pbatone dz fa cere dubiu r per nro imaginari q de? no pot serua re substantiam corporea sine qntitate nihil est. sed difficile est considerare q aptitudo sicut rrsibiliras sit res absoluta r q no possit esse sine suo subo hoc pz ex rone hui? rrsi absolutu posita in pria qone. Tunc secudo videt q de rone aptitudinis ee ad alid imo videt q non possit declarari qd est aptitudo nisi per comparatione ad alid. s. ad id cuius est aptitudo.

¶ Quereret aliqs qd inconueniens sequi tur pcedendo q deus separaret ppria passionem a sub- fecto verbi gra rrsibilirate ab hoie dr q tunc se qret q b? no ee rrsibilis r tunc no esset discrimin inter acci dens separabile per natura r ppria passione sz ego male concedere q de? pot separate propria passione a subiecto r vtruzq conseruare seorsuz. Et tunc qu di cis q esset b? r non esset rrsibilis nego niam qz stat ex principijs hois fuit vna alia rrsibiliras r si dicas restringat de? illu fluxu.

¶ Dr prio q forte non est dabilis ira scriptica medis cina q sufficiat fluxum illu restringere. Secudo dr q tot miraculis positis no e inconueniens pcedere q esset b? r no esset rrsibilis i potentia ppria q esset in rrsibilis in potentia remota neq illa potentia remota e qd distinctu ab illo cui? e. Ad alid dr q lz inter proprium r accidens inseparabile p natura no sit dissi crime quo ad inseparabilitatem est tm discrim quo ad alid. Na vt sanct? thomas bz i mults locis propriu fuit ex principijs speciei r alia accidentia ex principijs indiduis q nil aliud est dicere qz qz ppriu conuenit alicui fm q est talis vel talis speciei sed alia accide tia pueniqt non fm q res e talis speciei sed fm alib as causas q pducit indiduu vel reqrunt ad ee ei? sibi gra q res sit alba no puenit ex eo q est talis vt talis nature sed ex eo q pducit tali vel tali tpe tali vel tali regione tali vel tali loco. Etia alia accidentia a qntitate q supponunt qntitate. Sed distelle e isto mo dicend saluare q caliditas i igne no e fluxu ex principijs speciei cu conueniat ei in qntu talis na ture est. sed ad hoc dr q illud pot intelligi duplr vno mo qz ad conseruatione r pductione ignis reqrit ca liditas r sic rrsi feat. alio mo q natura ignis p suppo natur in quocuzq i quo reperiat caliditas r sic e fal sum. Etia alia accidentia pueniunt speciei. s. medita re indiduo sz ppriu indiduo mediate spe qd ee dicere ista ppnem b? e alb? p supponeret q illud predicatu albu conueniat alicui indiduo vel quo ad ee vel nrm cognoscere sed no sic de ista b? e rrsibilis hoc tm magis in suo loco declarabit.

¶ Ad secundam partem dubij dr q neces se est incidere i hac distictua vel pcedere si de? pos set ponere rrsibilirate in lapide q lapis pot esse rrsi bilis vel q rrsibiliras lz poneret in lapide non des

7

q illa p pna alim remane
p hudo fuliginos r mudo
Solum modis requirit fluxu

Questio septima

nominares ipm rrsibile et ex hnt q non eentiastr est
 rrsibilis vel q deus hoc minime facere pot. spaf
 sione vnus subiecti ponere in subiecto alteri? spet
 hoc non placet quere meli. **Q**uereret aliqs
 vtru aptitudo ad aliqd recipiendu dffinguarur a
 subiecto fufceptibili et dicendu effer q sic fed ad illa
 aptitudinē non est ponenda vna alia qz tuc effer p
 cessus in infinitu lz fit apparenia q sic verbi gra si
 cut ponts aptitudinē dffincta a subiecto ad aliqd
 fufcipiendu q ita ponatur vna alia aptitudo ad illa
 aptitudinē. Nam si nō eodē mō faluaret q nō op?
 effer ponere primam aptitudinem dffincta a subo
 difficile est dare dffirime ad miffo q deus pot lepa
 rare propria passionem a subiecto. Et sic pz ad tot
 tū dubiū et per hū qd est dicendu fm opintonē sci
 thome de questione propofita i q si minus bene lo
 cutus sum: rogo vt mibi ignofceatur qz recte intētio
 mea est ad laudem diuine trinitatis veritatē in qre
 re. **S**equitur qd fm opintonē fcori in ppofta qd
 ne dicendu est. Et fit pzia propō. Propria paffio dī
 ftinguitur ab illo cuius est ppria paffio. **S**ecunda
 ppō talis dffinctio nō ē realis. **T**ertia propofitio.
 Talis dffinctio nō est rōnis. **E**x qb? fequitur qzta q
 talis dffinctio est formalis. **P**rima ppō poffit per
 luaderi p argta q factem? cōtra opintonēz noialitū
Secunda pōt sic pbari non est ponenda maior dff
 fffinctio vbi omnia cū minori dffinctioe feruari pnt
 fed oia q de subo et propria paffioe dffir faluari pnt
 pofita inter ea tm formalē et non reali dffinctioe q
 fecūda ppō vera minor probatur. Nam ficut nō ē
 ponenda pluralitas vbi paucitas fufficit ita nō est
 ponenda maior dffinctio vbi minor fufficit qz vbi ē
 maior dffinctio ibi est maior pffuralitas: minor pba
 bitur foluendo argta q ptra banc opintonem ffer.
Tertia ppō sic pbat. Nā oi opatione intelles
 tus feclufa de subo et ppria paffione predcant cō
 tradicoria q nō dffingunt tm rōne. **E**x qb? fequitur
Quarta ppō. Cōtra quā opintonem vt ex argu
 mentoz folutionib? et veritas et fallitas appareat
Contra ea.
Arguitur fic. **P**rio nulla est dffinctio for
 malis ergo ppoftū pna clara est et aūs probatur.
 Nā oē ens est ens reale vel est ens rōnis q ois dff
 fffio est realis vel rōnis. aūs est verū et ab oib? con
 cefsum et pna pbat. Nā illa q dffingunt vel fūe
 entia realis vel vñū eoz est ens rōnis. si primū taz
 dffinguarur realr. si fecunduz tā dffingunt rōne.
Confirmat. Nā ficut nō ē dare mediū
 inter ens reale et ens rōnis ita nō videt q fit mediu
 uz iter dffinctioe realē et dffinctioe rōnis h argu
 mentū ē durādū i prio dffinctioe feda et pp ipm alle
 rit doctor ille opintonē fcori in fufficientem effer.
Refpondetur tamē ad argumentū ali
 qb? pponibus poffū. **P**rima est qn dī q ens diuidi
 tur in ens rōnis et in ens reale ē diuifio analogi in
 fua analogata vel vocis in fua fignificata vt fit fen
 fus ifta vox ens capif duplr. **U**no mō vt fignē entia
 realia. **A**lio mō fignē etia rōnis. **E**rit mō fcedebat
 ipm capere fanct? thomas tractatu de ente et eentia
 c. i. dicens q ens duplr dī. **U**no mō q diuidit p de
 ce gna. **A**lio mō q fignē ppōnū veritatē. i. d quo pōt

aliqd p ppōnē verā enūctari. **P**robat tā ppō. Nā
 enti rōnis et enti reali nulla ē rōnis ē cōis qz vel illa
 effer rōnis et fic nō pueniret entē reali vel effer real
 et fic nō pueniret entē rōnis. **U**n eodē mō ficut noia
 les dicit q fiffa diuifio aialitū qddā vñū qddā pterū
 ē analogi in fua analogata et ille rōnis aial q ē diuif
 fuz i illa diuifioe fi fignē aialia pta fm cōceptū fm
 quē fignē aialia vñū nec qn tenet per fe. **L**. qn nō po
 nit a pte fubi et a pte pālcari mēbrū min? pncipalē
 le ficut i ifta aial ē pterū nō accipit p fignē minus
 pncipali et? fic ifte rōnis ens nō fignē vñū entitatem
 cōem entē rōnis et entē reali nec qn ponit ficut addi
 to pcedēdū ē q accipitur p ente rōnis vt in ifta pro
 pōne hō est ens ly ens non accipit p ente rōnis fed
 bene in ifta fecūda intenfio est ens rōnis.
Secūda ppō est fensus illi dffinctionis
 est ifte. **D**uplr accipit ifte rōnis ens. **U**no mō p ente
 quo bz eē pter opationē intellect? ad fensum. **A**lio
 mō p illo q nō bz effer pter opationē intellect? ad
 fensum quē in. j. q. arti. iij. declar am? eys rōnis nō
 hēre effer pter opationē intellectus.
Tertia ppō ē q fi caperetur dffinctio
 realis p dffinctioe eoz q dffingunt feclufa opa
 tione intellectus nō effer alia dffinctio pter realē
 et eodē ponēda qz tuc dffinctio realis et dffinctio
 ex natura rei cōuerterent fed non captūt ita cōter
 quā dffinctioe realē ponūt tanqz mēbrū dffictio
 nis ex natura rei.
Quarta ppō ē **I**ffa pna est bona ficut
 non datur ens quin fit reale vel rōnis. i. quin hēat
 effer pter opationē intellectus vel per opationē
 nē intellect? ita nō dat aliq dffinctio quin fit dffin
 ctio rōnis vel ex natura rei.
Quinta ppō est ifta pna non valet nō
 dat aliq ens qn fit reale vel rōnis q nō dat aliq dff
 fffinctio qn fit rōnis vel realis capiēdo ens reale p
 illo qd bz effer pter opationē intellect?. **E**t dffin
 ctionem realē p mēbro dffinctionis ex natura rei
 hoc pz qz ly reale non tenet eodē mō i ante et i pntē
 imo equalenter i pntē vt inferi? **H** pz ex declaratioe
 teoz. **S**ecūdo pōt dici ad argm? q id qd illa diuif
 fio intēdit est dicere q nihil pōt effer qn fit per opa
 tionē intellect? vel pter opationē intellect? ficut in
 fua rōne qddatitua includant aliqd qd nō includit
 tur i rōne qddatitua alteri? ficut non cū quo ftat ad
 ita effer idē realr et aliqd eē includum in ratione qd
 ditatua vni? et nō alteri? vt declaratū fuit in tertia
 qffione. **E**t fic pz ad argm. **D**ubitat nūc vtrum
 fit aliq realitas vel qdditas de cut? rōne nō fit ens
 dī q fic. nā vt dicitū fuit in. iij. q. pcept? dī taz q funt
 fimplr fimplces nō includūt i fua rōne ens. **C**ōp
 pofitū argi fumpta ifta dffia fensibilitas vey ē dice
 re q ē cōcabilis plurib? fpeb? **H** pz pporphiriū dice
 re q dffia pālcāt de plurib? dffentib? i eo quo qleū p
 aliqd ptabit ad illoz effer ficut natura gūis q cōca
 bilis est pluribus fpeciebus contrabibilis est ad eē
 earum per dffiam aliquam: q fensibilitas fe habet
 bit vt cōtrabibile et alia dffia vt ptabens q ex ipa
 pōt fieri vnum quā bec effer fufficientiffima rō ad h
 q ex aliquibus duabus realitatib? poffet fieri vñū
Tuc fic illud vñū nō effer ad min? formalr natura

ppria
 Saluari
 maior pbat

Item ppoftionem sic pbo de
 opatione intellectus predicat
 pntia dffina verificant de sub
 ppria paffione. nō dffingunt
 et in fua rōne. fco nā
 ita ē vera rrsibilitas ē accidens
 etiam ifta ē vera homo ē nē aci
 ns.
 ant? hō et nōales dupl
 ez pōntē dffictioe qz do
 neco dffictioe.
 alias Realia
 dffinctio ex nā rei est dff
 calis et formalis real
 q inter duas Res Real
 dffinctas formalē neco
 a? qz inter duas real
 ates formalē in dffin
 Fas bt creatio Spz et
 for. Nō creatr dffim
 33 formalr

specifica cũ illud vnū non includat gen? & illud se babebit vt dicitur & sic e' necesse ponere q' sunt aliqua genera nō cōtenta sub ente vel genere qd' intēdū?
C Pro solutione norandū est q' aliqd' cōtrahi per dīam pōt intelligi dupl'r. Vno mō imēdiate alio mō mediate. Illud cōtrahit imēdiate qd' nō rōne alterius sed cui? ē ps cōtrahitur & isto mō natura g'ns p'rabif p' dīam. Mediate vō illud p'rabif qd' rōne alterius cui? ē ps cōtrahit & isto mō sensibile bene p'rabif & dēterminat p' rōnale. Notū enī est q' sensibile vt est in boie nō est tot cōdicabile sicut absolute p' dīam nō ē p' aliqd' p'rabif & coarctatur ei? cōtas & hoc nō pōt esse nisi rōnale q' ē dīa coarctans & cōtrahens naturā generis ad esse boīs i sensu declarato in. iij. qd'ne. & sic p'rabēdo naturā aialium cōtrahitur q' qd' i ea qd' dīatiue cōtinet. Vñ est imaginandū q' si sensibile vel sensibilitas nō ēē ps qd' dīatā aialis nullo mō posset p'rabif p' rōnale. Et ex illo q' sic p'rabif. s. mediate & ex p'rabēte nō pōt fieri vnū. Nā q' si p'rabif opz q' sit act? p'rabēs aliaz naturā & ex duob? actib? non fit vnū quinto metaphisice. Et redō q' sic est dicendū ad arm' factū.
C Secūdo principal'r sic argf. Nulla for mal'r distingunt. & intēdū. aīa. p'bat & si sic marie esset rōnaltas & aialitas i boie sed h' ē falsum & p'positū maior clara ē & minor p'bat. Nā si sic seq'ur q' p'ntat illis duab? realitatib? alicui intellectui p'fecte imutabili ab ip'is vnaq; eaz causaret noticiā sui i intellectu illo. Et tūc sic arguo vel illa noticia erit ob soluta vel cognoratiua si absoluta seq'ur q' quicqd' vna representat alia ēt rep'ntat. Nam noticia ab soluta inuētiua illa causat ab obiecto fm' qd' est res qd' nō tal'r vel tal'r se h'ns & ipa noticia rep'ntat obiectū vt rem quandam bō est nō sub aliquo se h'nd' quo ad cē magis vel minus cōdicabile velut p'rabēs vel p'rabētū q' cũ ille due realitates sūt iāē real'r seq'ur q' noticie ab ip'is causare in intellectu iāē oīno representabūt & si sic seq'ur q' ille realitates nō dīstinguntur formal'r p'nta t'z p' ea q' dīcta sunt i p'cedēti qd'ne: **C** Confirmat hoc argm'. Querēdo an ille due noticie sint eiusdē sp'ei vel nō si dicatur q' nō seq'ur q' formelis distincio obiectoz causat specif'ca distincionē iter noticias absolutas inuētiuas cui? oppositū solet cōster cōcedi. ij. de aīa sup' illum tertium act? distinguntur p' obiecta vbi solet dici q' ad noticias inuētiuas eē distinctas specie requir' specif'ca distincio obiectoz. Si dicatur q' sūt eiusdē dem sp'ei nulla erit alia cōtor i significando & sic nulla significabit cōtorē naturā vel realitatē quā alia qd' est falsum fm' istā viā & p'z ex mult' aī dicit. **C** Confirmatur secūdo apparenter fact' captatur noticia quā h'z beat' de diuina essentia. g'ra exēplī. sic noticia q'z h'z aīa xp'i q' iter oēs creaturas intellectuales ipa p'fectione v' dicitur diuinā cēntiā captatur ēt noticia quā h'z de paternitate. & argf sic vel ille due noticie specie differunt vel non: si sic sequitur q' sūt ineq' percte q' indiuidua diuersarū spectez nō p'nt esse eq' p'fecta. viij. metaphisice. Sic q'ro q' illarum est p'fectior: non est dicendū q' secūda & p'ia ē p'fectior: secūda s'z p'z q' nō q' p'fectio secūde noticie vel d'z attendi penes p'fectionē cēntie vel paternitatē.

si primū p'positū cũ sint eq' p'fecte q' sunt eiusdē sp'ei Nā p'fectio p'ime penes p'fectionē cēntie d'z autē dī. si t'cūdū sequitur q' illi noticie nulla p'fectio ē assignanda cũ relatio i diuinitis formal'r null' sit p'fectiois fm' scōrū i mult' locis sue doctrine & aduer te q' q' dicitur q' noticie q' terminantur ad cēntiā ē p'fectior p'fectio d'z attendi penes p'fectionē sp'ei? cēntie nō sic itelligo q' illa noticia erit infinite p'fecta q' obiectū ē infinite p'fectū sed ad istā sententiam q' sum' p' duab? noticijs ituitiuis i aīa xp'i vel i alio intellectu q' r'vna terminatur ad cēntiā diuinā & alia terminatur ad aliquā alā rē illa q' terminatur ad cēntiā ē p'fectior **C** Confirmatur tertio. q' tūc seq'ur si eēt ponenda distincio formal'is q' eēt distincio formal' inter modū it'it'ecū & rē cui? ē mod? p'nta ē p'ra ea q' dīcta sūt fm' istam viam i p'cedēti qd'ne: & aīa. seq'la. p'bat. Nam ad hoc qd' aliq' formal'r distinguntur sufficit q' si p'ntetur intellectui q' possit ab eis imutari vnūqd' q' eoz causabit noticiā sibi p'p'ia s'z sic ē de mō it'it' seco & rē cui? ē mod? & p'positū: maior declarata fuit i p'cedēti qd'ne: & minor p'bat. Nā g'ra exēplī p'ntetur res cũ suo mō it'it'eco intellectu alicui qui possit ab ip'is p'fecte imutari & q'ro v'itū tā res quā mod? causabit noticiā sibi p'p'ia vel nō si sic p'positū si nō seq'ur q' talis intellect? nō possit resoluerē cōceptū q' includit rē & modū & ex p'ntē non pōt p'fecte cognoscere talē p'ceptū p'nta p'z q' talis resolutio d'z fieri p' duas noticias q' r'vna refatur ad rē r'alis terminatur ad modū. Nā vbi non est noticia nisi vna noticia nulla sit resolutio. **C** Confirmatur tertio. Bis q' distinguntur numero distinguntur sp'ei vel g'ne q' cũq' aliquo istoz trīū modoz distinguntur real'r & it'it' q' nulla est ponenda distincio formal'is. **C** Et mo cōfirmatur. Nā p'nta tali distincioe seclusa s'z de facile esset p'bis p'vadere mysteriū trinitatē qd' nō imp'scrutabile ap'd oēs est. vii. e'late. liij. Generatio nē ei? q'z enarrabit. Ista argumēta mibi videntur satis militare p'ra istā op'inionē tō tērandū est fm' principia hui? v'ie ipa dissoluere.
C Ad primū r'ndetur q' non est mibi mul tū intelligibile q' dat' duab? realitatib? q' oīno sunt vna & eadē res tal'r q' inter eas nō sit distincio real'is. Et q' vna imuet intellectū ad formationē vni? noticie quinetiā alia imuet intellectū ad formatio nē eiusdē. Nā al'is possit esse q' vna persona i diuinitis imutaret intellectū ad formationē vni? noticie ad cuius formationē alia nō imutaret. Ex quo sequitur q' opa trinitatis nō essent ind'it'isa ad extra cuz illa imutatio sit aliq' operatio q' ē cōtra augustinū. j. de trinitate. Et contra magistrū i. j. sniaz. Et p'ra totā scholā theologoz. Nec valet dicere q' ēt q' vna p'sona imutat intellectū ad formādū noticiā ei? q'z p'sona p'currit ad p'ductionē illi? noticie vt causa efficiens sed nō vt obiectū ei?. **C** Et p'currere vt obim est aliq' op'atio ad extra. Et si illa nō puenit oib? p'sonis h'z p'positū q' opa trinitatē: nō sūt ad extra i diuinitate. q' ibi p'ringit imaginari aliquā relationē rōntis q' in cludat i h' qd' ē immutare i rōne obi vel tanqz obim. Nā oī op'atione intellect? seclusa aliqd' imutat potentiam tanqz obiectum & omnes cōcedūt q' talis imutatio est operatio real'is. Et p'p' hoc concedit Scotus

Questio septima

¶ **Q**uod non consistit in ratione. Et iam sic: si ad formationem
noticie que respicit unam personam quibus alia imutat po-
tentiam intellectiuam necesse est dicere quod quibus respicitur
per illam hoc ex tertia notitia est. Et si dicas quod scilicet hoc ex
presse in primo dicitur. s. q. ij. quod scilicet stat cognoscere unam personam
non cognoscendo aliam diceret quod hoc non dicitur de
noticia apprehensiva incompleta sed de noticia propria
si ut sit sensus stat vere apprehendere aliquid de una
persona et non de alia. Et hoc est verum. cum iste due sint
pater est pater et filius non est pater. hoc est quod notiales procedunt
et quod verba scilicet tendunt ad noticiam apprehensivam. hoc
videnti et intelligenti tota est quod notitia. et tunc stat hoc argum-
factum cum superius: quod meo iudicio non sunt aspernanda.
Quorum tamen solutiones vult legentes magis exercite-
tur in via scoti non ponam in isto loco sed circa materiam
predicamentorum.

¶ **T**ertio principali sic arguitur propria pas-
sio et subiectum non distinguunt formaliter sed proprium
passio. Nam si sic vel eorum simul natura vel eorum unum
se haberet ut prius et aliud per posterius. Tunc vel natura
sed prius est falsum ergo et aliud. Ad hoc patet quod quibus
tunc res datus distinctio inter eas est vel potest esse aliqua
prioritas vel similitudo falsitas conclusionis probatur. nam
non est dicendum quod passio est prior subiecto cum se habeat ut
passio respectu eius nec est dicendum quod subiectum est prius pas-
sione quod non tunc cum tunc scilicet quod aliud esset hoc et non eorum
similitudo nec natura quod talis prioritas non reperitur
nisi inter causam et effectum. Et sic requiritur inter ea realis
distinctio. Et sic bene propositum.

¶ **R**espondeo quod in isto arguendo volo tractare de
modis prioritatis secundum viam scoti quod tota scola notitia
reputat modum dicitur doctoris subtilis in intelligibile
circa hanc proprietatem. sed ex eo ego possim intellige-
re quod proprie ponit. Quarum.

¶ **P**rima est ad proprietatem tempus sufficit et
requirit unum esse in tempore precedente tempus in quo erit aliud
hoc est manifestum et ab omnibus concessum.

¶ **S**ecunda proprie ad proprietatem nature suf-
ficit quod unum se habeat ut causa respectu alterius. ubi cau-
sa scilicet est causa. b. a. est prius natura quibus b.

¶ **T**ertia proprie quod aliquid se habeat ut producat
et pro ductum distinguendum est vel habet eadem naturam nu-
mero vel non si non producat est prius natura productum. Et
tunc se habet ut causa et effectus. Quia necesse est quod rea-
liter distinguantur imo essentialiter si non habeant eadem
naturam numero non est inter ea prioritas nature hoc pro-
batur. quod quibus negat quod prius in divinis non est prior filio
non tamen dicitur intelligi de prioritate spiritus quod ab omnibus procedit
si aliquid causa habere effectum sibi coeternum non procederet ipsum
tempore. Sed dicitur intelligi de prioritate nature cum sit una
simplex et indivisa natura non est intelligibile unam personam
nam esse prius natura alia.

¶ **Q**uarta proprie est producat in quantum produ-
cat videtur esse aliquo modo prius quibus productum preter pro-
prietatem tempus et prioritatem nature imaginabilis est alia pro-
prietatem quod a scoto vocatur prioritas originis.

¶ **Q**uinta proprie est quod scilicet scilicet quod prius est
beatus in primo signo originis non est sic intelligendum quod
prius hoc se quod sit beatus quod est generat in primo signo originis

et spiraret in primo signo originis cum ex se beatus utrumque.

¶ **S**exta proprie est sumptis his tribus patet
esse beatus et generare et spirare primum dicitur convenire
patri in primo signo originis. quod operatio que prius est beatus non
presupponit aliquo modo generationem nec spirationem
sed presupponitur ab ipsis seclusa essentiali distinctio-
ne inter patrem et genitum et spiritum. tamen quod operatio magis
nati seclusa essentiali distinctio inter ipsas personas
quod operatio que prius est beatus aliquo modo presupponit
tur ad generationem scilicet. s. q. ij. quod si possibile vel impossi-
bile si talis generatio et spiratio intelligo semper actus
ut sibi non conveniret non sequebatur per locum intrinsecum
quod sibi non conveniret operatio que est beatus sed bene operatio
posita modo hoc est si non conveniret et operatio que est beatus
et non conveniret et generatio activa et spiratio activa.

¶ **S**eptima proprie est hec est ratio que dicitur quod filius
generatur in secundo signo originis quod seclusa distinctio-
ne essentiali inter patrem et filium presupponit operatio
que prius est beatus ad generationem filii. et spiritus sanctus
dicitur spirari in tertio signo originis ex eo quod seclusa disti-
ctione inter ipsas personas presupponit spirationem operatio
ne que prius est beatus et generationem filii proprie dicitur scilicet. s.
quod si per possibile vel impossibile spiritus sanctus non
spiraret non propterea sequitur intrinsece quod filius non ge-
neraret neque prius beatus scilicet bene opposito modo vel
quod per possibile vel impossibile quibus ita non esset talis est
natura illorum trium. Sed primum nullum aliorum presuppo-
nit sed secundum presupponit primum et tertium utrumque. Et
hoc ex necessitate rei sed difficile est intelligere istam pre-
suppositionem nisi modo explicato. Et quo patet quod falsum
est quod aliquid notiales dicunt quod intentio scoti fuit di-
cere quod prius est beatus in primo signo originis quod a se et non
ab alio est beatus et filius generat in secundo signo originis
quod generat ab uno tamen et spiritus sanctus spirat in tertio si-
gno originis quod spirat a duobus quod si per possibile vel im-
possibile spiritus sanctus non spiraret a filio adhuc spira-
retur in tertio signo originis. Et bene est ad hoc mens
scoti primo in illa distinctio et quod notitia in qua ipse tractat an
spiritus distinguere a filio si non procederet ab eo. non
tamen enim est quod prius a nullo hoc quod generat vel aliquid producat
et sic omnia operatur in primo signo originis. Et si quas quibus
prius est beatus in primo signo originis et generat in secundo. quod
est per quo supponit iste tertia signum originis dico quod possit
dicere quod est unum signum exponibile et primo dicitur exponit
per sensum ante explicatum sed aliter dico et meo iudicio me-
lius sicut dicit Gregorius in ij. quod quibus dicitur fortis in ista
est illa proprie capitur loco unum completum esset istud for-
tes est simul cum celo quod tamen vel tamen se hoc. ita dicerem
quod ista proprie prius in primo signo originis est beatus. capitur loco
but quod prius beatus per aliquam operationem que non presup-
ponit nec productionem filii nec spiritus sancti. et suo modo dicitur
tur de aliis. Et si dicas sed concedam istam esse falsam dicitur
tute sermonis fortis in ista est cum ista in via notias
lium non sit nisi celum nihilominus ego assigno per quo sup-
ponit ly ista. Quero tamen a te ut mihi assignes pro
quo supponit ly signum originis possum tibi dicere pri-
mo quod primum signum originis supponit per persona prius
et secundum per filio. tertium per spiritum sanctum. Et ille proprie prius
in primo signo originis est beatus et generat in secundo et spirat
in tertio in sensibus in quibus sunt sunt vere. Sed dicitur de prius

mo dicitur? q̄ ē terminus syncategorematicus? et p̄posi-
tiones faciunt sensus explicatos dicere q̄ questio sup̄
ponit falsitas et postq̄ semp̄ dāmus p̄positionib⁹ cosidē
sensus hoc scdm̄ videt̄ p̄pter caustitates sophisticas
securus. Et quia iam nobis constat d̄ rede termino nō
ptendā? Ad p̄positū igit̄ nrm̄ rede d̄ q̄ aptitu-
do ad aliquid semp̄ p̄supponit essentiam aliquā naz
habere aptitudinē ad aliquid p̄uenit essentialiter a na-
tura rei. Et ita dicitur q̄ subiectū ē prius passione aliq̄
mō voca positates illā quomodo docet̄ velis. Quia qd̄
exacte tenendū sit d̄ istis positatibus diuertū tueniet̄ in
post p̄dicamētis capitulo de p̄ori s̄ scot⁹ dicit q̄ est p̄-
ortas nature inter subiectū ⁊ p̄pnam passionē Et tūc
nō requirit̄ q̄ vnū possit esse sine alio sed satis ē quod
passio se habeat vt̄ accidens respectu eius sic sc̄ q̄ sit
oīno extra eius essentia ⁊ quod nō cōueniat in eadē
natura numero nec sp̄e quod tñ nō requirit̄ ad p̄pna-
tatem nature cum reperiat̄ inter eām ⁊ effectus eiusdē
speciei. ad vnā cōfirmationē factam in precedenti ar-
gumento diceretur q̄ oīs distinctio realis ē numeralis
specificā vt̄ ḡnica sed nō oīs distinctio ī cōmuni posset
hic queri. Qualis distinctio reperiat̄ inter ens et vti-
mas differētiās ⁊ an ens de ipsis p̄dicet̄ vere et affir-
matine quod in antep̄dicamētis videbitur.

Equitur opinio noīalium longe fa-
cilior clarior et intelligibilior vti sc̄ ista
rum que consistit in sequētib⁹ propo-
sitionibus. Quorum.

Prima propositio est ille terminus

ppria passio est terminus secūde intentionis ⁊ signifi-
cat aliquid de materiali significato ⁊ cognoscat q̄ cum
alio isto connectatur de quo p̄dicatur accidentaliter
intransmutabiliter. Ex quo patet q̄ iste terminus risibi-
le ē ppria passio pluriū terminorū non synonymorū vt̄
patet de istis homo rationale sensibile cuj quib⁹ conuer-
titur de quib⁹ p̄dicat̄ accidentaliter intransmutabiliter.

Secūda p̄positio ē dantur duo termini quorū
vterq̄ est proprium respectu alterius hoc patet de istis
duobus terminis sensibile ⁊ resibile.

Tertia p̄positio ē proprius et subiectum realiter
distinguntur hoc patet cū sint termini realiter distin-
cti nichilomin⁹ si idem terminus est p̄poneretur ad signi-
ficandum sicut iste terminus hō ⁊ etiam sicut iste termi-
n⁹ resibile idem esset passio ⁊ subiectum sed secūdu aliā
et aliam significationē. Ex quo patet q̄ clara ē ista opi-
nio ad intelligendū ⁊ vt̄ appareat q̄ facilis est ad defē-
dendum.

Arguit̄ cōtra eā Primo sic si passio vel p̄pna
quo ad res significatas nō distingueretur a suo subie-
cto sequeretur q̄ nulla passio esset demonstrabilis de sub-
iecto consequens est falsum ergo ⁊ antecedens sequela
p̄batur quia idem non est demonstrabile de seipso.

Respondetur ad argumētus per propositiones
Prima est proprie loquendo tantū terminus demonstra-
tur de termino.

Secūda est nōq̄ terminus synonymus cum alio
demonstratur de eo.

Tertia ē tāq̄ obiectū remotū vna res demonstrat̄
de seipso sed nō p̄ resos synonymos. vbi ḡsa demon-
strado q̄ hō est homo vel q̄ risibile est risibile. Et si que

ras in demonstratione p̄pter quid p̄misse importat̄ cau-
sas cōclusionis ⁊ hoc nō est sic intelligendū q̄ p̄misse
causant vel p̄ducāt cōclusionē q̄ hoc esset falsum: ergo
debet sic intelligi q̄ res significata p̄ p̄missas vel per
mediū earū ē causa rei significate p̄ passionē. Dicit̄ p̄
mo ad hoc q̄ aliquādo est q̄ res quā cognoscat mediū
potest esse causa rei quā cognoscat passio vt̄ patet in ista
p̄positione. Omne rationale ē resibile. in q̄ res cogno-
tata p̄ ly rōnale ē causa rei cognoscatē p̄ ly resibile. Itā
aia rationalis ē p̄ductiua risus sed licet nō esset ita ad
hoc statet̄ p̄pnam esse demonstrabilem tanq̄ p̄ causam
Pro quo aduerte q̄ vt̄ dicitur in posteriorib⁹. ista pro-
posito hō est animal rōnale dicit̄ causa huius hō ē resi-
bilis. Ex eo q̄ p̄mo explicat naturā hominis. ⁊ secūdo ex-
plicat ~~importat~~ aptitudinē p̄supponētem talem na-
turā hoc ē esse aptus natum ad rōndū p̄supponit
naturam q̄ est aīal rationale ⁊ ista p̄positio omne aīal
rationale est resibile d̄ causa huius hō est resibilis ex
eo q̄ a parte vnus extremi eius explicatur natura rei
significate p̄ extremū alteri⁹ ⁊ vtraq̄ earum importat
aptitudinē p̄supponētem talem naturā ad sensū datū.
Et sic patet quid dicēduz ē ad formā argumēti.

Secūdo sic arguit̄ si ita esset vt̄ posite propositio-
nes imaginātur sequeretur q̄ ppria passio esset separabi-
lis aīo subiecto sequela est manifesta et falsitas conse-
quētis nota secūdu porphirium.

Respondetur q̄ hoc argumētus nichil v alet sed
ly separabile debet capi secūde intēcionaliter ⁊ nō pri-
me vt̄ sit sensus qm̄ dicit̄ ppria passio ē inseparabilis
aīo subiecto ppria passio intransmutabiliter p̄dicat̄
de suo subiecto. i. nō pōt de eo supponēte vere negari ⁊
sic patet ad argumētus. Et si dicas si iste terminus hō est
passio huius termini resibile iste res hō est resibile ne-
go cōsequētia q̄ nō d̄ ppria passio eius q̄ de eo p̄-
dicatur accidentaliter intransmutabiliter ip̄s materia-
liter capiēdo sed personaliter ⁊ significatiue vnde be-
ne sequit̄ q̄ ista ē vera hō ē resibilis cū hoc tñ stat q̄ de
aliquo resō materialiter sūpto aliquis terminus p̄dicet̄
accidentaliter ⁊ intransmutabiliter p̄s de ista p̄pna vor
est accidēs capiēdo p̄dicatū significatiue. Itā sensus
eius est vor ē aliquid aptū natū inherere.

Tertio sic arguit̄ si ppria nō distingueretur a sub-
iecto sequeretur q̄ nō statet̄ cognoscere subiectū qui cog-
nosceretur pprium eius qd̄ ē manifeste falsum cū stat sc̄
re hoīez eē aīal rationale ⁊ ignorare ipsū esse resibile ⁊
sequela p̄batur q̄ si oībus modis sunt idē non stat vnus
cognoscere ⁊ aliud ignorare.

Respondetur q̄ concessus ē subiectū ⁊ propriam
passionem realiter distingui q̄ dicit̄ ē q̄ subiectū ⁊ p̄-
pria passio sunt duo termini ⁊ terminus q̄ accidentaliter
⁊ intransmutabiliter ⁊ cōuertibiliter p̄dicat̄ de alio dicit̄
tur passio ⁊ ali⁹ dicit̄ subiectū. sed intētio arguentis ē
p̄bare q̄ illi resos quos vocam⁹ subiectū ⁊ ppria passio
nem nō supponeret̄ p̄ eodē. et tunc respōdet̄ ad argu-
mētum in illo sensu cōcedēdo p̄nas videlicet q̄ nō stat
cognoscere rem p̄ q̄ supponit subiectū quin cognosca-
mus rem p̄ qua supponit ppria passio quia in isto sen-
su oportet q̄ arguens p̄cedat alias nō haberet̄ modus
arguēdi apparētiam cū quo stat q̄ ego cognosca ass-
quid p̄ cōceptum cui subordinat̄ terminus q̄ subiectū
⁊ nō p̄ cōceptum cui subordinat̄ terminus qui est ppria
passio cum illi conceptus nō sint synonymi.

importat

subiectus

Et quo p[er] q[ue] stat q[ue] ego assentiā p[ro]p[ri]ā in qua p[re]dicatur diffinitio de diffinito ⁊ nō p[ro]p[ri]ā in qua p[re]dicatur p[ro]p[ri]a passio de subiecto cui p[ro]p[ri]a passio ⁊ diffinitio subiecti non s[un]t termin[us] synonyma cū quo tamen stat vt dictum est q[ue] nō possim cognoscere rem pro qua supponit subiectus quin cognosca rem pro qua supponit termin[us] qui ē p[ro]p[ri]a passio. Et ego non miror de his qui tenet p[re]cedentes opiniones cū vnicuiq[ue] licet in his q[ue] nō s[un]t fidei opinari p[er] se melius videt sed mirandum ē de multis q[ui] nō possunt intelligere viā nominalit[er] qui asserunt q[ue] inuitabile ē si iste termin[us] risibile est p[ro]p[ri]a passio hui[us] termin[us] hō quoniam ille termin[us] hō sicut sit risibilis ⁊ certe hoc ē risu et nō solutiōe dignus. Aliqua alia argumēta possent facere sed quia facilia ⁊ puerilia sophistata s[un]t ab eis abstineo.

Et aduerte q[ue] circa opinionem Scoti aliqua diuisiō intacta nec dicit q[uo]d in te videbatur tenendus circa argumenta q[ue] feci q[ue] alibi eius domini adiutorio spectro ea p[er]tractare. Et hec d[icitur] septima questione sufficiant.

C Septimum capitulum de accidente.

Accidens tripliciter diffinitur. Primo sic accidens est q[uo]d adest et abest subiecto p[re]ter subiecti corruptionē. Et si dicitur q[ue] accidens diuiditur inseparabile: vt dormire ⁊ in inseparabile vt nigrum respe

ctu corui et ethiops. sed accidēs inseparabile nō potest abesse ergo diffinitio mala. Ad hoc respōdetur q[ue] coruus potest intelligi albus ⁊ ethiops nitens candore. ad hunc sensum q[ue] essentijs corū non repugnat albedo. Secūdo diffinitur sic Accidens est quod contingit eidez inesse et nō scisse. Tertio diffinitur sic. Accidens est quod neq[ue] est genus neq[ue] species neq[ue] differentia neq[ue] p[ro]p[ri]ū semper autem est in subiecto subsistens. Dicto d[icitur] quinq[ue] p[re]dicabilibus secūdo h[ypo]positum erat. dicendum est de conuenientijs ⁊ differentijs corū.

Veritur vtrū ea que dicit porphirius de accidente s[un]t bene dicta. P[ro] solutione hui[us] q[ue]stionis aduertendus est q[ue] hic porphirius determinat de accidente ⁊ ponit triplicē eius diffinitio[n]em. Prima est. Accidens est q[uo]d potest eidez adeste ⁊ abesse p[re]ter subiecti corruptionem. Quequidē diffinitio potest dupliciter intelligi p[ri]me intentionaliter ⁊ secūde intentionaliter. si p[ri]mo modo intelligatur tunc adeste tantum valet sicut inherere ⁊ abesse sicut non inherere p[re]ter subiecti corruptionē sine hoc q[ue] subiectus cui inest ipsum accidens vel q[ue] denominat desinat esse si secūde intentionaliter intelligatur tūc est sensus cui[us] adeste secūde intentionaliter sit vere affirmatiue p[re]dicari. ⁊ abesse vere negatiue p[re]dicari p[re]ter subiecti corruptionem sine hoc q[ue] subiectum desinat supponere. Accidens est terminus qui potest vere ⁊ affirmatiue ⁊ ve-

re negatiue p[re]dicari de alio termino sine hoc q[ue] talis terminus desinat supponere ⁊ si sic necesse ē q[ue] accidens taliter p[re]dicetur. Itā terminus qui essentialiter p[re]dicatur non potest in isto sensu adeste ⁊ abesse p[re]ter subiecti corruptionē. S[ed] contra hoc arguit porphirius d[icitur] accidente inseparabili dicens q[ue] accidens inseparabile non potest adeste et abesse p[ro]p[ri]e subiecti corruptionez. Ad hoc respondet q[ue] licet ita sit non propterea diffinitio est mala quia ly potest valet tantum in diffinitione sicut q[ue] non repugnat ei ex natura sua modo in comu[n]e nec in ethiops repugnat ex natura sua nō habere nigre gredinem et habere albedinem. Consequenter ponit secūdam diffinitionem que talis est. Accidēs ē quod contingit eidez inesse ⁊ nō inesse ⁊ semper accidentaliter p[re]dicatur de re que potest etiam duobus modis intelligi p[ri]me intentionaliter ⁊ secūde. per inesse scilicet de intentionaliter intelligendo vere ⁊ affirmatiue p[re]dicari et per non inesse vere negatiue accidentaliter. Quid autem sit accidentaliter p[re]dicari sepe antea dictus est. Consequenter ponit tertiam diffinitionē que talis est. Accidens est quod nec est genus nec species nec differentia nec p[ro]p[ri]ū et semper est in subiecto. P[er] inesse in subiecto intelligit accidentaliter p[re]dicari ⁊ debet intelligi diffinitio respectu eius respectu cuius ē accidēs quia respectu diuersorum non inueniunt q[ue] idem terminus sit genus ⁊ accidens. hoc patet de isto termino coloratum qui est genus respectu hui[us] termini albus ⁊ accidens respectu hui[us] termini homo. Sed quere ret aliquis cū sit quasi eadē sententia istarū triū diffinitionum. Quare porphirius eas posuit: sufficiebat t[ame]n vnam assignare.

Respondetur q[ue] licet ita sit semper vna ē magis aliquantulū declaratiua q[ue] alia. Et hoc sufficit p[ro] ratione. Quereret aliquis quid diffinitur in aliqua istarum diffinitionum secūdo opinionē realiū p[ro] solutione. Aduerte q[ue] intellectus apprehendens accidens tanq[ue] aptum natus inherere derelinquit in tali accide[n]te t[ame]n vnam secūdam intentionem vel relationem rationis que dicitur accidens secūde intentionaliter capiēdo terminum vt accidentalitas que est formale significatum hui[us] termini accidens secūde intentionaliter sumpti. Tunc dico q[ue] si diffinitur accidens p[ro] se significato est quedam secūda intentio fundata in aliqua re vt apprehenditur apta nata alicui inherere. Si vero diffinitur p[ro] subiecto ē sensus diffinitionis. Accidens est aliquid in q[uo] fundatur talis secūda intentio. Quod est aptum nati p[re]dicari accidentaliter transmutabiliter quod eodem modo declarabitur supponēdo q[ue] res p[re]dicetur sicut in via nominaliū dictū est. Sed ad huc quereretur aliquis vtrū illud accidens cui intellectus attribuit intentionem accidentis sit natura communis accidentis vel aliqua natura specifica a cōdētālis vel aliquod accidens discretū. d[icitur] q[ue] quod eūq[ue] p[otes]t esse secūdo q[ue] intellectus apprehēdit verbi gratia si apprehēdit albedinez modo antea dicto ipsa est fundamentum illius secūde intentionis quod est per significatum de ly accidens. Et sic de quocūq[ue] accidente est dicendum.

Sed contra hoc sic arguitur ex hoc sequit[ur] q[ue] hec albedo discreta est vniuersale. Et quo sequitur duo in conuenientia. P[ri]mum est quod idem est vniuersale ⁊

Individuum. Secundum est quod esse aliquod vniuersale quod non habet sub se aliquod individuum. sequa primi patet Nam notum est qd bec albedo singularis est individuum et est etiam vniuersale per te ergo ppositum. Sequela secunda probatur quia si vniuersale accidens haberet aliquod individuum sub se maxime eēt bec albedo sed hoc non est ly bec albedo sit vniuersale. ex dictis igitur propositum vtriusqz illati falsitas probatur. Nam si aliquid est vniuersale est communicabile pluribus. Et si est individuum non est communicabile pluribus sed ista repugnant igitur propositum illa si secunda falsitas probatur. Nam nichil dicitur vniuersale nisi in ordine ad sua inferiora.

Pro solutione huius notandum est qd vt dicebatur in tertia questione. Dupliciter aliquid dicitur communicabile vno modo vt quod. Alio modo vt qd refertur ibi declarati. Communicabilitas super qua fundat vniuersale accidens est vt quo. Et ista communicabilitas et in communicabilitas vt quod super quam fundatur ratio individui non opponuntur quia in communicabilitas vt quod non negat communicabilitatem vt quo. Et quo patet qd tales secunde intentiones bene possunt eidem nature inherere vel in eade refundari.

Ad secundum dicitur qd de facto id quod est communicabile vt quo bene habet sub se individuum quod est incommunicabile vt quod sed id quod est communicabile vt quo non habet sub se aliquid de quo essentialiter predicatur quod sit incommunicabile vt quo. Volo dicere albedo est communicabile vt quo dico qd nichil est albedo quod sit incommunicabile vt quo necesse tamen est qd aliquid cui communicatur vt quo non sit ex natura sua communicabile vt quo nam res apra nata denominari ab aliquo accidente ex natura sua habet si sit substantia completa scilicet que non possit esse pars essentialis alienius quod in se sustentatur. et a nullo dependeat vel quod sit aptam natum in se sustentari et a nullo dependere. Luz quo tamen stat qd simpliciter non est repugnans quod communicetur vt quo. Et isto modo si natura humana assumeretur ab omnibus tribus personis sicut est assumpta verbo communicaretur omnibus tribus personis vt quo. Et suo modo dicatur de proprio. Si queratur quid diffinitur dicitur prima intentio vel secunda quod est diffinire proprium pro substracto vel pro se significato sed. Contra ista posset argui auctoritate porphiri diffinientis individuum in capitulo de specie dicentis qd individuum est cuius proprietates non est possibile quod in alio repertant et notum est qd proprietates individui capiuntur ibi pro accidentibus que conueniunt individuo ergo sequitur qd nullum tale accidens est communicabile vt quo.

Respondetur negando consequentiam. Tum primo satis est qd per diuinam potentiam possit communicari vt quo licet non posset naturaliter. Tum secundo satis est qd ei non repugnet communicari pluribus vt quo. Item est ex parte sui. Et ita est. Nam albedini que est in sorte quantum est ex parte eius hoc est in quantum est tale accidens non repugnat ei alteri subo inherere. Et dictis patet qd nullum accidens est magis communicabile quam aliud accidens intelligere vt quo. Et quia accepimus et loqui de ista materia secundum opinionem realium.

Dubitat vtrum ista sit predicatio accidentis vniuersale est genus. Capiendo subiectum vt quid et

dicatum vt modum. Et videtur qd sic non notum est si intellectus non apprehenderet ipsam naturam vniuersalitatis si natura dici debeat qd suo modo non inconuenit. Item communicabilem istis quibus intentionibus de quo est iste liber nullo modo diceretur genus ergo sequitur qd est predicatio accidentis per quamcumque diffinitionem accidentis.

Oppositum arguitur quia tunc sequitur qd inferius essentialiter se haberet vt accidens respectu sui superioris quo ad predicationem et denominationem. Non sequens est falsum ergo et antecedens. Sequela probatur nam supponamus ex dictis in quarta questione qd vniuersale est genus ad quicquid predicabilia et vt dicitur est immediate antea. Et habetur propositum. Consequenter falsitas consequens probatur quia. Tunc sequeret qd diffinitio quidditatiua daretur per additamentum. Et voco diffinitionem quidditatiua que componitur ex genere et differentia diffinita. Quia proprie capiendum est ratio rationis non habent diffinitionem quidditatiua vt patet per scotum in quarto distinctione prima que stione prima. Et sequela probatur Nam diffinitio que datur per subiectum vocatur per additamentum sed diffiniendo genus quidditatiue oportet ipsum diffinitum per vniuersale: ergo propositum: falsitas consequens per additamentum septimo methaphisice. Et etiam ratio nominis est ad hoc nam si est per additamentum hoc ideo est quia datur per aliquid quod non est de essentia diffinita.

Respondetur qd quando subiectus accidentis non est de essentia eius tunc si in diffinitione accidentis ponatur subiectum semper talis diffinitio proprie datur per additamentum. sed si est de essentia eius non est dicendum per additamentum diffinitio. Hoc autem quod subiectum sit de essentia eius quod de eo accidentaliter predicatur non contingit nisi in relationibus rationis. Et non in entibus realibus. Et quo patet qd aliqua entia rationis in distinctione rationis sunt minus distincta quam alia. Et tunc vnum se habet vt accidens respectu alterius verbi gratia secunda intentio generis et secunda intentio vniuersalis se habent huiusmodi cum minus ratione distinguantur quam secunda intentio generis et differentie. Et tamen iste due secunde intentiones generis et differentie non se habent sicut accidens et subiectus. Et magis ratione distinguuntur quam secunda intentio generis et secunda intentio vniuersalis. Secundo sequitur qd alique due species contente sub aliquo genere se habent vt accidens et subiectum. Et hoc patet nam ita est de secunda intentione generis et specie cum ista sit vera genus est species. Capiendo subiectum vt quid et predicatum vt modum. Tertio sequitur Quod idem se habet vt accidens respectu sui ipsius. hoc patet in ista species est species que vera est capiendo predicatum vt modus et subiectum vt quid. Et ista non habentur pro inconuenienti in entibus rationis licet appareant satis absurda et forte eēt difficile ostendere quare in ipsis habetur pro inconuenienti et non in entibus realibus.

Secundo dubitatur vtrum ista sit predicatio accidentis incommunitam viaz vniuersale est predicabile. Et videtur qd non. quia predicatur propria passio de subiecto ergo est predicatio proprii et non accidentis.

Oppositum arguitur nam secunda intentio predicabilitatis causat vel relinquit ex distincta apprehensione

intellectus ab illa ex qua causatur vniuersalitas ergo fiat qd sit vniuersalitas et non predicabilitas. Cōsequētia pbatur quia vna illarum opationum intellectus potest esse sine alia, Et aīns pbatur. Nam si intellectus concipiat aliquam naturam puta humanitates vel aīalitates tanq̄ illud cui non repugnat comunicari pluribus p̄ indifferentiam iam habebitur intentio vltimatis. Et si intellectus nō apprehēdat vniuersalitatem vt predicabile de pluribus nō hētur intentio predicabilitatis que predicatur in ista vniuersale est predicabile capiēdo subiectum vt quid et predicatum vt modū.

Respondetur ad argumentum per aliquas propositiones. Quarum prima ē duplex ē predicabilitas. Quedā est aptitudinalis. Alia est actualis. et decidit hoc suo modo sicut dicim⁹ de resibiitate de risu q̄ sūt realiter distincta ita est ymaginādus q̄ predicabilitas aptitudinalis est idem cū scda intentione vniuersalitatis ab ea tantum formaliter distincta eo mō quo vna relatio rationis potest ab alia formaliter distingui et alia predicabilitas actualis non conuenit vniuersalitati nisi quando actu predicatur.

Scda propō argumentū pcedit de secunda predicabilitate nō d̄ prima vnde scda se habet vt accidēs et prima vt p̄prium respectu vniuersalis vel intentionis vniuersalitatis siue scda sit vocāda predicabilitas vel nō: nō cōtendamus de termino qm̄ nobis cōstat de re. Et sic p̄z ad argumentū suo modo dicēdum est de veritate vel falsitate propositionis.

Tertio dubitatur quo modo saluaret ista opinio qd de deo aliquid predicat accidentaliter nisi eundo ad extrinsecā cognōtationē termini q̄ accidentaliter predicat qd est qd noiales concedunt. ¶ Pro solutione.

Notandum ē qd predicatio d̄ essentialis qz predictū est de essentia subiecti vel idem quidditative cum hoc ē est pars quidditatis eius vel adequate p̄inet idēz quidditative hoc patet qm̄ predicatur p̄s diffinitionis de diffinito dicendo homo est aīal vel homo ē rationalis et p̄ tanto dicim⁹ qd predicat p̄s quidditatis diffinitū qm̄ predicatur p̄se p̄s diffinitionis vt qm̄ predicat tota diffinitio vel idē de eodē exēpluz dicēdo hō est aīal rēnale vel hō ē hō vel humanitas est humanitas et h̄ idēz bñ cōcederēt noiales hoc dēpto qz res predicatur et qz p̄supponit de cōpositione metaphisica istā tamen homo est hō vt humanitas ē humanitas nō cōcederēt essētialem sed idēpticā hoc p̄z ex dictis in scda, q. sed quādo aliquid predicatur et nō dicit totā quidditatē rei nec partē nec idēz de se predicatur predicatio dicitur accidentaliter qz iā predicatum ē extra essētiā subiecti et isto mō bñ pcedit qd ista est accidentaliter homo est risibilis qz predicatur aliquid quod nō est de essentia subiecti et isto mō bñ aliquid predicatur de deo accidentaliter qz predicatū nō ē de cōceptu quidditatis dei et sic conceditur ille accidentales de⁹ ē sapiēs deus est bon⁹ qz bonitas et sapiētia h̄ non sint accidētia deo inherētia sunt tñ extra cōceptū quidditatis eius, noiales autē vt antea dictus est alia rōne dicunt illas esse accidentales qz videlz predicatus extrinsece cognōtat super subm̄ cū nō cognōtet p̄tem essentialē rei p̄ qua supponit cū deus sit indiuisibilis oib⁹ modis. Et sic p̄z ad dubiū et in q̄ noiales et reales differūt q̄ ad predicatōnē essentialē et accidentālē. Sed q̄reret aliquid qz dictum ē de istis predicatōnibus vniuersale ē gen⁹

genus ē species scd̄z hāc vīa qd dicēdus est scd̄m vīaz noialituz et p̄ illo hācādus ē qd in ista p̄p̄ne vniuersale ē gen⁹ subm̄ pōt capi dupliciter vel materialit̄ vel p̄sonaliter. si scd̄m sic est essentialis et indirecta qz infer⁹ de superiori predicat hoc ē cognōtatio subm̄ est supior ad cognōtationē predicati et hoc vñēdo istū scd̄m vniuersale supius quidditative ad istos quinque terminos gen⁹ sp̄es differētia p̄p̄nū et accidēs. Si vero teneatur inferiores quidditative ad ly predicabile tūc est predicatio accidentaliter et directa sed tanq̄ indirecta hoc p̄z ex predicatōnū diffinitionibus. Si vero subm̄ capiatur materialiter illa est accidentaliter siue subm̄ supponat p̄ cōceptu mētis siue p̄ voce vt scriptura. Et si quereret aliquis An sit predicatio p̄p̄nū dico qd non. Nam tēs materialiter sumpt⁹ nichil cognōtat et sic sequit̄ qd predicatū non intransmutabiliter predicatur de subiecto. Nā si q̄litas q̄ est cōcept⁹ generatus ponat in lapide vt extra intellectus nō erit ampli⁹ gen⁹ et si dicas neq̄ ille termin⁹ vniuersale supponit p̄ illa et sic nō pōt predicatū vniuersaliter negari de subiecto subiecto supponēte vel satis ē qd non possit negari de subiecto p̄ illa qualitate nisi subiectus definat supponere pro illa.

Respondetur qd hoc est verum si subiectum de fineret supponere p̄ illa q̄litate p̄pter defectū cognōtationis sed hoc nō ē verum in p̄posito sed qz desinit ip̄az significare ex eo qd desinit esse cōceptus vltimatus et non tenet significare. Nā vox vel scriptura nō significat suz cōceptuz vltimatus nisi sit eius cōcept⁹ vltimatus et hoc p̄pter vsuz vt p̄pter impositionē verbi q̄ si ille tēs hō imponat ad significādes boies p̄se i tali hora dicit in alijs horis nō supponeret pro boienō p̄pter defectuz siue cognōtationis sed qz desinit boies significare eodē mō in p̄posito ille tēs vniuersale desinit supponere p̄ illa q̄litate q̄ erat eius cōcept⁹ vltimatus qm̄ ponitur extra intellectū ex eo qd desinit ip̄m significare et h̄ est rōnabile Nā vox nō significat suū cōceptū vltimatum nisi qz ē immutatus intellect⁹ ad formationē talis cōcept⁹ taliter qd nunq̄ immutaret intellectū ad formationē q̄litalis q̄ est ille cōcept⁹ nisi esset intellectus cōcept⁹ et noticia nisi sic dicat ego nō video quomō possibile ē qd aliquis tēs materialiter teneat nā p̄tendo si qm̄ materialiter tenetur ē terminus cognōtati⁹ iaz significatiue et nō materialiter tenet et isto mō pōt dici de alijs predicatōnibus sed q̄reret aliquis nūquid inter tēs materialiter sup̄tos reperit supioritas et inferioritas talit̄ qd vnus tēs scd̄m acceptionem materialē sit supior ad aliuz et ex dictis in patris logicis capite scdo videtur qd sic. Nā dictū ē qd ille termin⁹ hō subordinat qm̄ materialiter capit duob⁹ cōceptibus. Un⁹ ē median te quo illa vox hō seip̄am discrete representat. Ali⁹ ē median te quo representat oēs similes voces et ex hoc sequit̄ qd in ista p̄p̄ne ly hō est ly hō capiēdo subm̄ scd̄m p̄mū cōceptū et predicatū i ordine ad scd̄m predicatur supior de suo inferiori et sic habetur propositum.

Oppositum arguitur Nā si sic sequitur qd illa esset predicatio essentialis quidditativa directa p̄s ē falsū ergo et antecedēs p̄s ē manifesta et falsitas cōclusiōis pbatur. Nā tūc predicatū esset gen⁹ vt species ad subiectū qd ē falsū cū nō habeat modū significādi aliquid predicamētū qz nec subm̄ nec predicatū ē termin⁹ significatiū. Nāc valet dicere qd ad predicatōnē generis de sua specie vel speciei de suo indiuiduo. Requirit qd sit extrē

ceptus abstrahere
notitia intuitiva
substantie vel actionis
sed nec utrum istos
dicendum

modi significatorum quod in data p[ro]p[ri]one no[n] co[n]tingit q[uo]d
q[ui] ista e[st] e[ss]e q[ui] e[st] d[icitu]r i[n] m[et]ali cui subordina[n]t i[n] q[ui] extrema
naturaliter p[ro]p[ri]e significat[ur] et significatiue tenetur

Respondetur q[uo]d non est dubium quin oporteat
dare aliquam p[re]dicatione[m] in qua p[re]dicatur genus de sua
specie v[el] species de suo individuo cuius extrema non
habent modu[m] significandi alicuius p[re]dicam[en]ti istorum
decem que aristoteles posuit. si in p[re]dicam[en]to substantie
p[re]dicat[ur] ponunt termini absolute significates substantiam
Ideo videtur meli[us] e[ss]e dicendu[m] cu[m] in p[re]dicam[en]to non
ponuntur ter[mi]ni t[ame]n ad placitu[m] significates s[ed] etia[m] termini
naturaliter p[ro]p[ri]e significates s[ed] t[er]mi[n]ales p[ro]p[ri]e
et immediati ponunt i[n] p[re]dicam[en]to q[ui] t[er]mi[n]ales vocales q[ui] pro
oib[us] terminis absolutis ponenduz e[st] vnu[m] p[re]dicam[en]tu[m]
sive tales t[er]mi[n]ales significet sub[st]anti[am] v[el] accidens et g[en]eris g[en]eralissi
mi illi p[re]dicam[en]ti ly suba erit spes subalterna et loco
illius p[re]dicam[en]ti aristo. ponit p[re]dicam[en]tu[m] sube v[el] i[n]
pra dicebatur in capitulo de g[en]e. Et ro[ati]o hui[us] fuit no[n] v[er]i
terminis absolutis nisi significatib[us] substantiaz. Nam
sine r[ati]o[n]e diceret[ur] q[uo]d termini absoluti significates accid[en]s
tia no[n] collocat[ur] in p[re]dicam[en]to et t[un]c necessariu[m] e[ss]et p[ro]ce
dere q[uo]d ens vniu[er]sale dicat[ur] de suba et accid[en]te v[el] q[uo]d neces
se e[st] ponere vnde cum p[re]dicam[en]tu[m] p[ro] terminis absolu
tis significatib[us] accid[en]tia hoc patet naz si t[er]mi[n]ales absolu
ti significates subam et accid[en]s ponuntur i[n] eod[em] p[re]dica
m[en]to q[ui]ritur gen[us] g[en]eralissimu[m] illi p[re]dicam[en]ti et non p[otes]t
assignari nisi ly ens et cum gen[us] p[re]dicat[ur] vniu[er]sale d[icitu]r
specieb[us] habet p[ro]positu[m] p[ro] p[ri]ma p[ar]te correlari Si ve
to no[n] ponuntur i[n] eod[em] p[re]dicam[en]to cu[m] t[er]mi[n]ales q[ui] significat
accid[en]tia absolute debent collocari in aliq[ui] p[re]dicam[en]to
to v[el] dictu[m] e[st] et no[n] collocet[ur] i[n] aliquo noue p[re]dicam[en]to
accid[en]tiu[m] cu[m] q[ui]bet mod[us] significandi alicui[us] eoruz sit
cognotatu[m] sequit[ur] q[uo]d ponenduz e[st] p[ro] talib[us] terminis v[er]i
decim p[re]dicam[en]tu[m] q[uo]d v[el] dictu[m] e[st] i[n] tertia. q. nu[m]q[ui]d t[er]mi[n]ales
cognotatu[m] e[st] q[uo]d dicitur i[n] superior ad t[er]m[in]i absolu[m].

Ex quo secundo sequitur q[uo]d nominales qui conce
dunt ens analogice dici de suba et de accid[en]te tenentur
asserere aristotelem fuisse diminutu[m] i[n] numeri p[re]dicam[en]to
to assignati[one]. S[ed] q[uo]d or[ati]o e[st] sermo d[icitu]r analogia entis
de qua scdm mentem nominaliu[m] no[n] locutus suz et bona
questio semp[er] est ad p[ro]positu[m] v[el] dicit. Aristo. in libro p[ri]mo
p[ri]mo p[ri]ncipio capite secundo.

Queritur vtrum ens analogice dicatur secunduz
noiales de suba et accid[en]te et primo declaro questione[m]
et postea ea disputabo Intedit q[uo]d querere vtruz datur
vnu[m] p[re]ceptus i[n] co[m]plexu absolu[m] v[el] sit dabilis q[ui] rep[re]s
entat substantiaz et accid[en]s v[el] no[n] Quia q[ui]stione[m] q[uo]d nota
lib[er] multi voluit determinare p[ro] p[ar]te negatiua dicit[ur] q[uo]d
ista no[n] est p[ro]cedenda accidens e[st] ens sed est i[n] alio v[el] ens
sedm q[uo]d et hoc debet intelligi i[n] voce v[el] i[n] scripto v[el] i[n]
mente no[n] vltimata q[uo]d i[n] mente vltimata impossibile e[st] cu[m]
termin[us] m[et]alis vltimat[ur] non p[otes]t alienari neq[ue] ista p[ro]
positio i[n] voce v[el] i[n] scripto accid[en]s e[st] ens scdm q[uo]d sub
ordina[n]t aliqui mentali vltimate. i[n] q[ui] ponit iste p[re]cept[us]
vltimat[ur] ens sed apte p[re]dicat[ur] ponit vnu[m] ali[us] p[re]cept[us] co[m]
plexus v[el] i[n]co[m]plexus p[re]dicat[ur] significas accid[en]tia ad mi
nus de materiali significato.

Contra illaz co[n]clusionem videt[ur] q[uo]d ens analogi
ce dicat[ur] de suba et accid[en]te. Arguit sic si no[n] daret vnu[m]
p[re]cept[us] absolu[m] rep[re]sentas subam et accid[en]s sequeretur
q[uo]d nos no[n] possum[us] habere aliquo p[re]ceptu[m] absolu[m]

De suba p[ro]p[ri]e e[st] falsu[m] q[uo]d et a[n]s p[ro]p[ri]a p[ro]bat. Nam q[uo]d a q[ui] abstra
heret ille p[re]cept[us] v[el] notitia sube v[el] accid[en]tis sed nullu[m]
e[st] dicendu[m] ergo p[ro]positu[m] maior e[st] clara cu[m] ois noti
cia absoluta representet subam v[el] accid[en]s et minor p[ro]
batur q[uo]d ois p[re]ceptus absolu[m] p[ro]p[ri]e substantie si est co[m]
munis p[ro]supponit noticiam intuitiuam substantie qua[m] nos
no[n] possum[us] habere v[el] n[un]c supponit t[ame]n ab oib[us] co[m]
plexuz et i[n] posteriorib[us] declaradu[m] ergo talis co[m]ceptus
no[n] abstrahit a p[re]ceptu sube nec p[otes]t abstrahi a co[m]ceptu
accid[en]tiu[m]. Nam g[en]eris p[re]cept[us] abstrahibilis a noticia
alicuius accid[en]tis no[n] representabit substantiaz alias taz
daret co[m]cept[us] q[uo]d naturaliter p[ro]p[ri]e substantiaz et accid[en]s
rep[re]sentaret et falsitas p[ro]clusionis p[ro]batur na[m] alias seq[ui]
q[uo]d nullu[m] co[m]ceptu[m] cognotatu[m] i[n]co[m]plexu[m] possumus
habere de suba Nam v[el] dictu[m] e[st] i[n] capitulo de g[en]e et i[n] p[ri]mo
posterioru[m] magis declarabit et p[ro]bat[ur] conceptus
i[n]co[m]plexus cognotatu[m] qui cognocat rem distincta suo
significato materiali non p[otes]t haberi nisi habitis con
cept[us] absolutis quoz vnu[m] significet q[uo]d ille cognotatu[m]
significat de materiali et ali[us] quod significat de forma
li et ad huc v[el] ego opinor hoc no[n] sufficit v[el] i[n] postero
ribus loco p[ro] allegato dicaz. Ex quo sequit[ur] q[uo]d si non pos
sum[us] habere p[re]ceptu[m] cognotatu[m] i[n]co[m]plexu[m] p[ro]p[ri]e
sube neq[ue] p[ro]p[ri]e cu[m] co[m]plexu[m] et i[n]co[m]plexu[m] co[m]ponatur
alias e[st] p[ro]clusus i[n] infinitu[m] i[n] ip[s]is conceptib[us] nec valet
dicere q[uo]d possum[us] formare aliquo conceptuz cognotatu[m]
vnu[m] q[uo]d de formali significato significet accid[en]s et de ma
teriali substantia. Nam necesse e[ss]et t[un]c dare terminu[m] ab
solutu[m] significates substantiam q[uo]d probatu[m] e[st] e[ss]e falsu[m]

forte aliq[ui]s ad argum[en]tu[m] diceret negado q[uo]d no[n] possum[us]
mus aliqua[m] substantiam intuitiue cognoscere nam aia
na e[st] substantia qua[m] intuitiue possum[us] cognoscere hoc p[ro]
p[ro] gregoriu[m] i[n] p[ri]mo distinctione tertia. q. scda articulo
p[ri]mo et iam habita noticia intuitiua anime possumus
ab illa abstrahere co[m]ceptu[m] representatiu[m] absolute ois
aiatus et ex p[ar]te v[er]ba ad noticiam sube et etiam v[er]ba ad
noticiam o[mn]iu[m] entiu[m] hoc no[n] valeret ad min[us] p[ro] docto
re que[m] allegas nam ipse tenet q[uo]d ad abstrahendum co[m]
ceptu[m] co[m]mune absolu[m] requiruntur plures noticie sin
gulares et discrete hoc pat[et] p[ro] ipsuz i[n] p[ri]mo distinctione
tertia. q. p[ri]ma articulo scdo dubio q[ui]to i[n] p[ar]te t[er]tie
co[n]clusionis imo hoc passu[m] ab oib[us] co[m]cedi solet q[uo]d ad
abstrahendum co[m]ceptu[m] co[m]mune absolu[m] requiruntur
plures noticie singulares ad tale[m] co[m]ceptu[m] q[uo]d dicitur
inferiores. Tuz secundo q[uo]d sequit[ur] et hoc q[uo]d no[n] possum[us]
formare aliquo co[m]ceptu[m] co[m]plexu[m] nec i[n]co[m]plexu[m] absolu
tu[m] nec cognotatu[m] quin p[otes]t i[n]tellet[us] noster reserret
se supra suas noticiam et cognosceret eam resere. Alias
no[n] e[st] ymaginabilis mod[us] q[ui] i[n] i[n]tellectus p[ri]mo cogno
scit se intuitiue q[uo]d si dicas q[uo]d est sibi p[re]sens et hoc faci
le sequit[ur] q[uo]d sepe[m] intelligeret se ad min[us] q[ui]do no[n] e[st] i[n]
pedim[en]tu[m] ex parte volutatis hoc aut[em] q[uo]d i[n]fertur v[el]
def falsu[m] et co[n]tra experientia[m] null[us] enim expert[us] nec
expertus e[st] meo iudicio se no[n] habere co[m]ceptu[m] cognota
tiu[m] co[m]plexu[m] v[el] i[n]co[m]plexu[m] de substantia nisi p[otes]t faceret
illa[m] reserret etia[m] pueri et multi alij habere videt[ur] noti
cias co[m]plexas de substantia de quib[us] no[n] est dicendu[m] q[uo]d se
cerunt reserret illaz. Nam p[ro]fecto no[n] intelligo quo mo
pueri et infantes qui habent multos co[m]cept[us] de sub[st]an
tia antea fecerunt illaz reserret cu[m] sit satis difficilis
ad faciendum. Ideo habetur i[n]tentum.

Respondetur q[uo]d meo iudicio argum[en]tu[m] no[n] eget

grego. 9

grego. 9

concretatione sed incidendum est in hanc distinctionem vel
 quod ens uniuoce dicitur de substantia et accidente vel non
 possumus habere aliquem conceptum de substantia vel quod
 ad hoc requiritur quod anima seipsam intuitiue cognoscat
 secundum esse impossibile. Ideo negando primum et concedendo
 de oppositum secundum incidendum est in tertium et ad in
 convenientiam adducta dicas meliorem modo quo poteris
 quod etiam videtur difficile videre quemodo paruuli possunt
 habere noticiam substantie si ad illam presupponit no
 ticia omnium entium cum ad talem habendam presup
 ponuntur multe abstractiones quibus paruuli non vident
 capaces ego tamen credo quod anima nostra se ipsam in
 tuitiue cognoscat ut spero cum dei adiutorio sine dictu
 rum in posterioribus. Et quo patet quod hoc dicendo scilicet
 quod anima seipsam potest intuitiue cognoscere potest saluari
 analogia vel equiuocatio huius termini ens.

Secundo sic arguitur ad probandum quod non potest
 ad hanc saluari isto modo nisi sic sequeretur quod possumus ha
 bere conceptum absolutum omnium spirituum et non omnium
 hominum. Nam a noticia intuitiua anime nostre possumus ab
 strahere conceptum omnium spirituum et cum nullum homi
 nem absolute discrete cognoscimus ut nunc supponimus
 non possumus habere conceptum absolutum omnium ho
 minum hoc autem illatum videtur absurdum quod ha
 beamus noticiam absolutam de spiritibus et non de ho
 minibus ipsis. Respondet ad hoc quod illud suppositum ab
 omnibus conceditur scilicet quod nullus potest intuitiue cognosce
 re aliquem hominem per istum statum quo supposito dato cum
 his quod habentur in precedenti argumento sequitur illatum
 esse concedendum. Adhuc tamen ego quequid sit de istis duo
 bus argumentis cedere quod ens uniuoce dicitur de sub
 stantia et accidente nec auctoritas philosophi septimo
 methaphisice ubi dicitur accidens non est ens sed ens ens
 repugnat nam non vult negare quod accidens sit ens sed quod
 non est ita perfectum ens sicut substantia vel volebat dicere
 quod de ratione accidentis non est tantum esse sed cum hoc quod
 accidentis est ens potest alicui subiecto inherere sed ad
 hoc preter illam auctoritatem aliquis potest sic arguere

Sequeretur si ens uniuoce diceretur de substantia et acci
 dente quod ens non primo diuideretur per substantiam et
 accidens prout est factum ergo et antecedens sequela pro
 batur. Nam inter omnes substantias et aliqua acciden
 tia dabilis est aliqua convenientia essentialis que non
 reperitur inter omnia accidentia et omnes substantias
 ergo dabilis est aliquis conceptus qui representet omnes
 substantias et talia accidentia qui non representat omnes
 substantias et omnia accidentia ergo prout fuit bona animis
 probatur. Nam aliqua accidentia sunt perfectiora et illa
 magis accedunt ad perfectionem substantie ergo iter illa
 accidentia et substantia repibilis est aliqua convenientia
 essentialis que non reperitur inter omnes substantias et om
 nia accidentia ergo a tali convenientia essentiali abstra
 hibilis est vnus conceptus qui representet illa et non alia
 inter que non reperitur talis convenientia ergo oppositum
 per antecedente et prout probatur. Nam eodem modo dabitur
 vnus alius terminus representans omnia accidentia et ali
 quas substantias et quilibet illorum conceptuum est communior quam
 substantia vel quam accidens et minus cotus quam ens ergo il
 la sunt immediatiua membra et per prout ens prout dicitur
 videtur in illa membra quam in substantiam et accidens.

Respondet quod apud scotistas solet esse non par

ua questio que est prima diuisio entis quam difficultates
 ego nolo nunc pertractare sed pro nominali non debet
 esse magna difficultas. Unde sequuntur alique pro po
 sitiones quarum.

Prima est si ad primam diuisionem entis requi
 ratur quod dentur aliqui duo termini quorum nulli aliquis
 terminus inferior ad ly ens sit superior quidditatiue nul
 la est prima diuisio entis. Hec propositio ex precedentiibus
 pauloante facilius deducibilis est.

Secunda propositio est ad hoc quod ens primo di
 cat diuidi in duo membra satis est quod dentur duo termini quid
 ditatiue inferiores ad ly ens et quibus diuinctum conuer
 titur cum ly ens et quod non dentur aliquis terminus quidditati
 ue superior ad aliquem eorum et inferior ad ly ens quin
 talis terminus significet aliquid quod alius significat
 et ita est in proposito. Nam si capiamus istos duos termi
 nos substantia et accidens absolute non dabitur aliquem
 terminus ad aliquem eorum superiorem et ad ly ens est
 inferioris quin significat aliquid quod illorum terminorum vter
 que significat. hoc patet ex probatione qua probabatur quod da
 tur aliquis terminus inferior ad ly ens et superior et ly
 substantia vel ad ly accidens.

Tertia propositio est ista diuisio entis in substan
 tiam et accidens non est diuisio generis in suas species vel
 superioris in sua inferiora quidditatiue. Probat. Nam
 ut dictum est in capitulo de genere si ly ens est terminus abso
 lutus non est superior quidditatiue ad ly substantia. Si vero
 est absolutus non est superior ad ly accidens. Nam notum
 est quod in tali diuisione ly accidens capitur cognotatiue
 cum diuidatur in nouem predicamenta accidentium
 et diuisio nulla esset si caperetur absolute quod tunc precise
 supponeret pro re que potest alteri inherere et aliquis
 terminus qui ponitur in predicamento aliquo acciden
 tius supponit per substantiam. Et quo patet quod aliquo veri
 ficaretur membrum diuidens vel sub eo contentus de quo
 non verificaretur diuisio et sic diuisio nichil valeret et
 sic patet quod ly accidens in ista diuisione entis in substan
 tiam et accidens capitur cognotatiue cuius cognotatio
 est superior ad omnes nouem predicamentorum accidentium
 cognotationes. Sed quereretur aliquis nunquid inter
 substantias et accidens reperitur aliquid convenientia essentialis
 ergo ab illa abstrahibilis est vnus conceptus qui representat
 omnia illa inter que reperitur illa convenientia scilicet omnes substan
 tias et accidentia ergo non potest defendari quod ens analogi
 ce dicatur de substantia et accidente. Respondet quod dicentes
 quod analogice dicitur non debent concedere quod inter substan
 tiam et accidens sit aliqua convenientia essentialis. Et si di
 cas quod sic quod conuenit in hoc quod est esse vel existere petis
 principium. Nam accidens non est nec existit sed est in alio
 vel existit in alio nec sequitur est in alio ergo est cum sit illatio
 ad dicto secundum quid ad dictum simpliciter et ex hoc patet
 quid est dicendum ad argumentum scoti quod possumus
 in capitulo de genere qui dicit quod ens analogice dicitur de
 substantia et accidente negaret quod stare cognoscere debet
 quod quod est ens et ignorare quod est substantia quod sunt ter
 mini synonymi si absolute teneantur. Si vero ly substan
 tia teneatur cognotatiue argumentum nichil probat.

Dubitatur quarto an ista sit predicatio acciden
 tis albedo est pars.

Quinto dubitatur an ista predicatio generis est quod
 predicatur de pluribus specie differencibus sit accidens

oppo doct

Que est diuisio
 entis.

is vel proprii et idem queritur de diffinitioe speciei.
Sexto dubitatur quis est modus predicandi ac
cidentis

Septimo dubitatur an ista sit predicatio accidē
tis sicut est omnis homo.

Octavo dubitatur an eidem termino possunt ve
re conuenire quoy predicabilia scdm eandē significatiōe

hē q̄ sit gen⁹ species ppriū et accidēs et differētia. Ad
ista respōdeo et pmo ad sextū ubi querit^r q̄s est modus

predicandi accidētis. Dicit^r q̄ predicari accidētaliter et di
recte et transmutabiliter sepe declaratiū ē qd intelligim⁹

per transmutabiliter predicari q̄ nichil aliud est q̄ predica
ti posse vere negari d̄ subo subo supponente sicut pdi
catū in ista bō ē albus. Et quo infero q̄ h̄ nichil pōt eē

ppriū in q̄rta acceptione respectu terminorū dispa
rorū bō idē tñ h̄ pōt esse accidēs respectu terminorū

disparatorū h̄ p̄ satis ex terminorū declaratione. Et
cūdo sequit^r q̄ vnū ē accidēs respectu alteri⁹ accidētis

scdē intentionaliter vt p̄ in ista albū est dulce. Notan
t^r dicit^r scdē intēcionaliter nunq̄ q̄ pcederent notales

q̄ vnū accidens possit vni alteri inherere. Tertio sequi
tur q̄ de tēso absoluto et accidētaliter cognotatio po
rest aliqd accidētalit^r predicari et d̄ terio itē h̄c cogno
tatio. Quarto sequit^r q̄ nullus tēso q̄ accidētaliter p̄

dicatur pōt essentialiter predicari nisi predicetur quiddit^r a
tūc vt āca fuit dictū et cū hoc habet cōplete mod⁹ pdi
candi cuiuslibet predicabilis et sufficiētia modorū predica
di. Nam si termin⁹ predicat essentialiter de plurib⁹ differē

tibus numero in eo qd quid est species si de pluribus
differētib⁹ specie ē gen⁹ si predicatur essentialiter in q̄le

idē ē nō qd dicitur ē differētia si accidētaliter intrāsmu
tabilit^r ppriū si trāsmutabiliter est accidens. Sed hic

pōt fieri vnū argumētus nō sine difficultate videlicet qz
duplex termin⁹ reperit^r q̄ predicat in quid scz de differē

tibus spē et differētib⁹ numero assignat duo predicabilia
distincta q̄ predicatur i qd genus scilicet species ergo cū

etiā duplex termin⁹ reperiat^r q̄ predicat in quale essenti
ale hoc ē essentialiter nō quidditative scz de differētib⁹

specie sicut ly sensibile et de differētib⁹ numero sicut ly
rōnale sequit^r q̄ etiā debent assignari duo predicabilia

q̄ predicatur in q̄le essentialiter qz discrimē nullus est et ex
p̄nti q̄ porphir⁹ debuit assignare septimā diffinitioē

differētie in q̄ diceret differētia q̄ predicat de pluribus
differētib⁹ numero in quale essentialiter. Et certe ego non

inuenio discrimē nisi q̄ vel porphir⁹ debuit ponere tā
tum predicabile qd predicat quidditative vel duo predica
bilia q̄ predicarent essentialiter nō qd dicitur et sic vt d̄

buit ponere tantus quattuor vt sex predicabilia et si tu ha
bes discrimē des illud. Sed dices ex hoc videtur seq
q̄ etiā nō debuit ponere nisi tñ vnū predicabile qd acci
dentaliter predicaretur nō valet cōsequētia qz ponendo

duo q̄ essentialiter qd dicitur predicantur et duo q̄ essen
tialiter nō quidditative predicat potuit etiā ponere duo

q̄ accidētaliter predicantur. Sed quādo p̄ illis q̄ essential
iter quidditative predicat nō posuisset nisi vnū et p̄ il
lis q̄ essentialiter nō qd dicitur predicatur etiā nō posuisset

nisi vnū ad huc erat maior^r apparentia q̄ posuisset
duo p̄ illis que accidētaliter predicat qz magis videt^r

uariari mod⁹ accidētaliter predicandi per transmutabiliter
et intrāsmutabiliter q̄ mod⁹ essentialiter predicandi per

h̄ q̄ predicat de plurib⁹ spē vt numero differētib⁹ et q̄
ta cēt argumētū esset cōtra porphirū et bō cōtra me

q̄ arguo cōtra euz de supfluitate vel diminutione. Sed
nominalis nō debet magnā vim facere circa numerus
mēbrozū alicui⁹ diuisionis dummodo diuisio sit bona
quō ad cōditiones bone diuisionis requisitas et sic p̄
ad dubium scrtum.

Ad quartū dubium in quo querit^r vtrum ista pre
dicatio albedo ē pars sit predicatio accidētis Respōde
tur p̄ p̄positiones. Prima ē illa ē predicatio ppriū qz p̄

dicatū nō pōt vniuersaliter negari d̄ subiectū supponē
te hoc patet nā si albedo ē habet p̄tes scdm intētiōez

quarū quelz ē albedo et ex p̄nti albedo ē pars q̄ aut nō
sit predicatio essentialis p̄ qz predicatū nō cognoscit p̄tem

essentialē rei p̄ q̄ supponit subiectū. Sed dices si a. albe
do cēt ois albedo totalis iā ista predicatio hec albedo d̄

in d̄strādo. a. nō ē pars ē p̄positio vera et subiectū sup
ponit et si a. albedo esset qz alteri⁹ esset falsa ergo ista b

albedo ē pars est predicatio accidētis Et tunc sic arguit^r
ly pars ē predicabile accidētis respectu cuiuslibz inferio
ris ad ly albedo ergo respectu de ly albedo aīns patet

de quocūqz inferiori sicut pbatū est de ly. a. et p̄nti pba
tur qz qd est proprius respectu superiori d̄z intrāsmu
tabilit^r predicari de aliquo inferiori eius et si sic def qz

vere negat^r de quolibet inferiori eius supponēte et sequi
tur qz vere vniuersalit^r negabit^r de superiori supponēte.

Respondetur per p̄positiones Prima est ali
quid ē predicabile ppriū respectu alicui⁹ respectu cuius
nō ē pprius quarto mō hoc ē cōstituit respectu eius pre
dicatiōē q̄rta predicabilis licet non sit ppriū eius q̄rto

mō immo nec superius ad ipsum insupponēdo.

Secunda p̄positio est licet ly pars de quolibet
inferiori ad ly albedo possit vere negari ipso supponēte

nichilominus tamē impossibile ē qz de quolibet inferio
ri eius negetur ipso supponente. Probatur Nam si sic

neccesse est qz aliqua sit albedo et si aliqua albedo aliq̄
albedo est pars et si aliqua albedo est pars tam nō ve
re negatur de quolibet inferiori eius.

Tertia p̄positio est non habeo pro incon
uenienti concedere qz aliquid constituit predicationem

propriū quarti predicabilis respectu alicuius termini
et tamen respectu cuiuslibet inferioris eius constituit

predicationem accidentis bñ tñ verum est qz quando
predicatum est propriū quarto vel tertio modo ref.
pectu alicuius termini de quo predicatur accidentaliter

intransmutabiliter et directe neccesse qz constituit predica
tionem propriū quarti predicabilis respectu cuiuslibet

inferioris eius. Et si dicas ly albedo supponit pro ali
quo pro quo supponit ly pars ergo ista predicatio albe
do ē pars non ē directa tanq̄ directa. Nego cōsequē
tiam. Et ratio ē qz h̄ ita sit subiectum non est superius

in supponendo ad predicatum scz ly albedo ad ly pars
cū ly pars supponat p̄ aliquo quod nō ē albedo et tñ

neccesse sit qz aliqua sit albedo que non sit pars nec secū
dum extensionem nec intensionem naturaliter sequitur

qz aliquis terminus constituit predicationem quarti p̄
dicabilis respectu alicui⁹ respectu cui⁹ non ē ppriū i

aliqua acceptione istarū q̄tuor quas porphirius po
suit hoc p̄. Nam ly pars respectu de ly albedo consti
tuit predicationem quarti predicabilis et tamen non ē pro
priū eius in aliqua acceptione hoc p̄ quia nec cōue
nit omni nec soli. Dixi notanter naturalit^r qz sup natu
raliter possibile ē qz quolibet albedo sit pars qd p̄ si

a. sit pars. b. in vno loco et b. pars. c. in alio et sic cōse
q̄

queter eūdo. Sed quereretur aliquis si ly. a. imponeret ad significandū aliquid cognotādo q̄ habeat partem. An ista albedo ē. a. sit p̄dicatio accidētis. dicitur q̄ non sed p̄p̄ri immo respectu cuiuslibet inferioris ad ly albedo facit ly. a. p̄dicationē p̄p̄ri Sed etiā tunc esset q̄ rēndū de ista hō est. a. Et videtur q̄ illa sit essentialis q̄ ly rōnale essentialiter p̄dicat b̄ ly homo 7 ly. a. essentialiter quidditative p̄dicatur de ly rationale ergo etiam essentialiter p̄dicatur de ly hō.

Respondetur q̄ illa ē essentialis 7 satis ē q̄ cognoscet partem essentialē p̄fusa 7 certe aliqualis apparētia videtur q̄ ista albedo ē. a. sit p̄dicatio differētie q̄ licet nō cognoscet partē essentialē albedinis cognoscit tamē partē eius integralē vel q̄ntitates. Dicit q̄ melius ē dicere q̄ est accidētalis q̄ ex vi nominis videt q̄ ad hoc q̄ aliqua sit p̄dicatio essentialis nō quidditative oportet q̄ p̄dicatū cognoscit distincte v̄l cōfuse aliquid q̄d ē p̄ essentialis rei p̄ qua supponit subiectū 7 sic patet q̄ ista est essentialis homo ē qualis potest si tibi placet oppositum dicere.

Ad quintū in quo queritur an ista p̄dicatio generis ē v̄niuersale quod p̄dicatur de pluribus specie differētib⁹ in eo quod qd sit p̄dicatio accidētis.

Respondetur q̄ notū est q̄ nō cum p̄dicatū nō pōt vere negari de subiecto subiecto supponere sed qd debet esse. An illa sit essentialis vel accidētalis 7 dicit per p̄positiones quarum.

Prima ē illa nō est essentialis probatur quia ei non conuenit diffinitio p̄dicationis essentialis superioris posita.

Secūda p̄positio est si ly genus sit inferius ad ly v̄niuersale illa ē p̄dicatio accidētalis q̄ p̄dicatum extrinsece cognoscit super subiectum 7 cognoscit iocū nō est superior ad cognoscitōnē p̄dicati.

Tertia p̄positio est si ly gen⁹ ē inferius ad ly p̄dicabile supposito q̄ ly p̄dicabile tātum cognoscit modū p̄dicandi hoc idē ē dicendū patet p̄ eandē rōnem.

Quarta p̄positio si ly p̄dicabile cognoscit modū p̄dicandi 7 significandi dicendū est illa nō est p̄dicatio essentialis p̄mo modū cum tota cognoscitō p̄dicati non sit superior ad cognoscitōnē subiecti sed q̄ videtur per illam diffinitionē q̄ in ea explicat cognoscitō subiecti possit dici q̄ est identica licet nō p̄dicatur synonymū de synonymo q̄d si non dicatur necesse ē dicere q̄ ē p̄dicatio p̄p̄ri sicut ista homo est animal risibile 7 eodem modū dicatur de alijs diffinitionib⁹ 7 hoc secundū videtur defensabile sed primū videtur melius. Et tunc dicitur q̄ ad p̄dicationē identicā sufficit 7 requiritur q̄ p̄dicatur synonymum de synonymo vel q̄ p̄dicatum explicet cognoscitōnē subiecti. Ad septimū in quo queritur. An ista sortes ē ois homo sit p̄dicatio accidētis. Dicitur q̄ si per totam diffinitionem est p̄dicatio accidētalis directa ergo est accidētis q̄ p̄dicatum p̄dicatur transmutabiliter notum est. sed diceret aliquis q̄ illa non est directa quia disparata cū p̄dicatū non possit naturaliter competere subiecto.

Respondetur q̄ nullo modū cum ista non sit directa comū est albus quia p̄dicatū naturaliter non pōt competere subiecto. Ideo dicitur q̄ satis est sicut porphyrus dicit q̄ rei significate per subiectum nō repugnet ex natura sua q̄ ei conueniat p̄dicatū quod non est

dicendum de ista album est nigrū nam ex natura sua repugnat rei significate per subiectum cuius eius cognoscitōne quod ei conueniat p̄dicatum propter incompossibiles cognoscitōnes subiecti 7 p̄dicati. Et tunc ē difficile videre quem modum significandi habeat p̄dicatū q̄ nō apparet q̄ habeat modū significandi cuius p̄dicamenti sed tractando de p̄dicamentoy sufficientia hoc videri debet.

Dubitarēt aliquis si ly. a. significet aliqd cognoscendo q̄ sit omnis homo et ly. b. cognoscendo q̄ sit cū animal. An ista. b. ē. a. sit p̄dicatio accidētis.

Respondetur q̄ ad p̄dicationē accidētis vt satis pōt colligi ex dictis opz q̄ p̄dicatum possit negari de subiecto pro quocūqz pro quo natum ē supponere si subiectum supponat pro forte pro quo natum est supponere p̄dicatum non potest vere negari. Ideo dicit q̄ est p̄dicatio p̄p̄ri hoc quod assumitur probatur Nam si fortes sit omne animal necesse est q̄ sit omnis homo sed ista. a. et. b. videtur accidētalis quis p̄dicatum potest vere negari de subiecto subiecto supponente cum stat q̄ aliquid sit omnis homo 7 non sit omne animal 7 tunc concederetur consequenter q̄ aliqua est p̄dicatio p̄p̄ri cuius conuertens est p̄dicatio accidētis 7 hoc non est inconueniens quando vtrūqz ē directa. Aliqui dicunt q̄ respiciendū est semper ad p̄dicationem magis accidētalem 7 per illam iudicare cuius est p̄dicabilis est p̄dicatio hoc ē quia in p̄posito conuertens est p̄dicatio accidētis hoc videt verum si illa que est magis accidētalis sit directa tanqz directa 7 illa que est minus accidētalis nō est directa tanqz directa hoc videtur gratis dicitur nisi ad hoc vt non concedatur illatum correlariū scilicet q̄ aliqua p̄dicatio est p̄p̄ri cuius conuersa est accidētis sed h̄ nullam inconueniens videtur. Nam magis inconueniens videtur q̄ detur aliqua p̄dicatio alicuius p̄dicabilis 7 tñ q̄ eius uersa nō sit alicuius p̄dicabilis q̄ q̄ sit accidētis s̄ p̄mū patet de ista fortes est homo q̄ est speciei p̄dicatio 7 ista sua conuertens homo ē fortes nullius p̄dicabilis ē p̄dicatio ergo p̄positus asis pbatur p̄ maiore. Nam maior conuenientia ē inter p̄dicationē p̄p̄ri 7 p̄dicationem accidētis q̄ inter p̄dicationem alicuius p̄dicabilis 7 p̄dicationem nullius p̄dicabilis 7 in hoc vltimate ista Queret aliquis si ly. a. imponeretur ad significandū aliquid cognoscendo q̄ sit omnis hō 7 omnis asinus cui⁹ p̄dicabilis hec p̄dicatio. a. et. b. retenta significacione de ly. b.

Respondetur q̄ eodem modū est dicendū sicut de prima si prima. a. ē. a. capiendū subiectum scōm primā significacionem p̄dicatum secundū secundā est essentialis quidditative.

Ad octauum in quo queritur an idem terminus pōt esse secundū eandem significacionē genus species differentia p̄p̄riū 7 accidētis.

Respondetur q̄ nō nec respectu eiusdem nec diuersoꝝ s̄ p̄t 7 q̄ si sic maxime esset in casu q̄ imponat ly. a ad significandū aliquid cognoscendo q̄ sit sensibile cale factiū v̄l albū 7 habere p̄positū q̄ ad esse gen⁹ differētia p̄p̄ri 7 accidētis sed q̄ ad esse gen⁹ 7 species nō. Et q̄ patet q̄ respondendū est negatiue 7 ideo q̄ impossibile ē q̄ idē terminus secundū eandem significacionē sit genus 7 species. Noterat hic q̄ri quid sufficit 7 requiritur ad hoc q̄ aliquod accidētis denominet suū sub

sectum. An requiratur qd credatur p totum subiectum vel sufficit qd extendatur per maiorem partem subiecti si militer. An requiratur ad hoc qd accidens denotet suum subiectum qd sit extrinsece ultra gradum medium vel sufficiat quocumq; intentio sed ista physica sunt et nullo modo pertinent ad logicum. Noterat etiam queri quare e qd aliq accidens que insantibus aliquibus denominat totum et aliq non pertransio nisi propter eadem causam.

Dubatur nono cuius predicabilis est hec predicatio hoc est noticia demonstrando noticiam sortis in anima platonis.

Respondetur qd illa est predicatio proprii quia predicatum non potest vere negari de subiecto subiecto supponente naturaliter ad istum sensum qd repugnet ex parte rei significare p subiectum cum ei repugnet ex natura sua inherere nisi subiecto indubitably et vitaliter immutabili. Et ex hoc patet qd ista e predicatio proprii vniuersale e vniuersale non solum subiecto supponente simpliciter p conceptu sed etiam materialiter p voce vel conceptu si tamen nisi supponere materialiter p voce esset predicatio accidentis. Sed quereret aliquis. An ista predicatio animal e a et supposito qd ly a significet tantum sicut illud distantum risibile vel ly materiale vtrum sit predicatio proprii. Ita casu posito qd nullus fuisset homo in rerum natura ista est vera nullum animal est albus subiecto supponente.

Respondetur qd illa est proprii et non sufficit qd in casu tuo vniuersaliter neget predicatum de subiecto sed requiritur qd predicatum possit negari de subiecto supponente quocumq; p quo potest supponere hoc e qd possit de eo negari supponat pro isto p quo ei non repugnat supponere et sic p quocumq; alio signo pro quo ei non repugnat supponere et hoc e falsum cum non possit de eo predicatum negari supponente pro boie. Querit etiam ista albus mouens e coloratum currens an sit accidentis de qua supra diximus qd erat directa.

Respondet qd supposito qd complexio extremo non impediatur predicacione esse alicuius predicabilis qd illa e alicuius predicabilis predicatio scilicet accidentis qd predicatum potest ad sensum datum vniuersaliter negari de subiecto vt intelligenti patet. Queritur vtrum predicacionem esse alicuius predicabilis impediatur per completionem.

Pro huiusmodi dubij solutione aduerte qd vt communiter dicitur multiplex e complexio scilicet distans et indistans distans duplex completionem distante vt est oppositio vel distinctio vel copulatio et completionem insate vt complexio ex substantiuo et adiectiuo vel determinabili et determinatione. exempla clara sunt. Sequuntur propositiones.

Prima nullum complexum completionem distante primo modo facit predicacionem alicuius predicabilis. probatur propositio qd propositio significatiue sumpta non potest predicari nec subijci vt communiter dicitur. Etiam propositiones sunt in multiplici differentia et vix sufficienter predicamenta non solum posita sed adhuc que possunt ymaginari.

Secunda propositio est facile est dicere qd complexum distans secundo modo terminorum absolutorum non impedit predicacionem esse alicuius predicabilis verbi gratia sortes et sortes vel plato et tunc diceretur qd ly homo vel non esset species specialissima significatio coposita ex ma-

teria et forma eiusdem speciei cum materia et forma non sicut vel si sit species specialissima debet intelligi ad istum sensum qd habeat sub se terminum comunem incomplexum. Et tunc diceretur qd ly substantia vt est genus generalissimum vel ly ens debet absolui agere propter talia coposita sortes et plato sortes et brunellus et familia.

Tertia propositio est idem dici potest de quibuscumq; complexis instantibus vel distantibus completionem indistans sed tunc oporteret facere multas mutationes predicamentorum inuentorum et ymaginari multa alia predicamenta qd tediousum et multum confusum esset ideo multo melius est non admittere completiones in predicabilibus nisi habeant modum significandi alicuius predicamenti. Queris de ista sortes e cenans supposito qd ly cenans habeat duas cognationes. Vtrum sit accidens predicabilis et notum est qd sic si e alicuius predicabilis predicatio cum predicatum predicetur de subiecto directe et transmutabiliter.

Respondetur qd est predicatio accidentis et predicatum est vniuersale sed non locabile in aliquo istorum decem predicamentorum cum habeant modum significandi duorum predicamentorum predicamenti quando predicamenti actionis sed pro talibus ymaginanda sunt predicamenta mixta ex modis significandi istorum decem predicamentorum vel oportet dicere qd nunquam est predicatio alicuius predicabilis licet sit directa nisi predicatum habeat modum significandi tantum vnius predicamenti et hoc secundum videtur evitare magnam confusionem sed de hoc cum sit questio de nomine satis est.

Dubatur decimo an ista sit predicatio accidentis sortes est non albus.

Dubatur undecimo de ista sortes est possibilis cuius predicabilis est predicatio. An proprii scilicet vel accidentis.

Dubatur duodecimo de ista sortes est ymaginabilis cuius predicabilis est predicatio an proprii vel accidentis.

Respondetur ad ista per ordinem. Et primo. Ad primum per propositiones quarum. Prima est illa predicatio est directa et accidentaliter probatur quia si non esset directa esset propter completionem sed hoc non impedit quia predicatum potest teneri incomplete sed qd sit accidentaliter patet quia predicatum cognoscatur extrinsece supra subiectum.

Secunda propositio est melius est dicere qd illa predicatio nullius sit predicabilis predicatio quia ad hoc qd aliquis terminus sit predicabile requiritur qd significet positue et non negatiue sicut ad hoc qd sit nomen vt in capitulo de nomine dicitur de alis duabus forte etiam esset melius non admittere eas esse aliquid vel alicuius predicabilis predicaciones sed de his magis ad longum dicitur declarando modos significandi predicamentorum Dicebatur infine secunde questionis qd ista predicatio hec predicatio e idempatica si est disparata est disparata intellige non addendo secundum hanc significacionem et in capitulo de proprio dicebatur qd ista rationale est risibile non est directa tamquam directa et assignabatur ad hoc ibi ratio et postea in capitulo isto

dicebatur de ista album est risibile vel de vna simili q̄ erat directa. tanq̄ directa. Istius neutralitas q̄ con tradictio reputetur. Et sic est finis primi tractatus pre dicabilium in quo de quinq̄ vniuersalibus genus sc̄z 7 species proprium 7 accidens determinatum est.

Secundus tractatus est de cōuenientia et dif ferentia predicabilium adinuicē et continet duo decim capitula. Primum capitulum de conue nientia omnū quinq̄ predicabilium adinuicēz.

Comune est omnibus predicabi libus de pluribus predicari. Nam genus predicatur d̄ speciebus 7 in diuiduis. vt animal de equis bobus 7 homine predicatur etiam de hoc boue et d̄ hoc equo 7 de hoc homine. Et similiter differentia: vt irrationale de equis 7 bobus 7 de his qui sunt particulares. Species vero predicatur de indi uiduis: vt homo de sorte et platone: Proprium vero de specie cuius est proprium 7 de indiuiduis eius: vt risibile de homine 7 particularib⁹ homi nibus. Accidens vero predicatur de speciebus et indiuiduis: vt nigrum quod est accidens inse parabile de specie coruorū: et moueri quod est se parabile de homine et de equo. Primum tamen predicatur de indiuiduis et secundo de speciebus

Sequitur secundus tractatus in quo de communitatib⁹ 7 differentiis quin q̄ predicabilium agendum est 7 istum ordinem seruabo. Primum declarabo cu iuscūq̄ capituli sententiam. Secundo interferaz declarationi aliqua dubia. Dicitur igitur q̄ commune est omnibus predicabilibus de pluribus p̄ dicari. hanc conclusionem probat porphirius inducti ue sic. Genus predicatur de pluribus differentiib⁹ specie 7 species de pluribus differentiis numero 7 diffe renentia predicatur de pluribus differentiis specie 7 de his que sunt particulares. i. de indiuiduis cōtentis sub talibus speciebus. Ex quo patet q̄ non erat intētio porphiri⁹ vocare predicabile differentiam nisi differen tiam genericam. Proprium vero predicatur de specie cuius est propriū 7 de indiuiduis contentis sub ea. Ex quo potest colligi q̄ porphirius intendebat dicere q̄ ista est predicatio proprii sortes ē risibilis alias nisi vo luisset dicere q̄ proprium predicatur de indiuiduis cō tentis sub specie cuius est proprium constituendo pre dicationem proprii nichil erat dicere q̄ proprium pre dicatur de indiuiduis siue speciei etiam videtur q̄ inten tio sua erat dicere q̄ quodlibet predicabile predicatur de pluribus constituendo predicationem alicuius pre dicabilis alias frustra posuisset illam communitatem. Et sequitur q̄ accidens predicatur de indiuiduis earū patet in istis homo est albus. sortes est albus 7 sequit in littera q̄ hoc conuenit accidenti separabili 7 insepa

rabili sed addit vnam propositionem q̄ prius conte nit indiuiduo accidens q̄ speciei sed contrarium est de proprio 7 de alijs predicabilib⁹. Sed quereret aliquis quid est tractare de communitatibus 7 conuenientijs 7 differentiis predicabilium dico q̄ nichil aliud q̄ ostē dere in quibus predicabilia conueniunt 7 in quibus differunt. Et aduerte q̄ porphirius istam conuenienti am tantum probauit exemplo ex eo q̄ ita esse sicut conuenientia assumit enadit notum per definitiones predicabilium assignatas sed vltime propositionis de claratio ponenda est. Istro quo est notandūz q̄ dicere proprium primo conuenire speciei et posterius indiui duo 7 contrario de accidente nichil aliud est q̄ q̄ ista propositio proprium conuenit indiuiduo presupponit istam proprium conuenit speciei 7 ista propositio acci dens conuenit speciei presupponit istam accidens con uenit indiuiduo. Istro cuius intelligentia aduertendū est q̄ termini qui conueniunt termino specifico vel con ueniunt ei immediate vel mediate. immediate sicut ip se terminus vel sua diffinitio. si mediate hoc erit passio eius vel accidens si vero est passio conuenit ei per suaz diffinitionem vel per aliam passionem tenendo ordi nem inter passiones que conueniunt alicui. Accidens autem non potest semper ei conuenire per diffinitiones eius nec per aliam passionem tanq̄ per medium ade quatum verbi causa non ideo ista est vera homo est al bus quia est animal rationale vel quia habet apertitudi nem ad aliquid fatiendum vel patiendum ergo speci ei conueniunt predicata accidentalia quia conueniunt indiuiduo cum non apareat vnde aliunde sibi conue nient. Istro quo aduertendum est q̄ talia predicata ac cidentalitā etiam non conueniunt sorti vel alteri indiui duo inq̄tum huiusmodi hoc est inquantum est sortes cum itat esse sortem sine hoc q̄ sit album sed si sortes ē albus hoc prouenit aliunde q̄ ex hoc q̄ est sortes puta quia fuit applicatum tali agenti vel habet talem vel ta lem complexionem 7 sic de multis alijs vnde potest p uenire aliquod predicatum accidentale alicui conueni re 7 quia ad veritatem talis propositionis homo est albus presupponitur veritas vnus in qua ly albus p̄ dicatur de aliquo termino inferiori ad ly homo cum il la propositio homo est albus non est vera nisi quia sor tes vel plato vel alius homo erat in tali dispositione vel tali cause applicatus. Ex quo sequebatur q̄ ei conue nire tale predicatum accidentale: dicitur q̄ ista proposi tio accidens conuenit speciei presupponit istā accides conuenit indiuiduo credo illum textum sic esse explicā dum. Secundum viam nominalium etiam diceretur q̄ quia proprium potest per speciem de monstrari de indiuiduo vt si sic arguatur omnis homo est risibilis sortes est homo: ergo sortes est risibilis dicitur q̄ ista p proprium conuenit speciei presupponitur ad istum pro prium conuenit indiuiduo secundum reales (licet ipsi non negarent hoc) posset tert⁹ iste sic declarari. Istro prium prius conuenit speciei q̄ indiuiduo 7 accidens e contrario quia proprium non presupponit cōtractio nem nature specificē: accidens vero sic 7 loquor de con tractione que fit per differentiam indiuiduales.

Secundum capitulum de conuenientia 7 differentia generis et differentie.

En^o conuenit tripliciter esse differen-
tia. Prima conuenientia est quod
n^o quod differentia continet species licet
differentia non tot contineat quot gen^o
ut rationale: licet non contineat irrationa-
lia sicut ly animal continet tamē uerū et hominē. Se-
cūda conuenientia est sicut quod predicat^o de genere ut
gen^o et etiam predicatur de contentis sub illa: ita quod
predicatur de differentia ut differentia est: predica-
tur de contentis sub illa: ut sicut si omne animal
est substantia omnis homo est substantia: ita si omne
rationale est utens ratione: omnis homo est utens
ratione. Tertia conuenientia sicut perempto ge-
nere perimuntur quod sub ipso sunt: ita perempta diffe-
rentia perimuntur quod sunt sub ipsa: ut sicut si non est
animal non est homo: ita si non est rationale nullū
erit utens ratione. Sed differet genus a diffe-
rentia sex modis. Prima differentia est quia gen^o
predicatur de pluribus quod alia predicabilia. ut ani-
mal de homine et de equo aue et serpente. quadru-
pes uero solū de habentibus quattuor pedes. hō
de sorte et platone: bibibile uero de equo et particu-
laribus equis accidens autē de indiuiduis. Se-
cūda differentia est quia genus continet differē-
tiam potestate. ut animal diuiditur per rationale
et irrationale. Tertia differentia est: gen^o pri^o
est suis differentiis. et ideo a negatione ei^o ad ne-
gationem differentiarum ualet consequentia. ut
si non est animal non est rationale sed non eōtra
quia si omnes differentie interimantur adhuc sub
intelligi potest substantia animata sensibilis que
est animal. Quarta differentia est quia genus
predicatur in quiddam differentia uero in quiddam. Quin-
ta differentia est quod genus est unum secundum
vnamquamque speciem ut animal est genus homi-
nis differentie uero plurime ut rationale mortale
mentis et discipline preceptibile sunt differentie ho-
minis. Sexta differentia est genus est simile
materie: differentia uero forme. Et hec sufficiant
de differentiis generis et differentie.

In isto secundo capitulo porphiri^o
assignat differentias et conuenientiam in-
ter genus et differentiam. Et si querat ali-
quis quare prius determinauit de conue-
nientia et differentia generis et differentie
quod de conuenientia generis et alterius predicabilis. Res-
pondetur quod propter uoluntatem auctoris aliquo modo
plus conueniunt genus et differentia quod gen^o et aliquod
aliud predicabile cum genus et differentia predicentur

essentialiter de differentibus specie et non aliquod aliud
predicabile. Assignat porphirius tres conuenientias.
Prima est quod genus et differentia continet suas speci-
es. id est sunt communiora suis speciebus licet differentia
non sit ita communis sicut genus sic declarat georgi^o
sed quia porphirius non loquitur in proposito de modo
significandi formali communiori cum differentia non
habet modum significandi formalem communiorē
quod sua species quia tunc esset superius ad suam speciem
quidditative contra rationem terminorum. Ideo dico
quod porphirius uoluit habere quando dicit quod genus et
differentia continet suas species quod tam genus quod diffe-
rentia possunt diuidi in suas species sed genus continet
plures species quod differentia. id est mediate uel immediate
diuiditur in plures species quod differentia. Ex quo patet
quod porphirius loquitur in proposito de differentiis ge-
nericis et de genere quod diuiditur per eas. Secūda
conuenientia est sicut quicquid predicatur de genere ut
est genus predicatur etiam de contentis sub eo. etiam
quicquid predicatur de differentia ut differentia est pre-
dicatur etiam de contentis sub ea hoc est sicut quicquid
predicatur essentialiter quidditative de genere secun-
dum significationem secundum quam est genus ad ali-
quid predicatur etiam de inferioribus ad illud gen^o ita etiam
quicquid predicatur de differentia secundum signi-
ficationem secundum quam est differentia ad aliquas spe-
cies predicatur etiam de illis speciebus antellige sem-
per quando illud quod predicatur de differentia essen-
tialiter quidditative et directe predicatur non tamen o-
portet quod si aliquid predicatur de differentia quidditati-
ue et directe predicatur etiam quidditative et directe de
speciebus eius. Tertia conuenientia est sicut perempto
genere perimuntur ea que sub genere sunt. ita perem-
pta differentia perimuntur ea que sub differentia sunt
id est sicut a negatione generis ad negationem suarum dif-
ferentiarum ualet consequentia. exempla patent in litte-
ra. Consequenter porphirius assignat sex differentias
inter genus et differentias. Prima differentia est genus
predicatur de pluribus quod differentia quod quidem por-
phirius non solum probat respectu differentie sed etiam
respectu cuiuscumque alterius predicabilis. exempla
patent in littera. Dicendum est quod aliquis posset du-
bitare cum differentia predicatur de pluribus specie diffe-
rentibus quomodo genus dicitur predicari de pluri-
bus. sed dicendum est quod genus semper predicatur de plu-
ribus quod aliqua eius differentia cum est superius ad utram-
que licet non quidditative. Quereret etiam aliquis num-
quid accidens potest predicari de tot sicut genus. Dic-
tur quod bene stat sed non est de ratione accidentis quod pre-
dicatur de pluribus specie differentibus sed saluabitur
ratio accidentis per hoc quod accidentaliter et directe
de pluribus predicatur. Quereret etiam aliquis cum
terminis genericis potest habere proprium quare di-
citur quod genus predicatur de pluribus quod aliquod aliud
predicabile. Respondetur quod porphirius quando cum
loquitur de proprio uidetur loqui de proprio conuer-
tibili cum specie specialissima. Sed manifeste probabitur
quod termino conuertibili eius termino generico conuenit
modus predicandi quarti predicabilis. Ideo dicendum
est quod pro tanto dicitur genus predicari de pluribus quod
proprie quia potest saluari ratio proprii sine hoc quod pre-
dicatur de tot sicut genus. Secūda differentia est ge-

nus continet differentias potestate, i. diuiditur per differentias. Aduertendum tamen est quod si hic porphirius assignat differentiam inter genus et differentiam oportet quod intelligat quod differentia non diuidatur per differentias quod secundum nominales est falsum cum differentia potest diuidi in differentias tanquam in suas species ut ly sensibile in ly rationale et ly irrationale et etiam in differentias tanquam in suas differentias quod facile est ex dictis colligi. Notanter dicit secundum nominales quod secundum scoti oppositum est verum. Ideo dicendum est quod genus continet differentias potestate, i. diuiditur in aliquas differentias in quas nulla earum diuiditur et nulla differentia generica diuiditur in aliqua quin in illa potest diuidi genus mediate vel immediate licet non adequate. Et hic capitulum semper diuidi secunde intentionaliter. Tertia differentia est genus est prius suis differentiis. Pro quo aduerte quod hic capitulum prius ut tantum valet sicut illud a quo non conuertitur subsistendi consequentia et tunc claret differentiam cum sequatur est sensibile ergo corpus et non sequatur eductio sed videtur quod hoc quod dicit porphirius in littera sit falsum videlicet quod si omnes differentie interminantur adhuc potest subintelligi genus cum hoc sit contra omnem bonam conditionem bone diuisionis. Nam de quocumque negantur membra diuidentia negatur diuisum. Respondetur quod dicit porphirius vult habere hoc quod ex nullo differentie interreptione, i. negatione sequitur negatio generis. Quarta differentia est genus predicat in quid differentia vero in quod patet et ante dicitur. Quinta differentia genus est unum secundum vnamquamque speciem differentie vero sunt plures quod georgius sic declarat species non habet plura genera non subalternatim posita sed species bene habet plures differentias non subalternatim positas. Datur exemplum in ista definitione homo est animal rationale et mortale ubi iste due differentie rationale mortale non subalternatim ponuntur et addit quod porphirius loquitur secundum opinionem eorum qui dicebant rationale conuenire nobis et substantiam se paratis. Hoc michi non placet quod quando dicit quod species non habet plura genera non subalternatim posita vel intelligitur ad istum sensum quod unum non ponatur sub alio et hoc est falsum ut patet ex dictis in fine tertie questionis vel intelligitur quod ambo non ponantur sub vno termino et sic est de differentis cum omnes differentie ponantur in predicamento qualitatis. Ideo dicendum est quod porphirius vult hoc habere quod genus positum in definitione vnius speciei est unum cum genere positum in definitione alterius speciei hoc est secundum eandem significationem tenetur in vtriusque speciei definitione sed differentia que ponitur in definitione vnius speciei non est eadem cum differentia posita in definitione alterius, i. differentia posita in definitione vnius speciei habet aliam significationem a differentia posita in definitione alterius speciei. Sed secundum reales sic intelligeretur genus est unum secundum vnamquamque speciem eius, i. genus vel natura generica secundum eandem rationem est comunicabilis suis speciebus sed secundum aliam differentiam contrahitur ad esse vnius speciei et per aliam differentiam contrahitur ad esse alterius. Sexta et vltima differentia est quod genus assimilatur materie differentia vero forme, id est genus se habet in definitione speciei ut contrahibile vel restrictum differentia ut contrahens ut diximus. Et hoc de secundo capitulo.

Tertium capitulum de conuenientia et differentia generis et speciei.

Genus et species tripliciter conueniunt. Primo quia vtrumque eorum predicatur de pluribus loquendo etiam de specie ut species est. Secundo conueniunt quia vtrumque eorum est prius his de quibus predicatur. Tertio quia vtrumque eorum est totum vniuersale respectu suorum subiectibilium. Sed differunt quintupliciter. Prima differentia est quia genus continet suas species: eo quod est in pluribus quam species et non e contra. Patet quod oportet genera preiacere sine esse communiore, et ipsa formata id est determinata differentis specificis perficere id est diffinire speciem. Secunda differentia est quia genera naturaliter propria sunt speciebus, et ideo a negatione generis ad negationem speciei valet consequentia et non e contra. Tertia est genera predicantur vniuoce de speciebus et non e contra. Quarta est: quia genus abundat a specie continentia specierum, species autem abundat a genere continentia differentiarum. Quinta est nullum genus potest esse species specialissima neque aliqua species potest esse genus generalissimum.

In isto tertio capitulo porphirius assignat conuenientias et differentias inter genus et speciem ponit tres conuenientias. Prima est quod genus et species predicantur de pluribus et addit in littera quod species ut species est predicatur de pluribus quod sic est intelligendum speciei non solum ut est predicabile sed ut est inferius ad genus conuenit predicari de pluribus hoc patet nam species ut est inferius quidditative alicui generi est formaliter commune et formaliter commune predicatur de pluribus. Potest hoc aliter intelligi quod predicari de pluribus non solum conuenit speciei ut est genus sed ut est species hoc est non solum conuenit speciei subalterne sed etiam specialissime conuenit predicari de pluribus. Secunda conuenientia est quod genus et species sunt priora his de quibus predicantur id est sunt priora secundum subsistendi rationem cum a specie ad genus et ab individuo ad speciem valet ratio et non e contra. Tertia conuenientia est quod genus et species est totum vniuersale respectu suorum inferiorum vel subiectibilium. Est totum vniuersale respectu alicuius id est quod esse ei quidditative superius. Et sequenter ponit quintuplicem differentiam inter genus et species. Prima est genus continet species et species non continet genus hoc est genus est superius ad species et non e contra igitur sequitur probatio quod oportet genera preiacere et ipsa formata differentis perficere speciem, i. oportet vel ita est quod in definitione speciei, genus contrahitur et restringitur per differentiam ergo est superius ad speciem. Secunda differentia est genus est prius specie quod eodem modo intelligendum est sicut antea diximus de prioritate generis

7 speciei respectu suorum inferiorum. Tertia dicitur esse genus predicatur uniuoce de specie 7 non e contra. i. directe 7 qd dicitur. Quarta dicitur esse genus abundans a spe cōtinētia spērū 7 spēs abundat a genere cōtinētia dicitur. Notandū est qd hic equiuoce capitur cōtinētia. nā qm dicitur qd genus abundat a spē cōtinētia spērū capitur cōtinētia p superioritate 7 tūc ē sensus genus est qd dicitur superius ad specie spēs cōtinētia vero non intelligat de specie specialissima vel si intelligat etiā de subalterna dicēdū ē qd nulla specie est ad tot spēs superior sicut genus 7 qm dicitur qd species abundat a genere cōtinētia dicitur capit cōtinētia ut tūc valet sicut includere in sua diffinitione 7 tūc est sensus differentia ponitur in diffinitione speciei 7 nō in diffinitione generis. Ultima dicitur esse sicut nulla specialissima pot esse genus sic nullū genus generalissimū pot esse species qd intelligendū est fm eadem significationem 7 sic p de cōuenientia 7 differentia generis 7 spēs.

Quartum capitulū de cōuenientia 7 differentia generis 7 proprii.

Genus 7 proprius tripliciter cōueniunt. Primo quia inferuntur ex specie ut si homo ē animal est 7 si homo est risibile est. Secūdo quia equaliter predicantur de suis subijcibilibus ut homo 7 bos e qd liter sunt animalia. 7 catho 7 cicero risibiles. Tertio quia predicantur uniuoce de suis subijcibilibus. Sz quintupliciter differunt. Prima dicitur est qd genus est prius proprio. nam prius opz aial esse 7 debinc diuidi differentiis 7 propriis. Secunda est quia genus predicatur de pluribus spēs: proprium vero de vna sola. Tertia est genus non predicatur quersim de sua specie: qd non si aial est homo est. propriū vero predicatur conuersim de sua spē: ut risibile de homine. Quarta ē qd propriū inest omni soli 7 semper: genus autem lz inest omni 7 semper non tamē soli. Quinta est species interempta non interimunt genera: sed propria interempta interimunt illa quorum sunt propria.

In isto quarto capitulo porphiri ponit differentias 7 cōuenientias generis 7 proprii 7 ponit tres cōuenientias 7 quinque dicitas. Prima est utrum qd inferat ex specie cui sunt genus 7 propriū. Nā in ista pntijs arguit ab inferiori ad superi vel a cōuertibili ad cōuertibile. exempla patent i lra. Secunda cōuenientia est: genus e qd liter pdicantur de spīs inferioribus. Ita propriū predicatur equas

liter de indiuiduis specie cui est propriū. notandū est qd equaliter predicari de aliquibus est qd non possit de vno eorum per aliud demonstrari 7 notum est qd genus non potest demonstrari de vna specie p alia nec proprium de indiuiduo aliquo per aliud. 7 hoc est qd dicitur in lra qd hō 7 bos sunt e qd liter aialia 7 cato cicero risibiles. Esse equaliter aialia nō ē aliud qd qd nullo eoz possit demonstrari esse aial per aliud. Tertia cōuenientia est genus 7 propriū predicantur uniuoce de his de quibus predicantur. notandū est qd hic non capitur uniuoce predicari ut in precedenti capitulo sed ut tūc valet sicut predicari mediante eode conceptu. Sequitur dicitur generis 7 proprii qd rā prima est genus est prius proprio spēs eiusdē generis qd georgi sic declarat genus ē cōius proprio spēs eiusdem generis qd nō videtur qd rā cū lra qd sic dicit. opz enim aial prius esse debinc diuidi dicitur 7 propriis. Sed dicendū est qd cū genus non solū diuidatur p spēs sed et per propria suarū spērū 7 diuisum est superius ad mēbra diuidentia qd expositio Georgij est satis bona. Secūda dicitur est genus predicatur de pluribus speciebus propriū vero de vna tantus spē. notandū est qd hic porphiri non loquitur de quo cūqz proprio sed tūc de proprio cōuertibili cū aliq spē qd de proprio cōuertibili cū genere generalissimo falsum esset. Tertia dicitur est. proprius predicatur cōuertibiliter de sua spē genus vero nō. Quarta differentia est quasi idē dicitur cū ista ppria cōuenit omni 7 soli 7 semper. i. predicatur de reo specifico sumpto cū signo uniuersali 7 exclusiuo 7 cōuertitur cū eoz genus tūc lz predicatur de reo specifico sumpto cū signo uniuersali 7 non possit de eo supponente vere negari non tūc predicatur de eo sumpto cū signo exclusiuo. Ista clara sunt 7 explanatione nō egent. Ultima dicitur est spēs interempta non interimunt genera sed propria interempta interimunt illa quoz sunt propria. i. a nullius speciei negatione ad negationem generis valet pna sed a negatione proprii ad negationem cuius est proprii bene valet pna. Et hec de quarto capitulo.

Quintum capitulū de cōuenientia 7 dicitur generis 7 accidentis.

Genus 7 accidens in hoc cōueniunt qd predicantur de pluribus ut nigrū d coruis 7 ethiopicibus. Sed differunt quadrupliciter. Prima dicitur est qd genus prius ē sua spē: accidens vero ē inseparabile est posterius illo cui accidit. Secūda est qd intensiorem 7 remissionem suscipit accidens participatio generū vero minime. Tertia est qd accidentia subsistunt in indiuiduis genera aut propria sunt illis. Quarta est quia genus predicatur in quid: accidens vero in qle. Nā si qd ratur qlis ē coruus rñducitur qd est niger.

3. sco. m. co. tm p

subiectum 80

f

Secundus tractatus.

In isto quinto capitulo Porphyrius ponit conuenientiam et differentiam inter genus et accidentem et unam conuenientiam assignat et quatuor differentias. Dicit primo quod genus et accidentem in hoc conueniunt quia utrumque predicatur de pluribus hoc est clarum cum utrumque sit predicabile et ualeat. Ponit primam differentiam que talis est. genus est prius sua specie. Accidentem uero etiam inseparabile posterius quod sic est intelligendum. a specie ad genus est bona species tenens per locum intrinsecum et ab accidente ad aliquam speciem respectu cuius est accidentem uel ad illud cuius est accidentem ualeat. Sed non a specie ad speciem accidentem hoc patet. Nam ista species est bona per locum intrinsecum tenens si homo est animal est et ista si album est homo est uel albus est et sic de aliis speciebus que continentur sub ly corpus sub distinctione sumpris sed ista non ualeat homo est. ergo album est uel currens est et cetera. Et ratio est quia non repugnat nature hominis in quantum homo esse sine aliquo tali accidente sicut porphyrius dicit in capitulo de accidente quod non repugnat nature corui esse sine nigredine. Secunda differentia est quod accidentium participatio intentionem et remissionem suscipit: generum uero non. id est accidentia possunt predicari cum istis aduerbijs magis et minus: genus uero non quod si intelligatur de generibus oibus falsum est cum genera de predicamentis accidentium bene predicantur cum istis aduerbijs magis et minus adhuc de illis respectu quorum sunt genera uerbi gratia si ly. a. sit infertus quod dicitur ad ly sciens uel ad ly doctus bene dicitur. a. est magis sciens uel magis doctus quam. b. si est sic intelligendum quod genus nunquam predicatur de illo cuius est genus cum istis aduerbijs magis et minus seruata predicatione generis accidentem non sic. Tertia differentia est. accidentia subsistunt in indiuiduis generum autem priora sunt speciebus hoc autem sic est intelligendum accidentia subsistunt in indiuiduis. id est predicantur de speciebus accidentaliter genus uero est prius indiuiduis. id est ad speciem superius quod dicitur. Sed tunc non est discriminis inter tertiam et quartam differentiam. Ideo dicendum est quod porphyrius per hoc quod dicit quod accidentia subsistunt in indiuiduis uult dicere quod accidentia aliquando cognoscuntur aliqua quod in sunt in indiuiduis de quibus predicantur ut patet de istis albus et nigrum genus uero non cum sit indiuiduis prius. id est ad speciem quod dicitur superius et tunc sequitur quarta differentia que talis est genus predicatur in quibusdam: accidentem uero in quibus. Et hoc de quinto capitulo.

Sextum capitulum de numero differentiarum omnium quinque predicabilium.

Si querat aliquis an quodlibet aliud predicabile comparabitur ad quatuor sicut genus. Ad hoc respondetur quod licet quodlibet predicabile possit comparari ad quatuor et ita essent viginti comparationes tamen non sunt nisi decem non coincidentes quia semper predicabile sequens habet pauciores comparationes una quam precedens. et sic cum genus habet

beat quatuor comparationes differentia non habebit nisi tres quia comparatur ad genus sicut genus ad ipsam et species habebit duas quia comparatur ad genus et differentiam sicut illa comparabatur ad ipsam propriam habebit unam quia comparatur ad aliam primam. sicut illa comparantur ad propriam accidens uero ad nullam. Et sic in toto non erunt nisi quatuor tres due et una comparationes. et sic erunt solum decem.

In hoc sexto capitulo Porphyrius tollit quadam dubitationem. Quereret enim aliquis utrum sicut genus comparatur ad quatuor predicabilia ita quodlibet aliud predicabile comparabitur ad alia quatuor. id est an sicut in precedentibus fecimus mentionem de conuenientia generis in quatuor alijs predicabilibus. An etiam in sequentibus faciemus mentionem de conuenientia differentie cum alijs quatuor predicabilibus. Et sic de quocumque alio predicabili. Et dicit porphyrius quod non quia si in precedentibus determinatum est de conuenientia generis et differentie etiam determinatum est de conuenientia differentie cum genere cum eadem sit uia a thebis ad athenas tertio philosophorum et sic determinando de conuenientia et differentie differentie cum alijs predicabilibus in sequentibus tamen facienda est mentio de conuenientia et differentie et differentie cum alijs predicabilibus a genere et determinando de conuenientia et differentie specie et aliorum predicabilium tamen facienda est mentio de conuenientia et differentie et differentie cum alijs predicabilibus a genere et suba et determinando de differentie et conuenientia proprium cum alijs predicabilibus tamen facienda est mentio de conuenientia eius cum accidente et de conuenientia et differentie accidentem cum alijs predicabilibus non est facienda specialis mentio quia iam manebit accidentem comparatum omnibus alijs predicabilibus quo ad differentiam et conuenientiam et sic concludit quod sunt decem comparationes ac si diceret prius comparamus genus ad quatuor predicabilia et ecce quatuor comparationes postea differentia ad tria et ecce septem postea speciem ad duo et ecce nouem postea nouem ad unum sic sunt decem. Et sic patet de sexto capitulo.

Differentia et species dupliciter conueniunt. Primo quia equaliter participantur ab his quibus insunt ut omnes homines equaliter sunt homines et rationales. Secundo quia semper predicantur de suis subiectilibus nam socrates semper quando est homo et rationalis. Sed differunt quadrupliciter. Prima differentia est quia differentia predicatur in quibuslibet species uero in quibusdam et licet ista species homo determinet suum genus nihil tamen connotat

scilicet dicitur et ideo non predicatur in quale.
 Secunda dicitur est quia dicitur predicatur de pluribus speciebus ut quadrupes de bove et leone species vero solus predicatur de pluribus individuis. Tercia est dicitur quia dicitur est prior species et ideo a negatione rationalis ad negationem hominis valet dicitur et non e contra.
 Quarta dicitur est una dicitur bene ponitur cum altera ad diffiniendum unam speciem sed species species non componit ut gignat aliquam aliam speciem nam licet quedam equa cumdam asino promiscetur ad multam generationem equa et asinus in cominum perficiet. id est diffiniet hanc speciem mulus.

In isto septimo capitulo Porphyrius assignat convenientias et dicitur inter speciem et dicitur et assignat duas convenientias et quatuor dicitur. Prima convenientia est dicitur et species equaliter predicantur ab his de quibus predicantur quod intelligendo est quod non demonstrantur de uno inferunt per aliter verbi gratia non potest de sorte demonstrari quod est homo vel rationale per aliud individuum. Secunda convenientia est species et dicitur semper predicantur de suis subiectilibus hoc est ut dicit magister georgius quod si inferunt ad speciem vel dicitur supponat proprium et differentia predicantur de eo ac si in sententia diceretur ista consequentia est bona si sortes est sortes est rationalis et sortes est homo. Idem dicitur olim in commento predicabilium. Et si dicas quod ista convenientia non solum reperitur in differentia et species sed etiam convenit proprio. Responderetur quod verum est et ita est de multis aliis convenientiis inter aliquod predicabilia assignata et non inter alia hoc bene dicitur est sicut noiales sed sicut reales aliter taliter est dicitur de quo aliter dicam. Potest etiam dicitur sicut omnes quod ista est necessaria sortes est homo sortes est rationalis absolute verbum a tempore et resolutio huius questionis est subtilis in via reatum. Sequitur in quibus differant genus et differentia. Et dicitur quod primo differunt in hoc quod differentia predicatur in quale genus vero in quid. Et sequitur in ista sorte luto cuiusdam argumenti quod aliquis posset facere. Videtur quod species predicatur in quale quia qualificat vel determinat vel restringit genus sicut differentia. Ad hoc dicitur porphyrius quod licet ita sit non tamen sequitur quod predicatur in quale cum non connotat in se respectu illius respectu cuius est species. Secunda differentia species tantum predicatur de pluribus individuis differentia vero de pluribus speciebus loquitur de dicitur generica et specialissima. Tercia differentia est differentia est prior species loquitur de prioritate subsistenti consequentia et est de specie specialissima et differentia generica. Quarta differentia est. Plures differentie bene possunt diffiniri. id est ponit in diffinitione eiusdem speciei non tamen plures species ponit in diffinitione eiusdem

speciei notandum est quod magister guillelmus de Rham in commento predicabilium declarat sic istum tertium quod licet ita sit quod ad generationem individui unius speciei contungantur mas et femella diversarum specierum ut per de mulo genito ex asino et equa non propterea in diffinitione huius speciei mulus ponuntur isti termini asinus et equa sed licet hoc sit verum non tamen quadrat cum alia particula in qua dicitur quod plures differentie ponuntur in diffinitione speciei. Nam ut supra visum est loquendo de generibus subalternis vel non subalternis eidem speciei plura genera conveniunt. Ideo videtur dicendum quod porphyrius vult dicitur quod quod melius notificatur nature diffinitione species ponendo in eius diffinitione plures dicitur quam plura genera dicitur quod in diffinitione speciei ponuntur plures differentie et non plures species. Et hoc de septimo capitulo.

Differentia et proprium dupliciter conveniunt. Primo quia equaliter predicantur de his de quibus predicantur. ut omnes homines equaliter sunt rationales et risibiles. Secundo quia semper insunt his quibus insunt bipes et risibile respectu hominis. Nam licet homo non currat vel non rideat semper: tamen est aptus natus ad habendum duos pedes et ad ridendum. Sed dupliciter differunt. Primo quia differentia de pluribus speciebus predicatur ut rationale de deo et homine proprium autem de una sola specie. Secundo quia differentia non convertitur cum specie. proprium vero cum ea convertitur.

In isto octavo capitulo porphyrius ponit convenientiam et differentiam inter differentiam et proprium et assignat duas convenientias et duas differentias. Prima convenientia est quod equaliter predicantur de his de quibus predicantur. Quid est equaliter predicari de aliquibus declaratum est. Secunda convenientia quod semper insunt his quibus insunt. id est non possunt vere negari de terminis supponentibus de quibus predicatur directe assignat postea duas differentias. Prima est differentia supple generica predicatur de pluribus speciebus proprium autem quod convertitur cum specie specialissima de una tantum specie. Secunda differentia est differentia generica non convertitur cum specie specialissima proprium vero sic. Et hoc de octavo capitulo.

Differentia et accidens dupliciter conveniunt. Primo quia predicantur de pluribus. Secundo quia differentia et acci-

Secundus tractatus.

dentia inseparabilia semper insunt suis
subiectis vt bipes semp adest omnibus
hominibus ⁊ nigrum coruis. Sed diffe-
runt tripliciter. Primo quia differentia
continet speciem ⁊ non continetur vt ra-
tionale hominem: accidētia vero quodā
modo continent ⁊ continentur. Secūdo
quia differentia non suscipit magis ⁊ mi-
nus. Tertio quia differentiē vt rationa-
le ⁊ irrationale sunt impermixte acciden-
tia vero contraria sunt permixta. Nunc
super est comparare speciem ad propriū
⁊ accidens.

In isto nono capitulo porphirius assignat con-
uenientiam ⁊ dītam inter differentiam ⁊ acci-
dens ⁊ assignat duas cōuenientias ⁊ differentias.
Prima conuenientia est q̄ vtrumq; predicatur de
pluribus | directe intel. lge. | Secūda cōuenientia est
sicut de aliquo tēto supponente differentia nō potest
vere negari ita accidēs inseparabile. Nota ex dicit
in capitulo de accidēte q̄ hic non posse nō importat
repugnātiā. Prima differentia dīta generica | int-
ellige | cōtinet speciem specialissimam ⁊ nō cōtine-
tur ab ea sed accidēs cōtinet speciem ⁊ cōtinet ab
ea. i. de quocūq; predicatur spēs predicatur dīta ⁊
nō ecōtra. Sed accidēs predicatur d̄ aliquo d̄ quo
nō predicatur spēs ⁊ de aliquo de quo predicatur.
Et idem dīcēdum est de specie respectu accidētia.
Secūda dīta est: dīta nō predicatur cum istis ad-
uerbijs magis ⁊ minus accidēs vero sic. Tertia dif-
ferētia est differentie cōtrarie sūt impermixte. Acci-
dētia vero contraria sūt permixta quod Georgi⁹ sic
intelligit q̄ s̄m dītas diuidētes aliquod genus res
pro quibus supponūt nō dīr magis vel min⁹ siles
sed bene s̄m accidētia. Alr ⁊ meli⁹ intelligit. Quā-
dam accidētia sūt permixta qz p̄nt copulatiue pdicari d̄
aliquo s̄m p̄tes ei⁹ sed nō dīre hoc ē clarum cū stat
q̄ aliqd s̄m vnam partem sūt album ⁊ s̄m aliam ni-
grum sed nō stat q̄ aliqd s̄m vnam partem ⁊ rōna-
le s̄m aliam sūt irrationale. Potest etiam dici q̄ ac-
cidentia cōtraria dicūtur mixta quā successiue in-
differentiē possunt verificari de eodem sed non est
sic de differentijs. Et hoc de nono capitulo.

Species ⁊ propriū duplī cō-
ueniunt. Prīo quia de se in-
uicē predicantur vt si homo
est risibile est ⁊ ecōtra capi-
endo ly risibile vt dicit aptitudinē. Se-
cundo quia equaliter predicātur de suis
subiicibilibus. Sed differunt quadruplī
Prīo quia species potest esse genus alio-
rum: sed propriū non potest esse gen⁹ alie-
rius. Secundo qz propriū posterius ē

specie. Nā oportet homines esse vt sit risi-
bile. Tertio quia species semper actu in-
est subiecto sed propriū significat actū q̄
nō semper inē vt sacrates semp ē hō s; nō
semper ridet lz semper sit risibilis. Quar-
to differūt qz quoz tēti sunt differētes il-
la sunt dīta sed diffinitōes propriij ⁊ spēs
sunt differētes qz p̄ropriū ē qd̄ inest oī so-
li ⁊ sp̄ spēs vero est qd̄ predicatur de plu-
ribus differentibus nūero igitur differē
ab inuicē.

In isto decimo capitulo porphirius ponit con-
uenientiam ⁊ differentiam speciei ⁊ propriij ⁊
ponit duas conuenientias ⁊ quatuor differentias
Prima conuenientia est q̄ predicantur de se inuicē
cōuertibilr. Secūda conuenientia est q̄ predicantur
equalr de suis inferiorib⁹. Prīa dīta est q̄ spēs pōt
esse genus aliorum propriū vero nō qd̄ duplī pōt
intelligi vno modo q̄ spēs subalterna pōt esse gen⁹
ad aliquas species sed propriū speciei specialissī-
me non alio mō q̄ spēs subalterna constituit predi-
cationem imediatā respectu aliquarū specierū pro-
priū nō nō hoc p; Nā quelz istax ē imediata hō ē
sial astus est aial supposito q̄ inter ly homo ⁊ ly
sial non sit aliud genus mediū sed de nullis duab⁹
speciebus imediate predicabitur aliquod propriū.
uam dicit propriū qd̄ predicatur in p̄pōnibus im-
mediat de istis duobus tētis hō astus ⁊ sequit q̄
habebit tēti superiorē ouertibilē per quē demon-
strabitur de istis tētis homo ⁊ astus. Secūdo con-
ueniunt q̄ propriū est posterius specie. i. pōt demō-
strari de aliquo per spēm ⁊ non ecōtra. Secūda
dīta est spēs semper actu adest subiecto propriū nō
aliquando actu semper p̄tē hoc est talis. p̄pō-
tes est homo ē necessaria ex suppositione sed nō ista
fortes ridet sed bene ista fortes est risibilis. Quarta
dīta est q̄ eoz tēti. i. diffinitōes sunt diuerse hoc ē
q̄ alia rōne aliqd dīr propriū ⁊ alia rōne aliqd dicit
spēs. Et hoc de decimo capitulo.

Species ⁊ accidens in hoc con-
ueniunt q̄ predicantur de plu-
ribus ⁊ in paucis alijs conue-
niunt qz accidens ⁊ suū sub-
iectum plurimum distant. Sed differunt
quadruplī. Prīo quia spēs predicatur
in quid accidens vero in quale vel in quō
se h; Secundo quia vnaqueq; substan-
tia solum h; vnam spēm sed h; plura acci-
dentia ē inseparabilia. Tertio differunt
qz spēs prior est accidēte accidentia vero
sunt posterioris generis ⁊ aduenticie na-
ture. Quarto differūt qz spēs equalr pre-

tres sensus
boni

dicant de suis subiectionibus accidēs vō in equalr qz vñ^o ethyops est alio nigrior.

In isto vñdecimo capitulo assignat Porpbitus^o puenientia^o et dñiam inter spēm et accidēs et acci dens et ponit vñā cōuenientia^o dicēs qz i hoc pueniunt accidēs et spēs qz p̄dicant d̄ plurib⁹ s; i paucis aliis pueniūt et assignat rōnē dicēs qz subm et accidēs plu rimū distant qd̄ ē dicere inter modū predicādī sp̄i de suis inferiorib⁹ et modū predicādī accidētī mī nor cōuenientia ē qz iter modū predicādī sp̄i et modū predicādī generis dñe vel ppriū. p̄ter assignat q̄ tuor dñas quarū p̄ma ē. Spēs predicat i qd̄ acciō vero i q̄le vel in quo se hz. p̄mū ponit pp̄ teros cō gnōtates q̄ltates differēs. Secūdū ponit pp̄ ter mīnos cōgnōtantes modū se habendī ad se vel ad aliud sicut sūt isti teri sedēs currēs etc. Secūda dñā est qz vñāqz suba hz tñ vñā spēm sed hz plura acci dēta et inseparabilia h̄ ē i idūtūis de predicamē to sube ē tñ inferi? vñi sp̄i specialissime sic. s. qz de indūtūo predicamēti sube nō predicant plures spēs specialissime eiusdē predicamēti sed pene p̄d icantur de eo plures teri accidentālī accidēta in separabilia connotantes. Tertia dñā est. Spēs ē p̄ior accidēte. Accidēta nō sūt postertoris generis et aduentice nature. Notandū ē qz hic porpbitus^o di cit p̄ius spēm predicari de aliquo qz accidēs vt tñ valet ly p̄i p̄dicari sicut in diffinitioe eius ponit vel de eo directe et q̄d dicitur predicari et accidēs ac cidētalī predicatur. d̄ aduentice nature q̄st extra diffinitioe rei de qz predicat. Quarta dñā est spēs predicat eq̄lter de suis inferioribus accidēs nō n̄ h̄ ē accidēs predicat cū istis adverbis magis et mī nus seruata semp predicatioe accidentālī s; spēs nō predicat cū istis adverbis de suis inferioribus cū istis adverbis magis et mīn? seruata predicatio ne speciei. Ex quo p̄z qz porpbitus^o alitq̄ capite equo ce ly equalr predicat.

Duodemū capitulū de conuenientia et dñā proprii et accidētis inseparabilis.

Propriū et accidēs insepara bile conueniunt dupli. P̄rio quia sine illis non subsistunt subiecta vt p̄ter risibile non subsistit homo nec p̄ter nigredinē subsi stit ethyops. Secūdo quia semp insunt et omni. Sed differūt tripli. P̄rio qz pp̄ri um vñi soli sp̄i p̄ueniūt vt risibile homini sed accidēs etiam inseparabile plurib⁹ speciebus cōueniūt vt nigrus coruo ethio pi carboni et hebeno. Secūdo differūt qz propriū predicatur cōuersim de spe cie accidēs vero inseparabile non. Ter tio differunt quia propriū predicatur equaliter de suis subiectionibus accidēs

vero s̄m magis et minus. Et hec de con uenientijs et differentijs sufficiant.

In isto duodecimo capitulo et vltim^o Porpbitus assignat conuenientias et differentias inter propriū et acci dens ponit duas conuenientias et tres differentias. Prima conuenientia est sine sp̄is non subsistūt sua substantia. i. nō stat qz ter mini respectu quorum alitq̄ teri se habent vt pp̄ri um et accidēs inseparabile supponāt quā de ip̄is verificentur termini qui respectu eorum se h̄nt vt p̄ priū et accidēs inseparabile. Secūda puenien tia est propriū et accidēs inseparabile semper i sunt et omni pro p̄ma particula dicit idem ista cōs uententis cum p̄ma et cum secūda particula vez tantum ac si diceret qz termini qui se habent vt acci dens inseparabile et propriū respectu aliquorum terminorum cōmunitum predicantur de ip̄is vltter Prima differentia est propriū conuenit tantum vñi speciei. accidēs vero etiam inseparabile plu ribus loquitur de proprio conuertib̄li cum specie specialissima. Secūda differentia est propriū cō uertitur cum specie specialissima accidēs vero etiā inseparabile non hoc facilliter posset improbari alit quibus impositionibus factis sed transeo. Vltimo differunt accidēs predicatur cum istis adverbis magis et minus propriū vero non: quod intelligē dum est de proprio connotante aptitudinem cōue nientem s̄m naturam specificam multe ex istis cōs uententijs et differentijs fuissent declarate ad mens tem reatum si vidissem difficultatem vel vilitatez. Et hec de toto textu predicabilū. Aduertendū est qz sunt aliqua p̄cta in quibus text⁹ qui insertus est his questionib⁹ differt a textu boetij et norabo hic p̄ maiori intelligentia aliqua. D̄ in capitulo de spe cie collectio enim multorum in vñam naturam spe cies est quam sententiam textus iste sic posuit spēs est collectiua seu significatiua multorum in vñā nat ura siue conceptu quod est dicere species siḡre plu ra vñico cōceptu de qz p̄dicat q̄d dicitur. Et iste intellectus fuit mens olzam in predicabilibus capitulo de sp̄e et saq̄ bon? ad mētem noialū s; Porpbit r̄tus extiterit realis s̄m quos diceret qz porpbitus intendebat naturam specificam esse cōmunicabile pluribus vt quod. ratione cuius cōmunicabilitatē dicitur ea continere. Potest etiam clarus s̄m noia les dici qz spēs d̄ continere plura in vñam naturā quia est pluribus terminis quidditatue superior talr qz continere plura in vñam naturam secūde intentionālī vez tantum sicut esse plurib⁹ teris qd̄ dicitur superior et est idē in snia cum dicto D̄ram Sequitur vnus alius text⁹ in quo h̄ participatio; ne speciei plures homines sunt vnus homo quē ter tus iste declarat dicens qz ~~seruat~~ per vñū cōceptū. Et tunc est sensus qz cōuenit omnib⁹ hoib⁹ significati carl per vñū conceptū specificū qz sunt eiusdēz sp̄i p̄ime intentionālī. Unde dicit D̄ram qz de virtu te sermonis illa propositio est falsa sicut sunt multe pp̄ones philoſophoz s; eoz intētio sit vera et tales pp̄ones capiende sunt in sensu in quo sunt et nō i sensum quem faciunt. Cū pro maiori declaratiōe.

significatur

Secundus tractatus.

prime Notandum est quod participare in proposito capitur
secunde intentionaliter ut tantum valet sicut esse p
tem subiectiuam alienius termini et hoc per similitu
tudinem ad participare pte intentionaliter. Nam p
cipare pte intentionaliter est concitare in aliquo quo
modo dicimus religiosos participare bona religio
nis sic dicimus secunde intentionaliter terminos quod
ditatiue inferiores participare termi superioris quod con
tinent in eo in quantum quod ditatiue de ipsis predicant. Et
aduerte quod singulare dicitur diuisum in quantum est
vel potest esse membrum diuidens superius quia
vnum vel aliqua et non omnia significata significat
superioris et in tractatu de conuenientijs et differet
ijs predicabilium dicitur textus boetij assignando con
uenientias inter genus et speciem in prima conue
nientia sumatur autem species ut species non ge
nus ut genus si sit idem et species et genus pro quo
textus iste posuit loquendo de specie ut species et sen
tentia est quod in ista conuenientia capitur species non
solum pro subalterna sed etiam pro specialissima et
genus non capitur pro generalissimo sed etiam pro
subalterno nisi sunt idem et spes et genus. I. i. cum alijs
quid sit spes et genus. s. species subalterna si tantus
loqueremur de genere generalissimo non esset be
ne assignata conuenientia cum genus subalternus
predicatur de pluribus dicit porphirius in fine sui
textu quod alias communitates posuisset assignare
sed iste possunt sufficere pro differentia et conueni
entia predicabilium cognoscenda. Et hec de tota ex
positione predicabilium dicta sufficiunt. Queritur
vtrum tantum sunt quinque predicabilia. Pro huius
questionis declaratione notandum est quod questio nul
lam habet in se difficultatem sed tantum aliquas im
portunitates sophisticas ad nullam doctrinam con
ducentes ideo pono sensus in quo propositio debet
concedi. Omne predicabile est genus vel species
proprius vel accidens vel differentia. Ita quod illa
propositio tantum quinque sunt predicabilia capitur
loco huius immediate ante posite. Et si queras cum
duo sint modi predicandi. s. in quid et in quale et pe
nes modos predicandi predicabilia distinguantur
quare non assignauit porphirius tantum duo predi
cabilia quorum vnum predicaretur in quid et aliud
in quale. Dicitur quod causa est quia vel oportebat pos
sita facere plures diuisiones illorum predicabilium
in alia predicabilia vel predicabilium doctrina fuisse
multum confusa non descendens ad speciales mo
dos predicandi. De hoc tamen diximus aliquantulum
in capitulo de accidente. Et nihil aliud pro ista que
stione dico in capitulo de specie dicebatur duobus
modis posse intelligi vnum relatiuum diffinitum per
reliquum vel per reliquum formale vel per suum
fundamentum et quod fundamentum erat terminus ab
solutus de quo verificatur relatiuum quod non videtur
quadragre cum porphirio nisi dicatur quod sunt

damentum potest capi stricte pro termino absoluto
to et large pro quocumque termino significatiuo de
quo verificatur relatiuum. In secunda questione
tractando quis terminus magis est cognotatiuus
fuerit posse alique propositiones. Adhas illis ista
pro maiori intelligentia. Terminus connotans plu
ra connotatiue habet multas connotationes et ad
hoc quod vnus terminus habeat plures connotationes
quod alius sufficit et requiritur quod connotatio minus con
notatiue explicetur sub diffinitiuo et alterius sub
copulatiue vel quod connotatio magis cognotatiui expli
citur per plures terminos copulatiue sumptos pos
ne tu ipse crepla. Potuissent aliqua alia dici circa
conuenientiam essentialis videlicet an fortes et sua
pars quantitativa plus essentialiter conueniant qua
fortes et plato et sic ly homo potest habere species
sub se et dicendum est quod non ut bene potest colligi ex
dictis in tertia questione in opinione nominalium
Quereret aliquis an ista propositio sit concedenda
in via realium homo omnis homo est. Ego dico quod
non quia subiecto supponente personaliter eius falsitas
est manifesta et supponente simpliciter probatur
quia bene sequitur homo est species ergo species
omnis homo est: consequentia tenet in ista via expo
sitione et consequens est falsum et minor vera ergo
maior est falsa: nec valet dicere quod consequentia est
nulla. sicut hec non valet essentia diuina est pater.
essentia diuina est filius ergo filius est pater hoc ni
hil est dicere quia illud predicatum species non con
uenit humanitati nisi prout concipitur sine contras
tione. Secundum quemadmodum non predicatur
de indiuiduo quod non est sic de essentia diuina res
pectu patris et filij. igitur. Nec leuitari lector attri
bus quod de signis originis dixi in capitulo de p
prio cum iam vbiq; passim loquantur de terminis
diuinitis in logica nec etiam contra promissum in pri
ma questione feci cum tantum terminos declarauit
ista hoc est noticia potest defensari accidentis.

Et sic est finis predicabilium illi qui ex deo eter
naliter genitus et a virgine temporaliter natus nobis
viam predicauit ad vitam sit laus perennis. Amē.

Deo gratias.

vr *all*
Predicabilia sunt in via realium et nomi
nialium principia a magistro Anthonio
Coronel hispano de regno castelle dio
cessis segobienfis dum regeret Parisius
in famatissimo collegio Montis acuti con
posita expliciunt: Salmantice impressa.

Antonius coronel francisco serdinan
do coronel tum lris ac antiq generofitate tum rel
militaria difciplina ornatiffimo fratri fuo amantiffi
fimo. S. P. D.

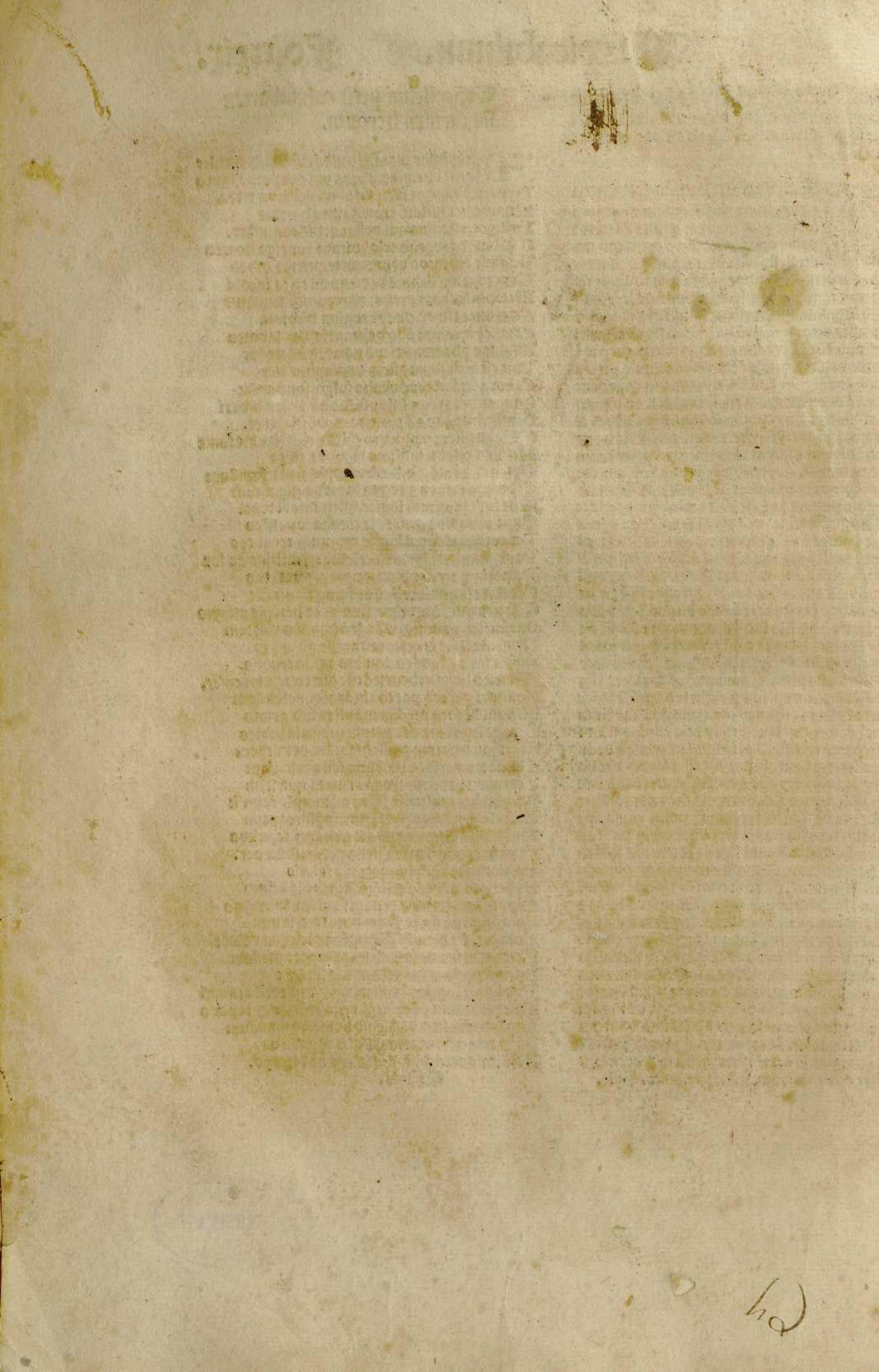
Guillelmi petit columbarien
fis carmen heroum.

Ratonis in thimco fententia
eft optimū artifices optime omnia
facere deus quidem omnia q̄ fecerat
valde bōa vidiffe facra geneleos tra
dit byffozia fane iū optimū cum res

debito connectuntur ordine qd̄ fit ipis in fuum tē
dentibus ⁊ tandem amplectentibus finē cōfequū
tur. Un̄ summam peruerfitatem in frui vrendis ⁊
vri fruendis octoginta triū quæftionū libro augufti
nus testatur confiftere. huius ordinis peruerfitio i
m̄ diuine volūtatē displicet vt i etus vltionē penas
⁊ ⁊ si non condignas ⁊ adufteri luent. increpat deus
vineā q̄ cū debuit fructu ferre fpmas iribit dānar
q̄ feruū q̄ talentū acceptum nō multiplicauit: cū a
reporē quo placuit illi q̄ vite ⁊ mortē potestare h̄ ge
nitore n̄m viam ingredi vntuerfe carnis ⁊ de cuius
obitu impiū triftari reputo cū dubius non fim laz
ei dixiffe fpiritu vt requifcat a laboribus fuis; mala
enim mors putanda nō est quā bona vita preceffit
inquit Auguftin⁹ primo de ciuitate dei non folum
frater fed pater imo amicus in oibus q̄ ifta tria pe
runt mihi fuiſti quippe qui tuo confilio ruoq̄ preſſi
dō apud opulentiffimū pariffenſe h̄arū emporiū
tam a nouem annis fuſtentat⁹ ſum egre igit ⁊ cū
ratione cū hoc debitus rerū ordo erigat ⁊ feres cba
riffime frater ſi ab illo pro quo tot ⁊ tanta feciſti al
quē non ſuſcipias fructū ⁊ mihi conſideranti quod
munus tibi gratū offerre: nihil matus ⁊ cū tuū acer
rimū ingentū ſtabilemque memoriā cognofcere q̄
aliquod ſtudioſum obſequiū occurrebat: qd̄a ſenex
⁊ vt narrat plato in thimco ⁊ audens qd̄a carmina
a ſolone ⁊ ex ſeptem ſapientibus prio compoſita di
xit ſi ſolon non tū relaxandi antiſi gratia fed dedi
ta opera ſeritoḡ ſicut alij poeſim eſſet ſecur⁹ nec bo
mero beſtiodoḡ neq̄ alio quocūq̄ poetarū inferioz
ſcriſſet. Idem proculdubio apud me de te comper
tum eſt: fane nō ſi cū lris recreādē animi cauſa ope
ram dediſti rerū humanarū diuinarumq̄ babeas
noticiam qd̄ ſi ſerito ſtudiū h̄arū proſecutus fuiſſes
attigiffes: profecto nulli noſtre tempeſtatē philoſo
pho fuiſſes ſecund⁹. Scripſi cum in hac pariffenſi
academia in ſamatiffimo h̄onō acuti collegio re
gerem aliquas quæſtiones ſupra logicam Arifto. ⁊
predicabilia porphiri cū aliqua textus explanatio
ne quas tibi mihi obſeruandiffime frater dicaui q̄s
cū te hylari ſuſcepiffie vultu cognouero ad maiora
meus concitabitur animus ⁊ interea apud ceteros
fratres ⁊ amicos me commendatū habe ⁊ tibi magi
ſter Ludouicus coronel frater noſter imo noſtrum
decus plurimas mandat ſalutes. Exaratu Parisi⁹
in collegio montis acuti decima quinta Decembris
ſalutifere incarnationis. M. D. ix. anno. Vale.

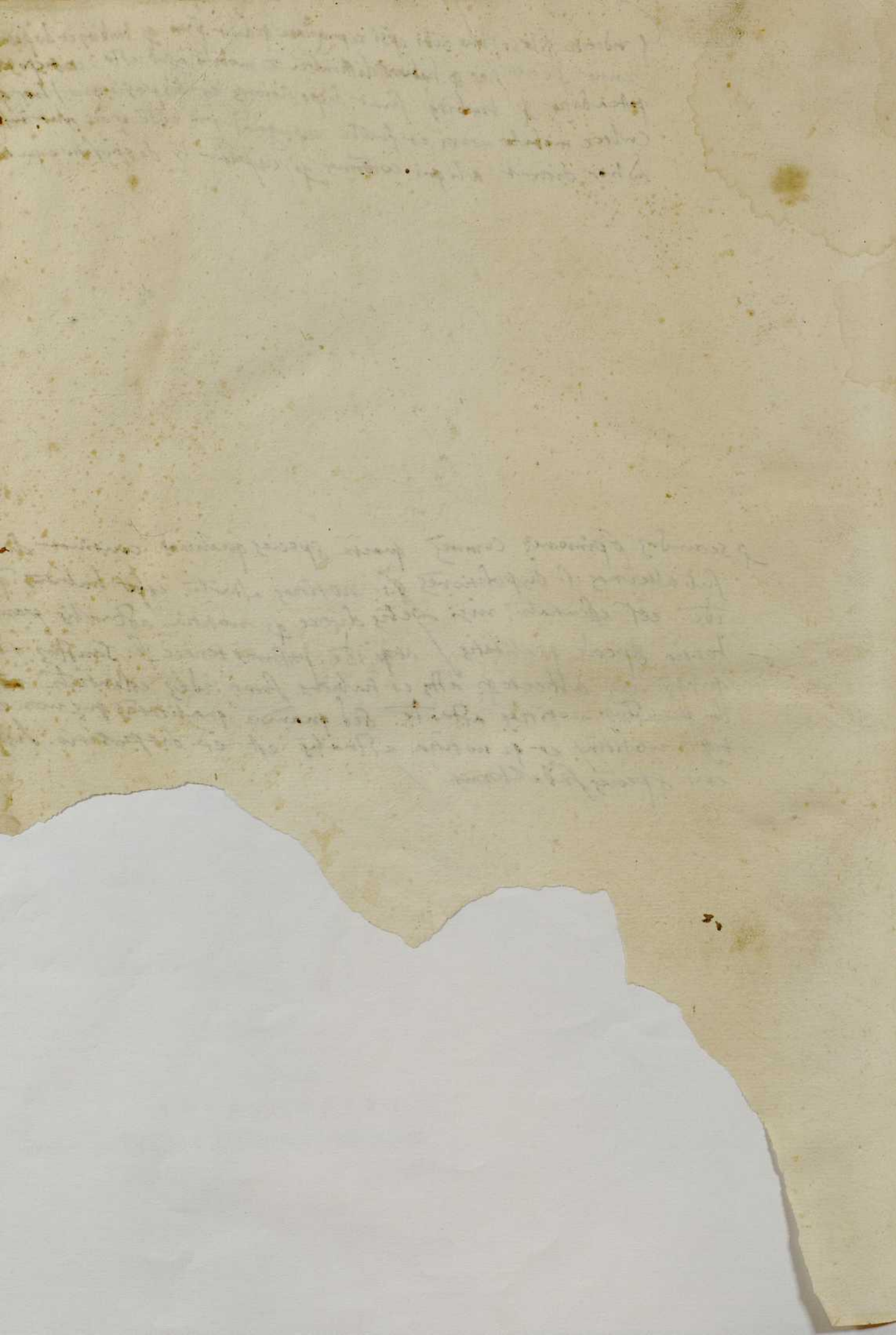
Arctophilar plauſtra titubās: ſtellasq̄ curules
Terit i beſpiā rubeos vbi purpurat ignes
Deſperus biſpane ſuciens noua nomina terre
Quam puer infidis exorizauit ab aruis
Belliger alfonſus qui bellat acbilleos inſtar.
Plauſtra regens celo ⁊ dicunt auriga bootes
Pontur ethercos voluit qui temperat orbes
Et peregrina cobozs veniens ad recta iacob
Arctophilaceos currus: quadramq̄ ſequatur
Cum nitet aſtroz p̄bede regina bicornis
Et tenebre celum obtenebrant ſoliſq̄ labores
Affiduos p̄baeton ſiticens porrexit ad vndas
Hinc eſt q̄ ſtellans aſtris depingitur aer
Et nox picta nocens oculis fulgoribus ardet
Dum minor arctophilar ſidos ad limen biberi
Detulit. biſpane ad penetrata cubilla terre.
Urbs micat ⁊ pulchro ſplendescit lumine fame
Dicitur ⁊ celebri ſublima ſegobia cultu
Splendicat aldgis laribus pinnacula ſcandens
Ethercos nubes ⁊ regna ſuperba gigantum
Que tulit illuſtrem logico ſplendore coronel
Supra pariffios generoſa corona ſophiſtas
Hec recanat fontes logice minuitq̄ tenebras
Hanc fama eſt ⁊ urbem celebre tyrintibus audax
Deſperiam terra poſuit. dum curreret etas
ſſerueret ſanguis: vires animoq̄ faucent
Pons nitet innoxiū fluitos ex bercule magno
Dat faciles panditq̄ vias ſed pondus ⁊ artem
Urbicole longis certe mirantur ab annis
Roma ſuas grandes aquilas ⁊ pila cruozs
Iſſiſt ad hanc urbem ſed tūc quoz terra tot enſes
Romuleſ geſſere pares clademq̄ nefandam
Urbani heroes medijs manſere ſub armis
Strage ſegobia nec manſit maſcula proles
Armifone matres preſſem facere per orbem
Llamozs varios ⁊ plurima feſta canebant
Terruſt vrbani matrona armata quiritem
Romuldas maletura ſides ad templa remiſſe
Veſtalesq̄ domos ⁊ ceſaris amphiteatrum
Qualificat virtus vigiles ſequiturq̄ ſepultos
Et pluit armigeris pia bella gerentibus aer.
Aurillium. bellant fundatozq̄ ſalutis
ſi bene vixerimus tribuet ſtipendia celum
Et pinguem ſuperſa cenam faciemus in agris
Dum ſolito de more ſuum natura tributum
Colligat. Et demon ſua nigra volumina voluat
Terreat vt formam ſcleroſo corpore preſſant
Auctoz pacta cuius certamina ſordent
Nos igitur logicam veneremur ⁊ aſtra. Zarundā
Que tenebrant putrentq̄ ozum: ſtigioſq̄ regētes
Atq̄ lauernalem vigilemus vincere mundum
Aſtra reluctēti contra celosq̄ magiſtros
Abſt. orlanteo humani ſaltemus olympo.
Cfints.

24

¶ videtur philosophus sibi ipsi repugnare quod dicit primo quod habitus et dispositio
erunt penes hoc quod habitus differtur et mobilis subiecto et dispositio
postea dicit quod habitus sunt dispositiones et dispositiones hoc quod
contra mobile veri et facti repugnat pro eodem specie que infra
ad hoc dicunt aliqui communes quod capere hanc dispositionem equivoce

¶ secundum opinionem communes quarta species qualitatis continet duas
subalternas scilicet dispositiones quia notitia aduata est habitus quod
ide est essentia nisi debis dicere quod notitia aduata pars
tertia specie qualitatis / itaque ide possimus tenere secundum Thomam et
quodammodo albertum quod aduata et habitus sunt idem essentia non
solum per aduata notitiam aduata sed quanda qualitatem que non est
tota notitia et quod notitia aduata est et dispositio: dis-
citur species subalterna /

June. 21. 17.

Sept. et intergo necdum fmglyozetto.

ingrediente sua dependentia dicitur ad unum subiectum. (non tunc. cum ad effectum sed ad causam)
et tunc a se ipso et tunc a se ipso. nihil aliud. in actu et in intellectu. et tunc a se ipso et tunc a se ipso.
ad omnia et tunc a se ipso. et tunc a se ipso. et tunc a se ipso. et tunc a se ipso. et tunc a se ipso. et tunc a se ipso.

11

No. Caja
f
A-29